



Aralık 2025 - Ağustos 2026

QUARTIER

SAINT-JOSEPH'LİLER DERNEĞİ SÜRELİ YAYINIDIR



TEVFİK TÜZÜNKAM'68 – ALİ GİZ'83 – MEHMET GÜNYELİ'75 – AYŞEGÜL GÖKÇE BAYKAL'05 – MELİH LEVİ'78
RAQUEL ALHALE'97 – BUKET KARABULUT – İZMİR SAINT JOSEPH'00 – SELİM ÇİPRUT'91 – UĞUR KAYA'91
CANAN DOKSAT'05 – CEREN EKE'15 – AV. KAAN GÜMÜŞ'19

Quartier ile Markanızı Güçlü Bir Kitleyle Buluşturun

Quartier, 1990 yılından bu yana Saint-Joseph Fransız Lisesi mezunlarını, Frankofon camiayı ve paydaş kurumları bir araya getiren köklü bir yayın olarak, Türkiye ile sınırlı kalmayan güçlü bir iletişim ağı oluşturuyor.

Her sayısında binlerce Saint-Joseph'liye ulaşan Quartier, yalnızca bir dergi değil; okul anılarının, dernek faaliyetlerinin, kültürel yaşamın ve uzman görüşlerinin bulunduğu kalıcı bir iletişim platformudur. Okurlar arasında elden ele dolaşarak basım adedinin çok ötesinde bir görünürlük sağlar.

Dergimiz ayrıca, fahri üyelerimiz de dâhil olmak üzere iletişim ağıımızdaki 6.000'e yakın Saint-Joseph'liye ve kurumsal bağlantılarına e-posta yoluyla dijital olarak da ulaştırılmaktadır.

Quartier'de yer alacak reklamınızla;

- Frankofon camiaya ve Saint-Joseph mezunlarına doğrudan ulaşabilir,
- Güvenilir ve prestijli bir yayın ortamında markanızı konumlandırabilir,
- Basılı ve dijital mecralarda uzun süreli görünürlük elde edebilirsiniz.

Reklam ve sponsorluk seçenekleri hakkında bilgi almak için:

Tel: 0216 450 54 84 | GSM: 0552 896 19 71 | E-posta: dernek@sjd.org.tr



Her An Her Yerden Bilgilerimi Nasıl Güncellerim ve Diğer Üyelere Nasıl Ulaşıyorum?

Değerli Saint-Joseph'liler, sosyal ağlarımızda üyelerimiz arasında etkileşimin artmasıyla çeşitli öneri, talep, istek ve görüşleri daha fazla takip ve analiz etme fırsatı buluyoruz.

Öne çıkan isteklerden biri de, üyelerin iletişim adresi ve mesleki bilgilerinin diğer üyelerle güncel olarak paylaşılabilme konusu. Dernek ofisi sizlerle olan görüşmelerinde bu bilgileri düzenli olarak güncelliyor, aynı zamanda LinkedIn profillerinizden güncel mesleki bilgilerinizi bulup sisteme kaydediyor. Yine de bilgilerin sürekli güncel olabilmesi için bunun yeterli olmadığının farkındayız.

Bu nedenle; kolay erişilebilir, basit arayüzlü, üyelerin bilgilerini birbirleriyle paylaşmaları amacına yönelik bir uygulamayla, bilgilerinizi daima güncel tutabilmenizi de sağlıyoruz.

Saint-Joseph'liler Derneği üye yönetim sistemi, üyelerin bilgilerini bizzat güncellemesine ve bu bilgileri daha sonra arayan diğer üyelerin ulaşabileceği şekilde paylaşmasına yasal düzenlemelere uygun şekilde olanak tanıyor. Bilgilerinizi güncellemek için üye yönetim portalımıza, uyelik.sjd.org.tr adresinden e-posta adresinizi kullanarak giriş yapabilirsiniz.

● “Bilgilerim” sekmesinde;

- “Kişisel” bölümünden doğum yılı ve TC kimlik numaranızı,
- “İletişim” bölümünden adres ve telefon bilgilerinizi,
- “Eğitim & Mesleki” bölümünden CV bilgilerinizi güncelleyebilirsiniz.
- “Üyelik” bölümünde, iletişim iznini açarak mail listemize dahil olabilirsiniz.

- Diğer üyelerin size ulaşmasına izin veriyorsanız; profil gizliliğini “Bilgilerimi göster” tuşuyla kaldırabilirsiniz.

- “Adres Defteri” sekmesinden, meslek, il, yaş, ülke gibi filtreler vasıtasıyla okul arkadaşlarınızı arayabilirsiniz. (Sadece profil gizliliğini açan üyeler listelenmektedir.)

- “Ödemeler” sekmesinden, aidat borcunuzu sorgulayabilir, Akbank kredi kartınızla 6 aya kadar taksitle ödeme yapabilirsiniz.

- Saint-Joseph'liler Derneği Eğitim Burslarına bağışta bulunabilirsiniz.

Not:

Verilerinizin güvenliği için, Türkiye’de STK’ların bir numaralı tercihi olan ve uluslararası güvenlik standartlarını karşılayan Fonzip firmasından hizmet alıyoruz. Üye yönetim sistemimizle ilgili tüm soru ve görüşleriniz için dernek@sjd.org.tr’ye ulaşınız.



QUARTIER

Pelin Çelikkan Genççağa

Saint-Joseph'liler Derneği Adına İmtiyaz Sahibi

Emre Erdoğan

Sorumlu Müdür

Hasanpaşa, Nabizade Sk. B Blok No:82/1,

34710 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0216) 450 54 84 - (0216) 346 56 39

Faks: (0216) 336 03 54

dernek@sjd.org.tr | www.sjd.org.tr

 Saint-Joseph'liler Derneği

 sjdernek

 sj_dernek

 Saint-Joseph'liler Derneği

 uyelik.sjd.org.tr



Yayıncı

K-İletişim Basın Yayın Hizmetleri

Kuşdili Caddesi Misk-i Amber Sokak

44/6 Kadıköy İstanbul

Tel: 0532 266 82 43

Görsel Yönetmen

Kubilay Şenyiğit

sappi

Dergimiz Sappi'nin değerli katkılarıyla yayımlanmıştır.

Baskı ve Cilt

Özgün Ofset

Yeşilce Mah Aytekin Sokak No:21/1 Kağıthane İstanbul

Tel: 0552 285 10 37

www.ozgun-offset.com

info@ozgun-offset.com

Bu Dergideki Yazılar ve Görsel Malzemeler Elektronik ya da Basılı Ortamda İzin Alınmadan ya da Kaynak Gösterilmeden Kullanılamaz.

Yasal Uyarı

Dergimizde yer alan bilgilerin doğru ve gerçek durumu en iyi şekilde yansıtmaları için her türlü özen ve çaba gösterilmektedir. Ancak dergimizin içeriği sadece bilgilendirme amaçlı olup, hukuki mütalaa, tavsiye, herhangi bir şekilde tıbbi öneri verme veya herhangi bir hekim-hasta, müvekkil-avukat ilişkisi kurulması amacı ile oluşturulmamıştır. Dergimiz, içerikte yer alan bilgilere, metinlere ve yayınlardan dolayı sorumluluk kabul etmemektedir. Dergimizde yer alan herhangi bir konu hakkında daha geniş bilgi sahibi olmak için özel olarak bir avukata, doktora ya da ilgili konunun uzmanına başvurmanızı rica ederiz.

İçindekiler

05 Başkan

Pelin Çelikkan Genççağa'98

06 Okuldan

Paul Georges

07 Vakıftan

A. Mehmet Özdeniz'68

08 1870 Vakfı

Prof. Dr. M. Öncel Koca'79

09 Gurur Kaynaklarım

Ender Üstünel'83

10 Saint-Joseph'liler Derneği'nin Bilinmeyen Kuruluş Hikâyesi

Tevfik Tüzüncü'68

18 Bir Kitap Nasıl Doğdu?

Bir Zamanlar Saint-Joseph Anılar Yansımalar

Ali Giz'83

22 Bir Tiyatro Aşığı:

Pierre Caporal (Fr. Raymond)

Ali Giz'83

26 Dumanın Gölgesinde:

Osmanlı'da Tütün, Reji ve Bir Metal Kutunun Hikâyesi

Mehmet Günyeli'75

28 Dünyaya Nezaketi Yeniden Hatırlatmaya Geliyorum!

Ayşegül Gökçe Baykal'05

32 “Her Şey Bir Bulmacayla Başladı”

Melih Levi'78

36 Sezgiyle Şekillenen Bir Yolculuk

Raquel Alhale'97

38 Cevaplardan Çok Sorular Önemli

Buket Karabulut | İzmir Saint-Joseph'00

42 Sır Katilde Değil, Finalde

Selim Çiprut'91

46 Fransa Yolunda En Büyük Rehber, Öğrencinin Kendisi

Uğur Kaya'91

50 Üç Kuşak, Ortak Değerler

Av. Canan Doksat'05, Av. Ceren Eke'15, Av. Kaan Gümüş'19

54 PETIT PAIN 2026

76 Geleneksel Altın Yıl Buluşması

78 Bir Duayenle Kariyer Yolculuğu

80 SAJEV'den Haberler

82 3. Bahar Projesi Lansmanı Moda Deniz Kulübü'nde Gerçekleştirildi

84 Okuldan Haberler

90 Bulmaca

Melih Levi'79

BAŞKANDAN

Değerli Saint-Joseph'liler,

Bu sayımızın ilk satırlarına, her yıl özlemle beklediğimiz en özel buluşmalarımızdan biri olan Petit Pain ile başlamak istiyorum.

7 Haziran 2026 Pazar günü, birkaç yıl aradan sonra yeniden Haziran ayında gerçekleştirdiğimiz Petit Pain'de, farklı kuşaklardan yüzlerce mezunumuz okullarına, anılarına ve birbirlerine kavuştu. Aynı sıralarda eğitim görmüş ya da yıllarını farklı dönemlerde bu okulun çatısı altında geçirmiş mezunlarımızın aynı heyecanı paylaşması, Saint-Joseph ruhunun yıllar geçse de ilk günkü sıcaklığını koruduğunu bir kez daha gösterdi. Dergimizin kapağında da göreceğiniz ve dönem arkadaşım Ayça Atalay'ın tasarladığı bu yılki Petit Pain logosunun da çok iyi yansıttığı gibi sıcak, renkli ve eğlenceli geçen bu özel günümüzün yaşamasına katkı sunan gönüllülerimize, sponsorlarımıza ve katılımlarıyla günü anlamlı kılan tüm mezunlarımıza içtenlikle teşekkür ediyorum.



Mayıs ayında ise mezuniyetlerinin 50. yılını kutlayan 1976 dönemi mezunlarımızla Geleneksel Altın Yıl Buluşması'nda bir araya geldik. İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi, Saint-Joseph Lisesi Eğitim Vakfı ve derneğimizin iş birliğiyle düzenlenen bu anlamlı organizasyonda, yarım asırlık dostlukların aynı okul çatısı altında yeniden canlanmasına tanıklık ettik. Öğrencilerimizin de gün boyunca organizasyonumuza destek vermesi, geçmiş ile geleceği buluşturan bu özel güne ayrı bir anlam kattı. Saint-Joseph'lilik kültürünün kuşaktan kuşağa aktarılmasının en güzel örneklerinden biri olan bu buluşmanın gelecek yıllarda da aynı heyecanla devam edeceğine inanıyorum.

23 Haziran'da düzenlenen mezuniyet töreninde ise bu kez genç mezunlarımızın heyecanını paylaştık. Yönetim Kurulumuz adına gerçekleştirdiğim konuşmamda, mezuniyetin bir veda değil, Saint-Joseph'lilik yolculuğunun yeni bir başlangıcı olduğunu vurgulama fırsatı buldum. Okulumuzdan mezun olan kardeşlerimizi, hayatlarının yeni döneminde de derneğimizin çatısı altında yer

almaya ve bu güçlü dayanışma kültürünü birlikte yaşatmaya davet ettik. Her yeni mezun kuşağı, camiamızın geleceğine güç katarken bizlere de aynı heyecanı yeniden yaşatıyor.

Elinizdeki bu sayı da, tıpkı düzenlediğimiz buluşmalar gibi bizleri ortak değerlerimiz etrafında yeniden bir araya getirmeyi amaçlıyor. Quartier yalnızca dernek faaliyetlerini aktaran bir yayın değil; mezunlarımızın başarılarını, yaşam öykülerini ve anılarını geleceğe taşıyan ortak hafızamızın önemli bir parçasıdır. Bu sayımızda da birbirinden değerli mezunlarımızın ilham veren hikâyelerinin yanı sıra derneğimizin son dönemde gerçekleştirdiği çalışmaları, geleneksel etkinliklerimizi ve camiamızdan haberleri ilgiyle okuyacağınıza inanıyorum.

Geçmişten aldığımız güçle geleceğe bakarken; mezunlarımız arasındaki dayanışmayı daha da büyültmeye, genç kuşaklarla bağlarımızı güçlendirmeye ve Saint-Joseph'lilik kültürünü gelecek nesillere aynı heyecanla aktarmaya kararlılıkla devam edeceğiz. Çünkü derneğimizi güçlü kılan yalnızca gerçekleştirdiğimiz faaliyetler değil, ortak değerlerimiz etrafında kurduğumuz kalıcı bağlardır.

Eylül ayında başlayan yeni eğitim-öğretim yılının öğrencilerimize ve öğretmenlerimize başarılar getirmesini; tüm Saint-Joseph camiasına sağlık, mutluluk ve huzur dolu bir dönem yaşatmasını diliyorum.

Derneğimizin kuruluşunun 55. yılında dayanışmamızın, dostluğumuzun ve ortak değerlerimizin her geçen gün daha da güçlenmesi temennisiyle, nice güzel buluşmalarda yeniden bir araya gelmek dileğiyle...

Sevgi ve saygılarımla,

Pelin Çelikkann Genççağ'98

Saint-Joseph'liler Derneği Yönetim Kurulu Başkanı

PAUL GEORGES



Kâğıt Üzerinde Değil, Yerinde Keşfedilen Bir Kültür

Saint-Joseph'in değerleri, bir buçuk
asır sonra bugün

Bir okulu okul yapan nedir? Binalar, programlar, sınav sonuçları mı, yoksa kapısından her giren öğrenciye sessizce aktarılan bir ruh mu? Saint-Joseph'ten mezun olan herkes bu sorunun cevabını içten içe bilir. Bugün 1006 öğrencisiyle yoluna devam eden okulumuz, değişen dünyanın ortasında, bu ruhu yaşatmayı en temel görevi sayıyor.

Saint-Joseph'i bilinçle seçen aileler şunun farkındadır: Buradaki kazanım yalnızca akademik bir donanım değil, köklü bir geleneğin parçası olmaktır. Okulumuz öğrencisine ömür boyu gururla taşıyacağı bir kültür, uluslararası bir kimlik ve sağlam bir mezunlar ağı sunar. Bu ağın ne anlama geldiğini ise en iyi, bu satırların okurları bilir.

Değerlerimizin ilk taşıyıcısı, iki dilde ve iki kültürde yaşanan eğitimimizdir. Millî Eğitim Bakanlığı programı, zorunlu olarak Türkçe okutulan dersler dışında bütünüyle Fransızca verilir; hazırlık sınıfında haftada 23 saat Fransızcaya matematik ve fen dersleri eşlik eder. Türk ve yabancı öğretmenlerden oluşan kadromuz, yalnızca dilin değil, bir kültürün de aktarılmasında belirleyici bir rol oynar.

İkinci taşıyıcısı, öğrencinin özerkliğidir. Elliye aşkın kulübümüzde projeleri yetişkinler değil, öğrenciler gerçekleştirir — bir buçuk asırlık eğitim tarihimizin bize bıraktığı en değerli miras budur. İki dilde yürütülen MUN çalışmaları, bu yıl uluslararası genetik mühendisliği yarışmasında altın madalya kazanan iGEM ekibimiz, Ankara bölge şampiyonu FRC takımımız, millî takım seçmelerin-



de birinci olan drone soccer ekibimiz ve bu yıl 20. kez düzenlenen, 11 okuldan 700'ü aşkın sporcuyla buluşturan Spor Şenliği, bu özerkliğin bugünkü meyveleridir. Üç dilde üreten tiyatro kulüplerimiz ve sosyal girişimciliği öne çıkaran SUNPO ise sanatın ve toplumsal sorumluluğun okul kültürümüzdeki yerini gösterir.

Üçüncü taşıyıcısı, okulun tarihine işlemiş olan kendi ihtiyacını kendi karşılama felsefesidir. Dünyün marangozhanesi ve demirhanesi, bugün 3D baskı, robotik ve FRC atölyeleriyle aynı çatı altında yaşamaya devam ediyor. On dört yıl önce başlattığımız teknoloji entegrasyonu artık okul hayatının her katmanına yayıldı; ancak Ek-ransız Gün uygulamamız ve permakültür çalışmalarımızla bilinçli bir denge de kuruyoruz. Öğrencilerimizin teknolojiyi eleştirel bir akılla kullanmasını istiyoruz, mekanik bir alışkanlıkla ya da aşırı bir ekran bağımlılığıyla değil.

Bu değerlerin doğal sonucu, dünyaya açılan mezunlardır: son beş yılda yurt dışında lisans eğitimine yönelen öğrencilerimizin oranı %41'den %66'ya yükseldi. Fransa'dan İsviçre'ye ve Hollanda'ya, dünyanın dört bir yanında okuyan genç Saint-Joseph mezunları, okulun kendilerine kazandırdığı kimliği birer dünya vatandaşı olarak taşıyor.

Bugün okulu tercih etmeyi düşünen ailelere hep aynı şeyi söylüyoruz: Okulları kâğıt üzerinde değil, yerinde keşfedin. Kültürü hissedin, değerlerin sizinkilerle örtüşüp örtüşmediğine bakın. Akademik başarı, bu kültürün doğal bir sonucudur. Ve bu kültürün en inandırıcı kanıtı, onu hayatlarıyla temsil eden sizlersiniz. Saint-Joseph'in değerleri arşivlerde değil, mezunlarının duruşunda, onların hümanist tanıklığında yaşar.

Paul Georges

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi Müdürü

A. MEHMET ÖZDENİZ'68

Vakıftan

Değerli Saint-Joseph'liler,

Bir eğitim-öğretim yılını daha başarıyla tamamlamanın mutluluğunu yaşarken, geride bıraktığımız ayların bizlere kazandırdığı deneyimleri ve birlikte ürettiğimiz güzel çalışmalarını sizlerle paylaşmanın heyecanını duyuyoruz.

Her eğitim yılı, yalnızca akademik başarılarla değil; keşiflerle, üretimle, dayanışmayla ve gelişimle anlam kazanır. Bu yıl da öğrencilerimizin öğrenme yolculuklarında attıkları her adım, gösterdikleri emek ve ortaya koydukları başarılar, okulumuzun güçlü eğitim anlayışının en güzel yansımalarından biri oldu.

Lisemiz bünyesinde faaliyet gösteren **SAJEV İnovasyon Merkezi Girişimcilik Kulübü**, Reading Yarışması'nda üç farklı projeyle okulumuzu başarıyla temsil etti. Bir altın ve iki bronz madalya ile taçlanan bu önemli başarı, öğrencilerimizin yenilikçi bakış açılarının, araştırma kültürlerinin ve ekip çalışmasının güçlü bir göstergesi oldu. Başarıda emeği bulunan tüm öğrencilerimizi ve öğretmenlerimizi yürekten kutluyor, nice güzel başarılarla birlikte ulaşmayı diliyoruz.

Yıl sonu etkinliklerimiz ise okul yaşamımızın en renkli ve en heyecan verici anlarına ev sahipliği yaptı. Anaokulu öğrencilerimiz, sahneledikleri birbirinden güzel gösterilerle ailelerine unutulmaz anlar yaşatırken, yıl boyunca hazırladıkları çalışmalarını da gururla sergilediler. "Yaşadığım Şehir İstanbul" temasıyla hazırlanan eserler; çocuklarımızın hayal gücünü, gözlem becerilerini ve öğrenme süreçlerindeki gelişimlerini yansıtan değerli çalışmalar olarak büyük beğeni topladı.

Sanatın dönüştürücü gücünü merkeze alan lisemizin yıl sonu sergisi ise bu yıl "**Dönüşüm**" temasıyla ziyaretçilerini karşıladı. 10 ve 11.



sınıf öğrencilerimiz, günlük yaşamda atık olarak görülen malzemeleri yaratıcılıklarıyla yeniden yorumlayarak estetik ve anlam yüklü sanat eserlerine dönüştürdüler. Plastik, karton, kumaş ve metal gibi farklı materyallerin öğrencilerimizin hayal gücüyle yeniden hayat bulduğu bu çalışmalar, çevre bilinci ve sürdürülebilir yaşam anlayışının sanat yoluyla nasıl güçlü bir şekilde ifade edilebileceğini ortaya koydu.

8. ve 12. sınıf öğrencilerimiz okullarından başarı ile mezun oldular. 8. sınıfı bitiren öğrencilerimiz, yüksek puanla öğrenci alan liselere kayıtlarını yaptırıldılar. Lisemizi bitiren üniversiteye gidecek öğrencilerimiz ise YKS sonuçlarını beklemekle beraber, yurt dışı üniversitelere başvuran 64 öğrencimizin tamamı, özellikle Fransız üniversitelerinden aldıkları kabul kararları sonucu, kayıtlarını yaptırıldılar.

Yeni eğitim-öğretim yılının tüm öğrencilerimize, öğretmenlerimize ile Küçük Prens ve Saint-Joseph camiasına sağlık, huzur ve mutluluk getirmesini temenni ediyor; nice başarılarla dolu yıllarda yeniden buluşmayı diliyoruz.

Saygılarımla.

Saygılarımla.

A. Mehmet Özdeniz'68

SAJEV Eğitim Kurumları Kurucu Temsilcisi ve Genel Müdürü

PROF. DR. M. ÖNCEL KOCA'79

Değerli Saint-Joseph'liler,



Kıymetli Camiamız,

1870 Eğitim Kültür Sağlık Vakfı olarak en büyük hayalimiz, mezunlarımızın ileri yaşlarında bir arada, güven ve huzurla yaşayabilecekleri ortak bir yuva kurmaktır.

Kuzey Ege'de 5 dönümlük bir arazide, tamamen çelik konstrüksiyonla hayata geçirmeyi planladığımız bu ana proje için şimdiden 3-4 aday lokasyon belirledik.

Mimari ve teknik süreçlerde, ülkemizin en değerli mimarlarından Kerem Erginoğlu'86 ve uluslararası otel inşası tecrübesiyle Cenk Ercins'86'nın çok kıymetli emekleri yanımızda.

Ancak bu büyük adımı atabilmek, arazi alımını ve ilk inşaat aşamasını başlatabilmek için ihtiyaç duyduğumuz can suyu sermayesini oluşturmak adına, ülkemizin önde gelen inşaat kurumlarından arsaVev ile camiamıza özel, tarihi bir işbirliğine imza attık.

arsaVev, Balıkesir'de; orman kenarında, hastaneye sadece 6 km, şehir merkezine 6 dk, Balıkesir havaalanına 45 dk. mesafede yer alan projesinin kapılarını Vakfımız için açtı.

3 veya 4 katlı bloklardan oluşan, deprem konusu dikkate alınarak, ve uluslararası bitirme garantisi olan bu projede 51 metrekairelik özel yapım 1+1 konutların 2.250.000 TL olan piyasa değeri, sadece Saint-Joseph mezunlarına özel olarak 1.500.000 TL'ye indirilmiştir. Bu projenin Vakfımız ve camiamız özel hazırlanmış tanıtım görsellerine www.1870vakfi.org adresinden erişebilirsiniz.

Aylık yaklaşık 24.000 TL kira getirisi potansiyeliyle kendini neredeyse 8 yılda amorti eden bu evler, eşine az rastlanır bir yatırım fırsatıdır. arsaVev' de "Gizem Yücel e 0505 036 25 05" telefonla ulaşılabilir ve gerekli bilgilendirmeleri alabilirsiniz. En önemlisi siz değerli mezunlarımız baştan kazançla yola çıktığınız bu yatırım ile aynı zamanda 1870 Vakfının büyük huzurevi projesine de çok değerli bir katkıda bulunmuş olacaksınız.



arsaVev, camiamıza satılan her bir ev için Vakfımıza tam 300.000 TL bağışta bulunacaktır.

Hedeflediğimiz 50 konutluk bu ilk satış süreci tamamlandığında asıl projemizin temelini atacak o hayati sermayeye kavuşmuş olacağız. Bu mütevazı birikimle ortaya çıkaracağımız ilk yapının ardından, siz değerli mezunlarımızın destekleriyle projemizi çok daha büyüteceğimize ve bitireceğimize inanıyoruz.

Sizleri hem kendiniz için çok kârlı bir yatırım yapmaya hem de idealleri büyük olan Vakfımızın, gelecekteki ortak yuvamız için koyacağı ilk tuğlaya omuz vermeye davet ediyorum.

Vakfımız ve camiamız için özenle hazırlanmış Projeyle ilgili tanıtım görsellerine www.1870vakfi.org/tr/video/embed/14920/video.html adresinden erişebilirsiniz.

Sevgi ve saygılarımla,

Prof. Dr. M. Öncel Koca'79

1870 Eğitim Kültür Sağlık Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı

ENDER ÜSTÜNGEL'83

Gurur Kaynaklarım...

Gurur Kaynaklarım yazı dizime 2007 mezunu Müge DALKIRAN ile devam ediyorum.

Müge, Saint-Joseph Fransız Lisesi'nden 2007 yılında mezun oldu. Her zaman sevecenliği, disiplini ve çalışkanlığı ile arkadaşlarına örnek oldu. 2012 yılında Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünü bitirdi.

2011 yazında Af Örgütü'nde yaptığı staj sonrası kariyerine zorunlu göç ve mülteci hakları üzerine devam etmeye karar verdi ve üniversite eğitimi sonrasında İstanbul Bilgi Üniversitesi İnsan Hakları Hukuku Yüksek Lisans Programı'nda burslu olarak okudu. Yüksek lisans programı sırasında İstanbul Kültür Üniversitesi'nde Siyaset Bilimci olarak görev yaparken bir yandan da çok sayıda uluslararası projede araştırmacı olarak yer aldı.

Avrupa Ortak Sığınma Sistemi üzerine odaklandığı doktora tezinin saha çalışmasını gerçekleştirmek üzere, 2019-2021 yılları arasında Yunanistan'ın Midilli Adası başta olmak üzere çok-alanlı etnografi çalışmalarını yürüttü.

2016-2023 yılları arasında doktora çalışmalarını yürüttüğü Orta Doğu Teknik Üniversitesi Bölge Çalışmaları Doktora Programı'nı dereceyle bitirdi.

Doktora çalışmaları sırasında Atina Uluslararası İlişkiler Enstitüsü (IDIS Athens), Avrupa-Asya Zorunlu Göç Araştırma Platformu, Viyana İnsan Bilimleri Enstitüsü (IWM) ve Avusturya Uluslararası İlişkiler Enstitüsü (OIIP) gibi prestijli kurumlarda misafir araştırmacı olarak katkıda bulundu.

Ekim 2024'te içinde çok sayıda akademisyen, iş insanı ve diplomatın yer aldığı Global İlişkiler Forumu'na en genç üyelerinden biri olarak kabul edildi.

Araştırma projelerinin yanı sıra İstanbul Kültür Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü ve Galatasaray Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nde Öğretim Görevlisi olarak göç temalı çeşitli dersler vermektedir.

2024 Şubat'tan bu yana Koç Üniversitesi Göç Araştırmaları Merkezi'nde doktora sonrası araştırmacı olarak çalışmalarına devam etmektedir. Zorunlu göç, mülteci hakları, göç politikaları gibi alanlarda çok sayıda yayını bulunmaktadır.

Ne dersiniz? Gurur duymakta haksız mıyım?

Ender Üstüngel'83

Türk Müdür Başyardımcısı

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi



Müge Dalkıran

Saint-Joseph'liler Derneği'nin Bilinmeyen Kuruluş Hikâyesi

Saint-Joseph'liler Derneği'nin kuruluşunun 55. yılı dolayısıyla, derneğin kurucu isimlerinden 1968 mezunu Tevfik Tüzümkam ile bir araya geldik. Tüzümkam, yarım asır önce birkaç mezunun hayaliyle başlayan yolculuğu, kuruluş yıllarındaki mücadeleyi ve bugün binlerce mezunu buluşturan güçlü yapının nasıl inşa edildiğini anlattı.



Saint-Joseph'liler Derneği'nin kuruluş hikayesi nasıl başladı?

Aslında her şey okulumuzun 100. kuruluş yılı kutlamalarıyla başladı. Kadıköy Saint-Joseph Fransız Erkek Lisesi'nin 1870 yılında başlayan eğitim hayatının yüzüncü yılı dolayısıyla, 1969 yılında "100. Yıl Kutlama Derneği" kuruldu. Bu dernek yalnızca yüzüncü yıl etkinliklerini organize etmek amacıyla oluşturulmuştu. Hatta tüzüğünde, görevini tamamladıktan sonra kendisini feshedeceği açıkça belirtilmişti.

Kutlamalar başarıyla gerçekleştirildi ve dernek görevini tamamladı. Ben ise 1968 mezunuydum. O günlerde, yani 1971 yılının bahar aylarında, aklıma basit ama önemli bir soru geldi: "Saint-Joseph'in neden kalıcı bir mezunlar derneği yok?" Bu düşüncemi sınıf arkadaşım Mehmet Özdeniz ile paylaştım. Bir araya gelip uzun uzun konuştuk. İlk aklımıza gelen çözüm, mevcut 100. Yıl Kutlama Derneği'nin kapatılmaması ve bir mezunlar derneğine dönüştürülmesiydi.

Bunun üzerine dönemin Dernek Başkanı Prof. Selçuk Somer'i ziyaret ettik. Kendisi bizi dikkatle dinledi. Ancak mevcut yapının dönüştürülmesinin kolay olmayacağını söyledi. Bunun yerine sıfırdan yeni bir dernek kurulmasını önerdi. "Bırakın o dernek görevini tamamlasın. Siz yeni bir dernek kurun. Ben de size destek olayım." dedi. Bu yaklaşım bizim için gerçek anlamda başlangıç noktası oldu.

Aradan birkaç hafta geçmeden Selçuk Somer kendi ofisinde geniş katılımlı bir toplantı düzenledi. Mehmet ile ben o gün henüz yirmi iki-yirmi üç yaşlarındaydık. Toplantıya katılanların büyük bölümü ise 1941, 1943 ve 1947 mezunlarıydı. İş hayatında ve Saint-Joseph camiasında tanınan isimlerle aynı masaya oturmuş olmak bizim için hem heyecan verici hem de öğreticiydi.

Toplantılarda derneğin amacı, nasıl örgütleneceği ve hangi ilkeler üzerine kurulacağı konuşuldu. Farklı görüşler dile getirildi, uzun tartışmalar yapıldı. Sonunda herkes aynı noktada birleşti: Saint-Joseph mezunlarını bir araya getirecek kalıcı bir dernek kurulmalıydı. Böylece tüzük hazırlıklarına başlandı ve Saint-Joseph'liler Derneği'nin temelleri atılmış oldu.

Dernek fikri netleştikten sonra ilk adımlar nasıl atıldı?

Derneğin temelleri aslında Taksim'deki Pamuk Eczanesi'nin üzerinde bulunan Anzallar Kollektif Şirketi'nin ofisinde atıldı. İlk toplantımızı Selçuk Somer'in desteğiyle burada gerçekleştirdik. O gün masanın etrafında Selçuk Somer, Ertuğrul Ceylan, Selman Yaşar, Rasin Gülmen, Yıldırım Kılış, Nihat Özkal, Mehmet Özdeniz, ben ve tabii ki Pierre Caporal vardı. Mehmet'le ben 1968 mezunuyduk; diğer arkadaşlarımız ise daha eski kuşaklardan geliyordu. Selçuk Abi'nin ofisini bir iki kez daha kullandık. Daha sonra aramıza Edip Demirci, Ateş Vuran ve Candan Saydam katıldı.

O dönemde bir yandan derneğin tüzüğü üzerinde çalışıyor, diğer yandan kurucular kurulunu genişletmeye gayret ediyorduk. Okulumuzda öğretmenlik de yapmış olan İzzet Mühürdaroğlu, Burhanettin Haşal ve Prof. Halûk Cillov'un yanı sıra, İTÜ'nün efsanevi rektörlerinden Prof. Fikret Narter'e de ulaştık. Hepsinden destek ve onay almak, henüz kuruluş aşamasındaki bizim için büyük moral kaynağı oldu.

Tüzük çalışmalarına başladığımızda Selçuk Somer'in ofisini sürekli kullanmamız mümkün değildi. Artık düzenli toplanabileceğimiz bir mekâna ihtiyacımız vardı. Bu noktada büyük bir destek gördük. 1947 mezunlarından Rasin Gülmen, sınıf arkadaşlarından birinin Elmadag'da, Hilton Otel'i'nin karşısında bulunan Hitit Pansiyonu'nun sahibi olduğunu söyledi. Onun aracılığıyla Rüçhan Alpansü ile tanıştık. Rüçhan Alpansü ve eşi bize olağanüstü bir misafirperverlik gösterdiler. Toplantılarımız için salonlarını açtılar, gerekli hazırlıkları yaptılar, bazen yemekler hazırladılar ve aylar boyunca çalışmalarımızın rahat bir ortamda yürüebilmesi için büyük emek verdiler. Bugün geriye dönüp baktığımda, derneğin kuruluşunda isimleri mutlaka anılması gereken kişilerden olduklarını düşünüyorum.

İlk büyük sorumuz aslında bir çalışma mekânı bulabilmektir. Hitit Pansiyonu sayesinde bu sorun çözüldü. Böylece kurucu ekip düzenli olarak bir araya gelmeye, tüzük üzerinde çalışmaya ve derneğin geleceğini planlamaya başladı.

Okul yönetiminin bu süreçte yaklaşımı nasıldı?

Okulun desteğini almak bizim için çok önemliydi. O dönemin okul müdürü Frère Pierre Caporal, daha ilk günden itibaren bu girişime büyük bir ilgi gösterdi. Hatta desteğini vermeye hazır olduğunu hiç tereddüt etmeden ifade etti. Kurucu kadro şekillenirken yaklaşık yirmi iki ya da yirmi üç kişilik bir ekip oluştu. İlginç olan, kurucuların büyük bölümünün 1940'lı yılların mezunları olmasıydı. Daha genç kuşaklardan ise yalnızca birkaç kişi yer alıyordu. Ben ve sınıf arkadaşlarım da o genç isimler arasındaydık. Bugün, elli yılı aşkın bir süre sonra dönüp baktığımda, o kurucu kadrodan çok az kişinin hayatta olduğunu görüyorum. Ben, Mehmet Özdeniz ve birkaç arkadaşımız hâlâ o ilk günlerin tanıklığını yapıyoruz. O dönemde birlik-te çalışan pek çok değerli büyüğümüzü ise ne yazık ki kaybettik.

Dernek resmen kurulduktan sonra çalışmalar nerede yürütüldü?

Dernek kuruluş iznini aldıktan sonra artık Hitit Pansiyonu'ndaki misafirliğimiz sona ermişti. Bu kez yeni bir çalışma alanına ihtiyacımız vardı. Pierre Caporal yine devreye girdi. Okul binasında, müdür odasının bulunduğu koridorun sonunda yer alan küçük bir odayı derneğin kullanımına tahsis etti. O dönem bu oda teksir odası olarak kullanılıyordu. Bugünkü gençlerin pek bilmediği bir yöntemdi bu; fotokopi makineleri henüz yaygın değildi. Sınav kâğıtları ve çeşitli belgeler mumlu kâğıtlarla çoğaltılırdı.

Caporal bu odayı bize açtı. Küçük bir masa yerleştirildi, dosyalarımız taşındı ve derneğin ilk arşivi burada oluşmaya başladı. Yazışmalar burada hazırlanıyor, toplantılar burada yapılıyor, gerekli belgeler yine burada çoğaltılıyordu. Bugün geriye dönüp baktığımda, keşke ilk günden itibaren daha sistemli bir arşiv oluşturabilseydik diye düşünüyorum. O yıllara ait pek çok belge zaman içinde kayboldu. Bazı evraklar bende, bazıları Mehmet Özdeniz'de ya da birkaç arkadaşımızda kaldı. Ancak bugün derneğin ilk yıllarını ayrıntılarıyla anlatan düzenli bir arşive sahip olsaydık, bu tarih çok daha eksiksiz aktarılabilirdi.

Pierre Caporal'ın katkısı yalnızca bir oda tahsis etmekle sınırlı değildi. Yazışmaların hazırlanmasına yardım ediyor, belgelerin çoğaltılmasını bizzat üstleniyor, kısacası okul müdürü olması-

nın yanında adeta derneğin gönüllü sekreterliğini de yapıyordu. Kuruluş yıllarında gösterdiği bu özveri, derneğin gelişiminde belirleyici rol oynadı.

Dernek kurulduktan sonra ilk olarak hangi çalışmalara öncelik verdiniz?

Dernek kurulmuştu ama artık onu yaşayan bir yapıya dönüştürmek gerekiyordu. İnsanların yalnızca üye olduğu değil, düzenli olarak bir araya geldiği bir topluluk oluşturmayı hedefliyorduk. Bunun için de okulun geleneklerini yeniden canlandırmaya karar verdik. İlk adımlarımızdan biri, o yıllarda giderek önemini yitirmeye başlayan Petit Pain buluşmalarını yeniden hayata geçirmek oldu. 1960'lı yılların ortalarından itibaren katılım azalmış, bu nedenle okul yönetimi de bu geleneği sürdürme konusunda eskisi kadar istekli değildi.

Dernek olarak bu geleneği yeniden sahiplendik. Mezunların okulda yeniden buluşmasını sağlayacak organizasyonlar düzenlemeye başladık. Bu yalnızca eski arkadaşların bir araya gelmesi anlamına gelmiyordu; aynı zamanda farklı kuşaklardan Saint-Joseph'lilerin birbirlerini tanımalarına da imkân veriyordu. Bir başka önemli adım ise mezuniyet törenleriydi. Bugün mezuniyet törenleri bize çok doğal geliyor ama o yıllarda okulda böyle bir gelenek yoktu. Ben mezun olduğumda, mezuniyetimi herhangi bir törenle öğrenmedim. Koridordaki not listesine bakıp bütün derslerden geçtiğimi görünce mezun olduğumu anladım. Daha sonra gidip diplomamı aldım; hepsi bundan ibaretti. Biz ise bunun değişmesi gerektiğini düşündük.

Yanılmıyorsam 1973 yılında, Saint-Joseph'liler Derneği okul tarihindeki ilk mezuniyet törenini organize etti. Tören, okulun büyük avlusunda velilerin de katılımıyla gerçekleştirildi. O günü bugün bile çok net hatırlıyorum. Bayrakların, flamaların ve süslemelerin hazırlanmasında Pierre Caporal bizzat çalışıyordu. Merdivenlere çıkıp süslemeleri kendi elleriyle yerleştiriyor, ardından odasına gidip hazırlanıyor ve töreni yönetmek üzere yeniden aramıza katılıyordu.

Bu tablo Pierre Caporal'ın derneğe verdiği desteği çok iyi anlatır. Eğer o dönemde okul müdürü olarak başka biri görevde olsaydı, Saint-Joseph'liler Derneği'nin aynı hızla gelişip güçlenmesi çok daha zor olurdu. Kuruluş yıllarında gösterdiği destek, derneğin kısa sürede kurumsallaşmasının en önemli nedenlerinden biridir.

Dernek, okulun gelişimine katkı sunmak için hangi projeleri hayata geçirdi?

Dernek, kuruluş yıllarındaki kurumsallaşma sürecini tamamladıktan sonra yalnızca mezunları bir araya getiren bir yapı olmanın ötesine geçerek okulumuza somut katkılar sunmayı hedefledi. Bunların başında burs programı geliyordu.

İlk yıllarda bugün uygulanan sistemden farklı bir model benimsedik. O dönemde, Saint-Joseph giriş sınavını başarıyla kazanan ancak ailelerinin maddi imkânsızlıkları nedeniyle okula devam edemeyecek öğrencileri belirleyerek, eğitim hayatları boyunca tam burs sağladık. Yanılmıyorsam dört ya da beş öğrenci bu destekten yararlandı ve hepsi başarıyla Saint-Joseph'ten mezun oldu. Bugün derneğin okula burs fonu aktarmasının temelleri de aslında o yıllarda atıldı.

Derneğin okula yaptığı ilk büyük maddi katkılardan biri ise kapalı spor salonunun yapımı oldu. Bugün Bülent Meriç Voleybol Salonu olarak kullanılan tesis, Saint-Joseph'liler Derneği'nin girişimiyle inşa edilerek okula armağan edildi.

Bu fikir, ortaokul mezuniyet törenlerinden birinde ortaya çıktı. Oğlu Selçuk Çağlar'ın mezuniyetine katılan, o dönem Türkiye Sınai Kalınma Bankası'nda yönetici olan Metin Çağlar, "Bu okulun neden bir kapalı spor salonu yok?" diye sordu ve ilk finansman desteğini sağlayacağını söyledi. Ardından iş insanı Oğuz Gürsel'in de katkısıyla gerekli kaynak oluşturuldu. Dernek olarak biz de farklı kişi ve kurumlardan destek sağlayarak projeyi hayata geçirdik.

İnşaat sürecinde dönemin Yönetim Kurulu Başkanı Rasin Gürmen projeye büyük destek verdi. Teknik sorumluluğu ise Yüksel Balak üstlendi. İnşaat sırasında 1987 yılının unutulmaz sert kışı nedeniyle iş makinesi yaklaşık iki buçuk hafta boyunca şantiye alanında mahsur kaldı. Buna rağmen çalışmalar tamamlandı ve aynı yıl Cumhuriyet Bayramı törenlerinde kapalı spor salonunun sembolik anahtarı okul yönetimine teslim edildi.

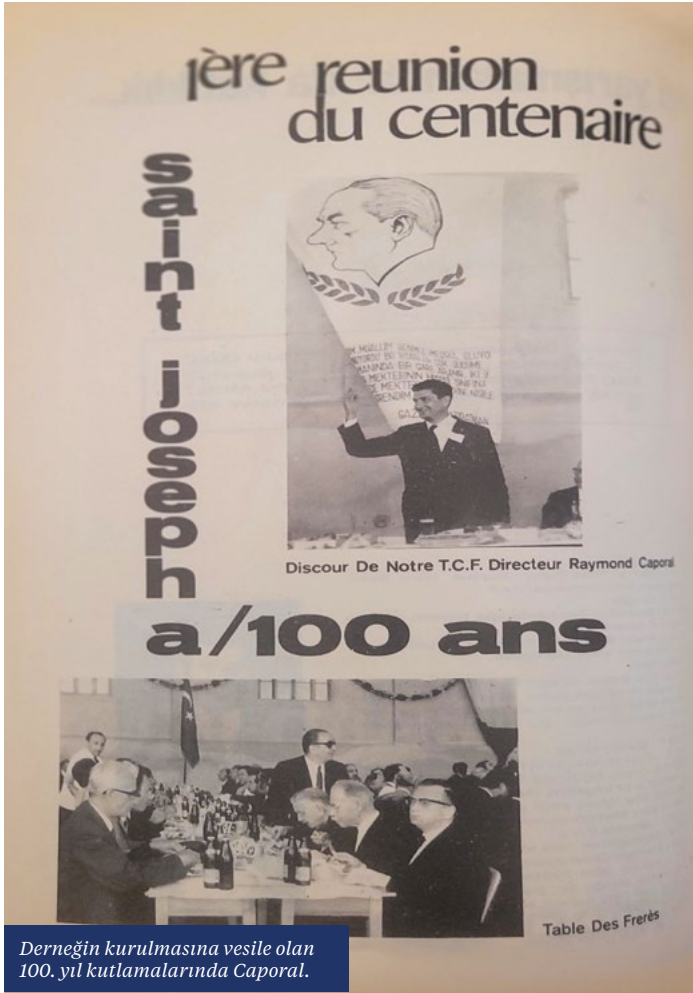
Bugün zaman içinde yenilenmiş olsa da o salonun temelinde Saint-Joseph'liler Derneği'nin emeği vardır. Hatta girişinde, salonun dernek tarafından okula armağan edildiğini belirten bir plaket de bulunmaktadır. Bence bu iki çalışma, yani burs programı ve kapalı spor salonunun yapımı, derneğin okuluna duyduğu sorumluluğun ve katkı verme anlayışının en güzel örnekleri arasında yer alıyor.

Üye sayısını artırmak için nasıl çalışmalar yürüttünüz?

İlk yıllarda en önemli hedeflerimizden biri mezunlara ulaşmaktı. Ancak bunun hiç de kolay olmadığını kısa sürede gördük. Henüz kendimize ait bir mekânımız yoktu. Bu nedenle çeşitli lokallerde yemekler düzenlemeye başladık. Yılda birkaç kez yapılan bu buluşmalar zamanla büyük ilgi gördü. Bu başarının arkasında ilk başkanımız Necdet Erentok'un büyük payı vardı. Dernek kurulduktan sonra yapılan ilk yönetim kurulu toplantısında kendisini başkan seçmiştik.

Necdet Erentok son derece güçlü bir hitabet yeteneğine sahipti. İnsanlarla kolay iletişim kuruyor, katıldığı ortamlarda birlik duygusunu güçlendirebiliyordu. Eşi İncilay Erentok da bu çalışmalarda ona büyük destek veriyordu. Düzenlediğimiz yemekler ve buluşmalar kısa sürede Saint-Joseph camiasının en önemli etkinlikleri hâline gelmeye başladı. Ancak üye sayısını artırmak yine de kolay değildi. İlk yıllarda herkes daha çok kendi mezun olduğu döneme ulaşabiliyordu. 1941 mezunları kendi arkadaşlarını, 1947 mezunları kendi çevrelerini davet ediyor, herkes kendi kuşağını derneğe kazandırmaya çalışıyordu. Doğal olarak büyüme de bu çerçevede ilerliyordu.

Bu noktada Röne Güzel'in emeğini özellikle anmak gerekir. Osmanlı Bankası'nda çalışan Röne Güzel, ögle tatillerinde eline üye formularını alır, İstanbul'u dolaşırdı. Kimin hangi iş yerinde çalıştığını bilir, tek tek ziyaret eder, Saint-Joseph mezunlarını derneğe üye olmaya davet ederdi. Düzenlediğimiz yemeklerin biletlerini satmak için de aynı özveriyle çalışırdı.



Derneğin kurulmasına vesile olan 100. yıl kutlamalarında Caporal.

Bugün geriye dönüp baktığımda şunu açıkça söyleyebilirim: 1971'den sosyal tesislerin yapım sürecine kadar geçen yaklaşık on beş yılda bütün bu büyük emeğe rağmen üye sayımız ancak 270-280 kişiye ulaşabildi. Bu nedenle derneğin gerçek anlamda büyümesini sağlayan yalnızca gönüllü çalışmalar değil, daha sonra kurulacak sosyal tesisler olmuştur. O tesisler, Saint-Joseph'liler Derneği'nin gelişiminde yeni bir dönemin başlangıcını oluşturmuştur.

Kuruluş sürecinde sizi en çok etkileyen olay neydi?

Kurucu ekip uzun süredir birlikte çalışıyordu. Tüzük neredeyse tamamlanmış, kurucular listesi şekillenmeye başlamıştı. Tam her şey yolunda gidiyor derken hiç beklemediğimiz bir tartışma yaşandı. Toplantılardan birinde arkadaşlarımızdan biri, "Mezun olmadan okuldan ayrılanlar derneğin kurucusu olmamalı." dedi. Salonda bir anda sessizlik oldu.

Çünkü o güne kadar bizi aylarca misafir eden, toplantılarımızı yapan, her türlü desteği veren Rüçhan Alpansü mezun olmadan okuldan ayrılmıştı. Üstelik yalnızca o değil, kuruluş çalışmalarına büyük emek veren birkaç kişi daha aynı durumdaydı. Bu öneri, hepimizi çok zor durumda bıraktı. Bir yandan tüzükte belirli ilkeler oluşturulmaya çalışılırken, diğer yandan derneğin kuruluşunda büyük emeği olan insanlar söz konusu oluyordu.

Elbette bu kararı kişisel olarak almak istemedik. Uzun tartışmalar yapıldı. Sonunda kurucu olabilmek için Saint-Joseph'den mezun olma şartının aranmasına karar verildi. Bu nedenle Rüçhan Alpansü ve aynı durumda olan birkaç arkadaşımız kurucular listesinde yer alamadı. Bugün bile o günü hatırladığımda içimde bir burukluk hissedirim. Çünkü isimleri kurucular arasında yer almasa da kuruluş sürecindeki emekleri tartışılmazdı. Derneğin bugünlere gelmesinde onların katkısını unutmamak gerekir.

Dernek kurulduktan sonra en büyük zorluk neydi?

Aslında dernek uzun yıllar boyunca büyük krizler yaşamadı; ancak sürekli ayakta kalma mücadelesi verdi. İlk yıllarda üyelere sunabileceğiniz çok fazla imkân yoktu. Bir lokaliniz yoktu, sosyal tesisiniz yoktu. İnsanlara verebildiğiniz en değerli şey dostluk, birliktelik ve Saint-Joseph ruhuydu. Bugün mezun olan bir öğrenci doğal olarak derneği tanıyor ve isterse üye olabiliyor. Oysa biz derneği kurduğumuzda böyle bir gelenek henüz oluşmamıştı. Önce insanlara derneğin neden gerekli olduğunu anlatıyor, sonra onları üye olmaya ikna etmeye çalışıyorduk.

Bu nedenle genel kurul toplantılarında bile yeterli çoğunluğu sağlamakta zorlandığımız dönemler oldu. Yönetim kurulu üyelerini, denetim kurulu üyelerini ve delegeleri tek tek arayıp toplantıya davet ettiğimizi çok iyi hatırlıyorum. Bugünden bakıldığında küçük gibi görünen bu ayrıntılar, aslında derneğin ayakta kalabilmesi için verilen büyük mücadelenin bir parçasıydı.

12 Eylül dönemi derneği nasıl etkiledi?

Derneğin gelişim sürecindeki en önemli kırılmalardan biri hiç kuşkusuz 12 Eylül 1980 oldu. Aslında daha öncesinde de sıkıyönetim dönemleri nedeniyle birçok etkinliği yapmakta zorlanıyorduk. Ancak 12 Eylül'den sonra bütün derneklerin faaliyetleri ciddi biçimde sınırlandı. Bizim açımızdan da uzun süre sessizlik hâkim oldu. Dernek hukuken varlığını sürdürüyordu ama faaliyet alanı kalmamıştı.

O yıllarda derneğin en büyük başarısı belki de büyümek değil, varlığını koruyabilmektir. Bugün geriye dönüp baktığımda, o dönemi derneğin sabır ve dayanıklılık yılları olarak görüyorum. Büyük projeler gerçekleştiremedik belki ama kurduğumuz yapıyı ayakta tutmayı başardık. Sonraki yıllarda yaşanacak gelişmelerin temeli de işte bu direnç sayesinde atıldı.

Derneğin ilk yıllarında üyelerin bir araya gelebileceği düzenli bir mekân var mıydı?

Kuruluşumuzun üzerinden birkaç yıl geçmişti ama hâlâ en büyük sıkıntımız kendimize ait bir buluşma mekânının olmayışındaydı. Ya-zışmalarımızı okulda bize tahsis edilen küçük odada yürütüyorduk, ancak üyelerin bir araya gelebileceği sosyal bir ortamımız yoktu. Bir gün Pierre Caporal bana, "Union Française Başkanı'nı ziyaret edeceğiz." dedi.

O dönemde Union Française, İstanbul'un önemli Fransız kurumlarından biriydi. Tepebaşı'ndaki tarihi binasında faaliyet gösteriyor, üyelerine sosyal ve kültürel imkânlar sunuyordu. Başkanı ise aynı zamanda büyük bir sigorta şirketinin yöneticisi olan Monsieur François Sylvie idi.



Tevfik Tüzüncam 10 Kasım törenlerinde ATA'yı anıyor. (Palmares 68)

Pierre Caporal, dernek başkanımız Necdet Erentok ve ben birlikte kendisini ziyaret ettik. Amacımız oldukça mütevazıydı. Saint-Joseph'liler Derneği üyelerinin haftada yalnızca bir gün Union Française'in sosyal alanlarını kullanabilmesine izin verilmesini rica ettik. Monsieur Sylvie talebimizi olumlu karşıladı. Toplantıdan çıktığımızda üçümüz de büyük bir mutluluk içindeydik. Çünkü ilk kez üyelerimizi düzenli olarak ağırlayabileceğimiz bir mekâna kavuşuyorduk. Belki haftada sadece bir gündü ama bizim için çok büyük bir adımdı.

O günlerde Union Française'in şık bir barı ve restoranı vardı. Üyelerimiz iş çıkışında geliyor, sohbet ediyor, isteyen yemeğe kalıyordu. Bir süre yönetim kurulu toplantılarımızı da burada gerçekleştirdik. Bugün geriye dönüp baktığımda bunun ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyorum. Çünkü o yıllarda bir derneğiniz vardı ama gerçek anlamda bir adresiniz yoktu. İnsanları çağırabileceğiniz, aidiyet hissi oluşturabileceğiniz bir mekânınız bulunmuyordu.

Union Française bize bunu sağladı. Bu imkân yaklaşık iki yıl sürdü. Ardından toplantılarımızı yeniden okul binasında sürdürmeye başladık. Ancak bu dönem, derneğin sosyal hayatının şekillenmesinde önemli bir basamak oldu.

Daha sonra sosyal tesislerin kurulmasına giden süreç nasıl başladı?

Aslında bu hikâye biraz da tesadüf sonucu ortaya çıktı. 1970'li yılların ortalarına kadar yabancı okullar emlak vergisinden muaftı. Daha sonra yapılan yasal düzenlemeyle bu okullar da emlak vergisi kapsamına alındı. Saint-Joseph de bu değişiklikten etkilendi. Okul yönetimine vergi dairesinden bir yazı geldi. Yazıda, okulun emlak vergisini eksik ödediği belirtiliyordu.

Araştırma yapıldığında ilginç bir durum ortaya çıktı. Okul arazisi tek parça sanılıyordu ancak tapuda iki ayrı parsel bulunuyordu. Bunlardan biri uzun yıllardır biliniyor ve vergisi ödeniyordu. Diğeri ise yıllar önce farklı bir isim üzerine alınmış, zaman içinde adeta unutulmuştu. Bu ikinci 69 parsel, bugün sosyal tesislerin bulunduğu alandı. O yıllarda tamamen boş durumdaydı. Eskiden bostan olarak kullanıldığı söylenirdi. Zaman zaman sebze yetiştirildiği anlatılırdı ama benim öğrencilik dönemimde kullanılmayan boş bir araziydi.

İşte sosyal tesislerin hikâyesi de aslında bu unutulmuş arazinin yeniden keşfedilmesiyle başladı. O günlerde henüz kimse yıllar sonra buranın Saint-Joseph'liler Derneği'nin en önemli kazanımlarından biri olacağını tahmin etmiyordu. Ancak bu keşif, derneğin geleceğini değiştirecek sürecin ilk adımı oldu.

Sosyal tesislerin kurulması dernek açısından neden bu kadar önemliydi?

Kuruluşumuzdan itibaren yıllarca aynı sorunla mücadele ettik. Derneğimiz vardı ama üyelerimizi düzenli olarak bir araya getirebileceğimiz kendimize ait bir mekânımız yoktu. Etkinliklerimizi farklı salonlarda, kulüplerde ya da bize geçici olarak tahsis edilen yerlerde düzenliyorduk. Buna rağmen çalışmalarımızı sürdürdük. Çünkü biliyorduk ki Saint-Joseph'lileri bir arada tutacak kalıcı bir yapıya ihtiyaç vardı. Bunun için Kadıköy'deki pek çok mekan kiralamak için incelendi. Tarihi Moda İskelesi bile düşünüldü.

Bugün derneğin geldiği noktaya baktığımda rahatlıkla söyleyebilirim ki sosyal tesislerin kurulması, Saint-Joseph'liler Derneği tarihindeki en önemli dönüm noktalarından biridir. Çünkü o güne kadar insanları yılda birkaç kez düzenlenen etkinliklerde bir araya getirebiliyorduk. Sosyal tesislerin kurulmasıyla birlikte ise mezunların her zaman gelebileceği, birbirleriyle buluşabileceği, aidiyet duygusunu yaşayabileceği kalıcı bir mekân oluştu.

İlk on beş yıl boyunca bütün özverimize rağmen üye sayımız ancak birkaç yüz kişiye ulaşabilmişti. Sosyal tesislerin hizmete girmesiyle birlikte ise dernek bambaşka bir ivme kazandı. Bugün ulaşılan üye sayılarının temelinde yalnızca yöneticilerin çalışmaları değil, insanların bir araya getiren bu ortak yaşam alanı da vardır. Derneklerin yalnızca iyi niyetle büyümesi mümkün değildir. İnsanların kendilerini ait hissedecekleri bir ortama da ihtiyaç vardır. Saint-Joseph'liler Derneği bunu sosyal tesisleriyle başardı. Bu nedenle sosyal tesisleri yalnızca bir bina olarak görmüyorum. Onlar, derneğin kurumsallaşmasının ve kalıcı hâle gelmesinin en önemli simgelerinden biridir.

Derneği kurarken okuldan hangi değerleri yaşatmayı amaçladınız?

Aslında bütün çabamızın temelinde tek bir düşünce vardı: Okulda bize kazandırılan kardeşlik duygusunu mezun olduktan sonra da yaşatabilmek. Saint-Joseph sadece eğitim veren bir okul değildi. Aynı zamanda insanlara dayanışmayı, birlikte hareket etmeyi ve birbirine sahip çıkmayı öğreten bir kültürdü. Biz de derneği kurarken bu kültürün devam etmesini istedik. O yıllarda elimizde ne büyük imkânlar vardı ne de bugünkü anlamda güçlü bir organizasyon yapısı. Ama ortak bir inancımız vardı. Hepimiz, okulun bizlere kazandırdığı değerleri mezuniyet sonrasında da sürdürebileceğimize inanıyorduk.

Bugün geriye dönüp baktığımda görüyorum ki derneğin en büyük başarısı sadece büyümesi değildir. Asıl başarı, kuşaklar arasında bağı koparmamış olmasıdır. Biz derneği kurarken daha çok kendi dönemimizi tanıyorduk. Bugün ise farklı kuşaklardan binlerce mezun aynı çatı altında buluşabiliyor. Bu, yıllar içinde oluşan ortak kültürün sonucudur. Elbette zaman değişiyor. Yeni kuşakların beklentileri de bizim gençliğimizdekinden farklı. Bu çok doğal. Önemli olan, değişen koşullara uyum sağlarken Saint-Joseph kimliğini oluşturan temel değerleri kaybetmemektir. Bence derneğin en önemli görevi de budur.



Sosyal etkinlikler yapılabilir, yeni projeler geliştirilebilir, tesisler büyüyebilir. Bunların hepsi değerlidir. Ancak bütün bunların merkezinde mezunlar arasındaki dostluğu ve dayanışmayı korumak yer almalıdır. Elli yılı aşan bu yolculuğa baktığımda en büyük mutluluğum, o ilk günlerde kurduğumuz hayalin bugün hâlâ yaşamaya devam ettiğini görmek. O günlerde küçük bir grupla çıktığımız yolda bugün binlerce Saint-Joseph'li aynı çatı altında buluşuyor. Bu, kurucu kadronun en büyük ödülüdür.

Sosyal tesislerin kurulma süreci nasıl başladı?

Bugün sosyal tesislerin bulunduğu alanın yerinde eskiden büyük bir sera vardı. Cam konstrüksiyonlu bu sera zamanla kullanılmaz hâle gelmişti. Mahalle çocukları camlarını taşıyarak kırardı. Sonunda sera tamamen söküldü; geriye yalnızca beton zemini kaldı. Yukarıda bahsetmiş olduğum emlak vergisi ile ilgili süreç yaşandıktan sonra Pierre Caporal de Roma'daki görevinden dönmüştü. Arazi yeniden okulun tasarrufuna geçince, kendisiyle bu alanın nasıl değerlendirilebileceğini konuştuk.

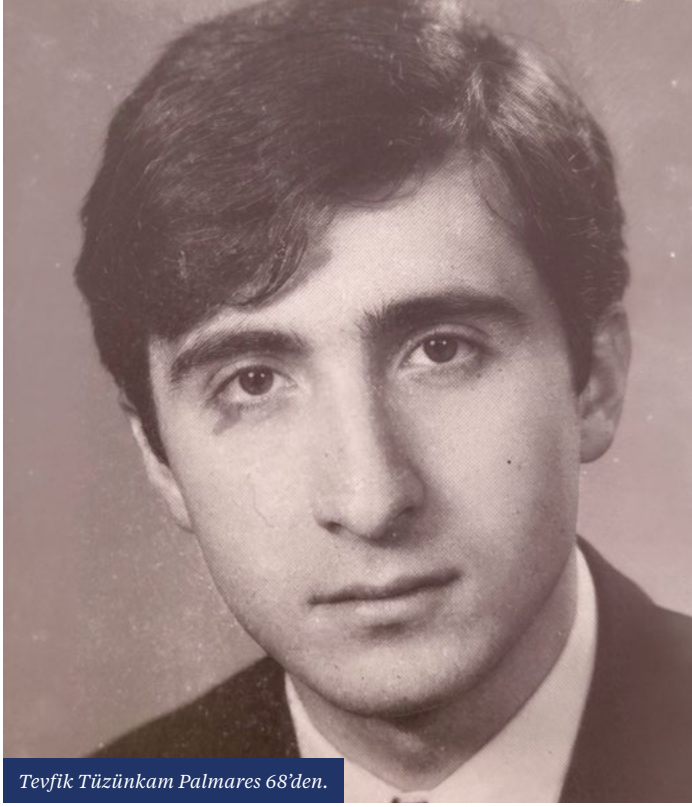
Önerimiz basitti: Okul, araziye Saint-Joseph'liler Derneği'ne, yıllık emlak vergisi bedeli karşılığında uzun süreli olarak kiralayacaktı. Yaklaşık kırk yıllık bir kira sözleşmesi yapıldı. Sonraki yıllarda yaşanan yüksek enflasyon nedeniyle birkaç yıl içinde uzun yıllık kira bedeline denk gelen ödemeler yapmış olduk. Ancak elimizde değerlendirebileceğimiz bir arazi vardı. İlk fikir buraya tenis kortları yapılmasıydı. O yıllarda tenis oldukça popülerdi. Ancak derneğin bunu kendi imkânlarıyla gerçekleştirecek maddi gücü yoktu. Bu nedenle kortları yapacak bir yatırımcıyla anlaşılması gündeme geldi.

Yönetim Kurulu olarak tek bir şartımız vardı: Kortların yanında derneğe ait bir lokal binası da yapılacaktı. Görüşmeler yapıldı ancak önerilen koşullar derneğin geleceği açısından uygun değildi. Bu nedenle hiçbir anlaşmayı kabul etmedik. O gün bazı arkadaşlarımız bizi eleştirdi; ancak bugün geriye dönüp baktığımda doğru kararı verdiğimizize inanıyorum. O şartlarda araziye uzun yıllar boyunca başkalarının kullanımına bırakmamız doğru olmazdı.

Daha sonra farklı bir çözüm geliştirildi. Genç mezunlardan oluşan bir ekip kuruldu. Henüz ortada tesis yokken mezunlara giderek gelecekte yapılacak tesislerden yararlanma hakkı sağlayacak ön üyelik sistemi oluşturuldu. İnsanlar aylık taksitlerle ön ödeme yapmaya başladılar.

Bu kampanya büyük ilgi gördü. O güne kadar yaklaşık üç yüz civarında olan üye sayısı kısa süre içinde iki bine yaklaştı. Dernek hem önemli bir mali kaynak oluşturdu hem de çok sayıda yeni üyeye ulaştı. Tam bu dönemde önemli bir fırsat daha doğdu.

Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı da olan yakın dostum Prof. Dr. Cemil Kivanç'ın desteğiyle, okul bahçesindeki eski seranın bulunduğu alanın restore edilerek derneğin kullanımına verilmesi için resmî başvuruda bulunduk. İzin çıkınca, artık yatırımcıdan lokal binası istememize gerek kalmadı. Böylece tenis kortları, yüzme havuzu ve sosyal tesis binasını kendi projemiz olarak hayata geçirebilecek imkâna kavuştuk. Elbette süreç kolay olmadı. İnşaat sırasında komşu apartmanlardan itirazlar geldi, davalar açıldı. Bazı daire sahipleri manzaralarının kapanacağını öne sürerek projeyi durdurmaya çalıştı. Ancak bütün bu engeller aşıldı ve tesisler tamamlandı.



Tevfik Tüzüncü 68'den.

Havuz ve tenis kortları 1988 yılında hizmet vermeye başlamıştı. Restoran ve ana bina ise 1991 yılında, Selçuk Somer başkanlığındaki Yönetim Kurulu döneminde açıldı. Bence bu, Saint-Joseph'liler Derneği tarihinin en büyük başarı hikâyelerinden biridir. Çünkü ortada hiçbir kaynak yokken, tamamen mezunların güveni ve dayanışması sayesinde böyle büyük bir tesis hayata geçirildi. Bu başarıda özellikle ön ödeme kampanyasını yürüten genç ekibin büyük emeği vardı. Daha sonra dernek başkanlığı da yapan Tunç Uluğ ve birlikte çalışan arkadaşlarını bugün de saygı ve minnetle anıyorum.

Tesis tamamlandığında bile maddi sıkıntılarımız devam ediyordu. Restoranın masa, sandalye, mutfak ekipmanları gibi temel ihtiyaçlarını karşılayacak bütçemiz yoktu. Bu nedenle işletmeyi bir işletmeciye kiraladık. Restoranın tüm donanımını kendi imkânlarıyla tamamladı ve böylece tesis hizmet vermeye başladı. İlk yıllarda restoran son derece başarılıydı. Servis kalitesi yüksekti, yemekler beğeniliyordu ve tesis sürekli doluydu. Ancak zaman içinde birçok kapalı kulüpte yaşanan süreç burada da yaşandı. İlk heyecan azaldı, katılım düştü ve işletme giderek daha zor hâle geldi.

Bu döneme ilişkin unutamadığım bir başka anı da Pierre Caporal ile ilgilidir. Bir gün beni çağırarak Frère Onésime'in eski laboratuvarının restore edilmesini önerdi. Maddi imkânımız olmadığını söylediğimde, Fransa'da vefat eden kardeşinden kalan yaklaşık 25 bin dolarlık mirası bu iş için bağışlayacağını söyledi. Bu bağış sayesinde bina restore edildi ve uzun yıllar "Caporal Evi" adıyla kullanıldı. Bugün o bina artık derneğin kullanımında değil. Ancak Pierre Caporal'ın bu katkısının unutulmaması gerektiğine inanıyorum. Saint-Joseph'liler Derneği'nin tarihinde onun emeği çok büyüktür.

Uzun yıllar Divan Başkanı olarak görev yaptınız. Divan Kurulu fikri nasıl ortaya çıktı?

Uzun yıllar boyunca dernekte bir Divan Kurulu oluşturulmasını savundum. Hatta bunun tüzüğe eklenmesi için de çalıştım. Ancak benim hayal ettiğim Divan Kurulu ile zaman içinde ortaya çıkan yapı tam olarak aynı değildi. Benim düşündüğüm Divan Kurulu; iş dünyasında, akademide ve farklı alanlarda deneyim kazanmış mezunların, bu birikimlerini derneğin hizmetine sunacağı bir "üst akıl" mekanizmasıydı. Yönetim kuruluna yol gösterecek, deneyimlerini paylaşacak ve kurumsal hafızayı güçlendirecek bir yapı hayal ediyordum. Divan Kurulu kuruldu, ancak zamanla bu beklentiyi tam olarak karşılayamadı. Özellikle bazı dönemlerde yönetim kurulunu veya vakfı eleştiren bir platforma dönüştü. Oysa benim istediğim, eleştirmekten çok çözüm üreten ve yön gösteren bir kurul olmasıydı.

Daha sonra Divan Başkanlığı görevini ben üstlendim. Yaklaşık sekiz ila on yıl bu görevi yürüttüm. Bunun yanında uzun yıllar genel kurulların divan başkanlığını da yaptım. Bu görev sayesinde derneğin bütün dönemlerini yakından izleme fırsatım oldu. Kimlerin gerçekten emek verdiğini, kimlerin yalnızca belli dönemlerde ortaya çıktığını bizzat gördüm.

Yıllar içinde üyelerin beklentileri değişti mi?

Kesinlikle değişti. Derneği kurduğumuz ilk yıllarda insanların tek beklentisi yılda birkaç kez bir araya gelebilmektir. O günlerde iletişim imkânları son derece sınırlıydı. İnternet yoktu, e-posta yoktu, cep telefonu yoktu, sosyal medya yoktu. Elimizde yalnızca mezun olurken okula bırakılmış telefon numaraları vardı. İnsanlara sabit telefonlarından ulaşmaya çalışıyorduk. Numaraların önemli bir kısmı ise yıllar içinde değişmiş oluyordu. Bu nedenle etkinliklerimize çoğunlukla aynı kişiler katılırdı. Bir araya gelmek bile başlı başına büyük mutluluktur. Yönetim kurullarında görev alacak insan bulmakta zorlanır, arkadaşlarımızı tek tek ikna etmeye çalışırdık.

Sosyal tesislerin kurulmasıyla birlikte ise derneğin yapısı tamamen değişti. Artık insanlar yalnızca buluşmak için değil, tesislerden yararlanmak, sosyal yaşamın içinde yer almak ve derneğin yönetimine katkıda bulunmak için de gelmeye başladılar. Bunun doğal sonucu olarak genel kurullar da büyüdü.

Bir zamanlar yirmi beş kişinin zor toplandığı genel kurulların yerini, bine yaklaşan katılımların olduğu seçimler aldı. Bir genel kurulda başkanlık seçimini yalnızca dört oy farkla kaybettim. Ben beş yüzün üzerinde oy aldıysam, karşı taraf da benzer sayıda oy aldı. Üç listenin yarıştığı o seçimde yaklaşık bin iki yüz-bin üç yüz kişinin oy kullandığını hatırlıyorum. Bu, derneğin ne kadar büyüdüğünün en somut göstergesiydi.

Ancak tesisleşmenin beraberinde bazı sorunlar da geldi. Artık insanlar yalnızca derneğe hizmet etmek için değil, zaman zaman tesisleri yönetmek ya da yönetimde yer almak amacıyla da aday olmaya başladılar. Seçim rekabeti arttı. Bunun sonucu olarak bazı dönemlerde seçim kazanmak amacıyla çok sayıda yeni üye kaydedildi. Seçimden kısa süre sonra aйдat istendiğinde, "Ben sadece oy vermek için üye olmuştum." diyen kişilerle karşılaştık.

Bu durumun sorumluluğunu yeni üyelere yüklemek doğru olmaz. Asıl eksiklik, o dönemde tüzükte gerekli düzenlemelerin bulunmamasıydı. Daha sonra üyelik süresi ve yönetime aday olabilmek için bekleme süreleri gibi hükümler getirilerek bu açık kapatıldı. Dernek büyüdükçe kurumsal yapının da aynı hızla güçlendirilmesi gerektiğini yaşayarak öğrendik.

Saint-Joseph'lilik sizce ne ifade ediyor? Şimdiden 100. yıl yönetimine vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Ben her zaman şu cümleyi söylerim: “Saint-Joseph’li doğulmaz, Saint-Joseph’li olunur.” Saint-Joseph’li olmak bir ayrıcalıktır. İnsanlar kendi emekleriyle bu okula girer, yine kendi başarılarıyla mezun olurlar. Bu nedenle bu kimliğin değerini bilmeleri gerekir. Ben hep “Büyük Saint-Joseph Camiası” ifadesini kullanırım.

Bu camiayı oluşturan okul, dernek, vakıf ve bugün artık 1870 Vakfı gibi kurumlar birbirinden ayrı değil, aynı bütünün parçalarıdır. Gelecek kuşakların bu kurumları birlikte güçlendirmesi gerektiğine inanıyorum. Bu isim yalnızca geçmişin temsil etmiyor; aynı zamanda büyük bir güven duygusunu da ifade ediyor.

Bunu en iyi, eğitim alanındaki çalışmalarımız sırasında gördük. 1998 yılında Küçük Prens Okulları’nın ilk adımı olan anaokulunu kurarken, okul binası henüz tamamlanmamıştı. Resmî izinler gecikmişti. Buna rağmen aileler çocuklarını başka okullara göndermek yerine bizi beklediler.

Bir yıl sonra ilkokulu açarken de benzer bir tablo yaşandı. Ortada ta-

mamlanmış bir okul binası bile yoktu. Sadece proje ve güven vardı. Buna rağmen planladığımız kontenjanların neredeyse tamamı doldu. Bu başarı yalnızca eğitim projesinin değil, Saint-Joseph adının toplumda oluşturduğu güvenin sonucuydu.

İşte bu nedenle gelecek kuşaklardan en büyük dileğim, bu isme sahip çıkmalarıdır. On yıl sonra da, elli yıl sonra da Saint-Joseph adını aynı saygınlıkla yaşatmalarını isterim. Çünkü Saint-Joseph’lilik gerçekten gurur duyulacak bir kimliktir.

Son olarak, gelecek kuşaklara ne söylemek istersiniz?

Dernekler yalnızca yönetim kurullarından ibaret değildir. Onları yaşatan üyeleridir. Biz kendi dönemimizde elimizden geleni yapmaya çalıştık. Bizden önce gelenler bize destek oldu. Biz de bizden sonrakilere bir miras bırakmaya çalışıyoruz. Benim en büyük dileğim, gelecek kuşakların da bu mirası aynı özenle korumasıdır. Çünkü Saint-Joseph’lilik yalnızca aynı okuldan mezun olmak değildir. Aynı değerlere sahip çıkmak, birbirine destek olmak ve bu kültürü gelecek nesillere aktarmaktır. Dernek ancak bu anlayışla varlığını sürdürebilir. Bugün 55. yılı geride bırakırken gurur duyduğum şey, yalnızca bir dernek kurmuş olmak değil; hâlâ yaşayan, gelişen ve yeni kuşaklara ilham veren bir topluluğun temellerini atmış olmaktır. İnanıyorum ki Saint-Joseph’liler Derneği, geçmişinden aldığı güçle gelecekte de aynı birlik ve dayanışma ruhunu yaşatmaya devam edecektir.



MAKALE: ALİ GİZ'73

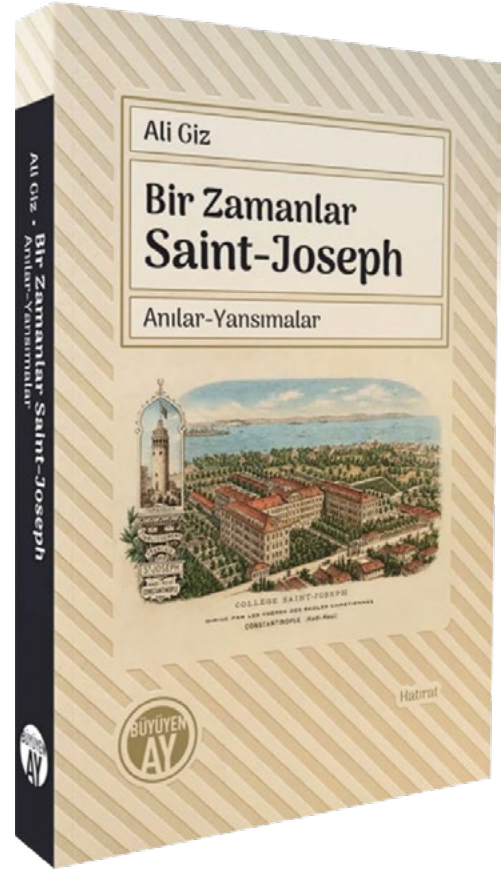
Bir Kitap Nasıl Doğdu?

Bir Zamanlar Saint-Joseph Anılar Yansımalar

Eski bir Saint-Joseph'li bizleri geçmişe, geçen yüzyılın ortalarındaki Saint-Joseph Lisesi'ne götürüyor. Ali Giz'in geçtiğimiz Mayıs ayında okurlarla buluşan anı kitabında bir daha geri dönmeyecek Saint-Joseph günlerini bulacaksınız.

Saint-Joseph hızla değişiyor. Kadim yatakhaneler yerlerini küçük sınıflara bırakıyor. Eski sıralar yerlerini yenilerine, kara tahtalar akıllı tahtalara bırakıyor. Asırlık "préau"lar kapalı salonlara dönüşüyor, basket potalarının yerinde boyalı alanlar var. Şapel medyatek olmuş, "bouclier" ile "raquette" iyiden iyiye unutulmuş. Üzerlerinde yılların yorgunluğunu taşıyan takım elbiseleri, koca bahçeyi adımlayan frerler ve yıllardır uyguladıkları katı kuralları artık yok. Beri yanda koşuşturan, oyun oynayan ya da bir köşede ders çalışan genç yüzlerin yerlerini kızılı erkekli yeni simalar almış. Ama biz eskilerin unutamadığı öyle çok anı var ki...

Anılar, eski mezunların bir araya geldiği yemekli veya yemeksiz toplantılarda dile gelir ama kaydedilmezse unutulur gider. Dile kolay, o zaman fark etmeseniz de hayatınızın en güzel 8-10 yılını gündüzlü veya yatılı o eski binada geçiriyorsunuz. Bir sürü arkadaşınız, bir



sürü öğretmeniniz, bir sürü hatıranız oluyor. Saint-Joseph'e beraber başladığım Ali Aktoğu'nun bir dijital iletişim platformundaki saygın grubunda az sayıda eski Saint-Joseph'liye hitap eden ve Saint-Joseph ile ilgili anılarımı dile getirdiğim kısa yazılar geçtiğimiz Mayıs ayı başında çok sayıda fotoğrafla süslenmiş olarak "Bir Zamanlar Saint-Joseph Anılar-Yansımalar" adıyla okurlarla buluştu.

Günümüzde Kadıköy'ün en eski okulu olan Saint-Joseph, bu okulun kıymetli öğretmenleri, idarecileri, öğrencileri, çalışanları, sınıfları, yatakhane ve yemekhaneleri, bahçeleri, oyunları bu kitapta dile geldi. 11 yaşında yatılı bir öğrenci olarak başladığım okulda geçirdiğim uzun yıllar boyu biriktirdiğim anılar kitapta yer buldu.

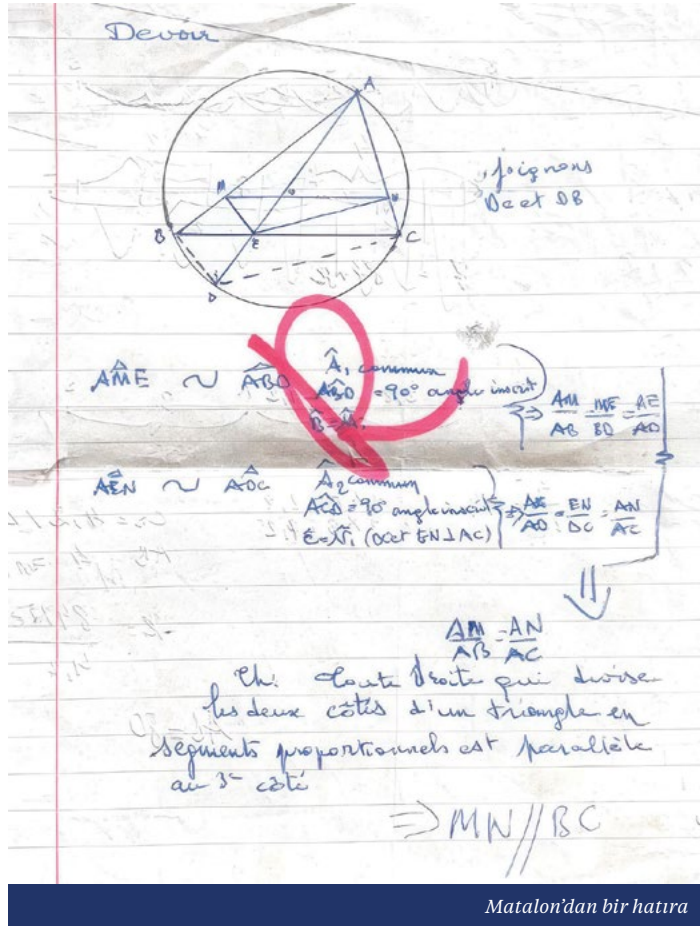
Hazırlık sınıfında bizleri Fransızca ile tanıştıran M. Menagakis, Sevim Hanım, müzik öğretmeni Fr. Jean, tüm otoritesi ile Fr. Etienne, kar-nımızı doyurduğumuz "boutique"i işleten Fr. Georges tanıdığımız ilk simalardı. Bunlara sonra Sœur Marie, iki Pasteur, Fr. Gabriel, M. Jean vb. katılacaktı. Grand Quartier'de Fr. Honoré, Fr. Adrien, Fr. Aubert'in



GQ'de iddialı bir maç

yanı sıra bir efsane ile tanışacaktık. Hanri Matalon bir matematik dehasıydı ve çoğumuzu derinden etkileyecekti. Bir diğer mühim matematikçi son sınıfta öğrencisi olacağımız Bay Garti'ydi. Larroumets, Fr. Raymond, Fr. Colléter diğer önemli öğretmenlerimizdi.

Bir köşede GS-FB muhabbeti yapanlar, kuytuda gizli gizli sigarasını tellendirenler, az sonraki sınava faydası olur düşüncesi ile hızlı hızlı notlarını tekrarlayanlar, yani bizler... Sıralarımızdaki mürekkep dolu hokkalar, uçlu kalemler, "procure"den aldığımız çeşitli defterler, "Bon



Matalon'dan bir hatıra

"Saint-Joseph öğrencisine bu kültürü veren ve sevdirenler doğal olarak frerler ve okulun saygın öğretmenleridir. Öğrencilik yıllarınızda not kaygısıyla ve biraz da ilk gençlikteki ergenliğin etkisiyle tatlı tatlı kapıştığınız bu insanların kıymeti zamanla anlaşılır."

point"lar, "Espérance"lar, "signal"-ler, haftalık karneler, etütler vb. Sosyal faaliyetler, tiyatro ve gazete kolları, çaylar, yıl sonu gezileri, karne dağıtımları, daha neler neler...

Size öğretilen yeni bir dil, verilen yeni bir kültür kendi ülke kültürünüzle birleşince ilgi alanlarınız ister istemez değişiyor. Nazım Hikmet'in "Mavi Gözlü Dev, Minnacık Kadın ve Hanımcıları" şiirini, Yahya Kemal'in "Erenköyü'nde Baharı"nı, Ahmet Haşim'in "Karanfil" ve "Merdivenler" şiirlerini okurken beri yandan da Balzac'ın "Le Père Goriot"su, Baudelaire'in "La Musique" ve "Albatros"u, Zola'nın "Germinal"ı elinizden düşmüyor. Fransız politikası, Fransız sineması, bütünüyle Fransız kültürü yaşantınızın önemli bir parçası oluyor.

Gelin Bir Zamanlar Saint-Joseph Anılar Yansımalar kitabına bir göz atalım:

Türkiye'nin En Kültürlü Kenti

Haldun Taner 1983 Mayıs'ında Milliyet Gazetesi'nde yayınlanan makalesinde, Türkiye'nin dolayısıyla İstanbul'un en kültürlü ilçesinin Kadıköy olduğunu yazar. Şüphesiz bugün de bu böyledir. Bunda da Saint-Joseph'in payı kaçınılmazdır.

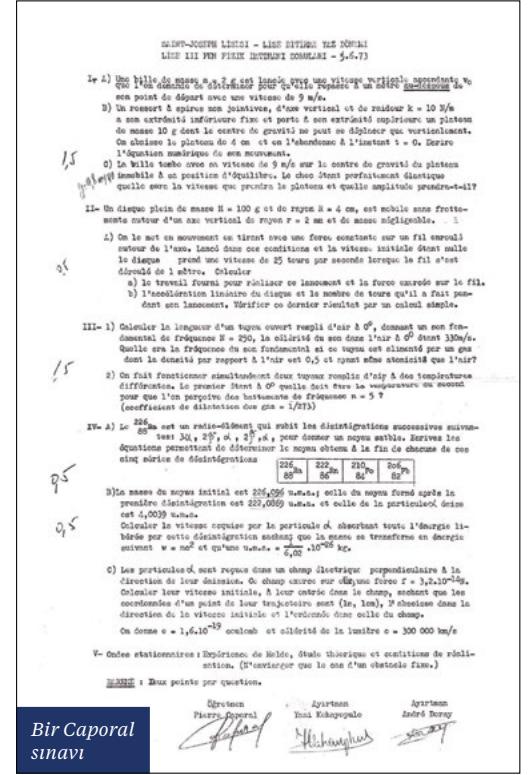


Fr. Aubert'in son günlerini geçirdiği yaşlılar evi



Kadıköy bir kültür kentiyse, bunu SJ'ye de borçludur. Mesela aileden SJ'li olanlar vardır. Birkaç nesil SJ'de okur. Kadıköylüdürler. Moda ve çevresi ağırlıklıdır. Aldıkları kültür nesilden nesile aktarılır.

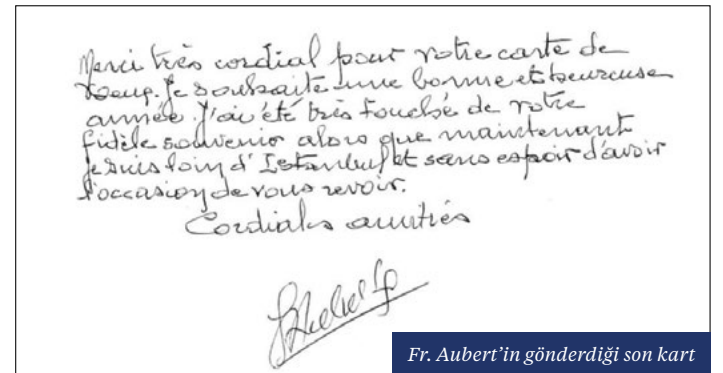
SJ'lilerde müziğe de alaka vardır. Klasik müzik eserlerini anlayarak dinlerler. Geçmişte okul orkestrası vardı. Ayrıca caza ilgi duyanlar da az değildir. Pop müziğin gelişmesiyle bu tarz orkestra kuran gençler de çıkacaktır.



Fransız edebiyatının ders olarak okunması bir ayrıcalıktır. Hugo'dan Sartre'a, Voltaire'den Baudelaire'e geniş bir yelpazedeki yazarları aslından okumak az bir şey değildir. Başkaları iyi kötü tercümelemlerle uğraşırken, SJ'li bir öğrenci "édition critique"lerin (eleştirel basım) sayfalarını çevirmektedir. Ve içlerinden yazarlar da çıkacaktır.

Lisan öğrenimi de bir ayrıcalıktır. İki dil bilip mezun olmak herkese nasip olmaz. Hatta bu sayıyı artırmak için çabalayanlar da az değildir.

Plastik sanatlar, tiyatro, sinema, fotoğraf da öyle. SJ'li bunlara meraklıdır. İzler, tartışır, üretir. Bu dalların her birinde önemli isimler, önemli imzalar çıkacaktır. Eskiden olduğu gibi bugün de bu böyledir.

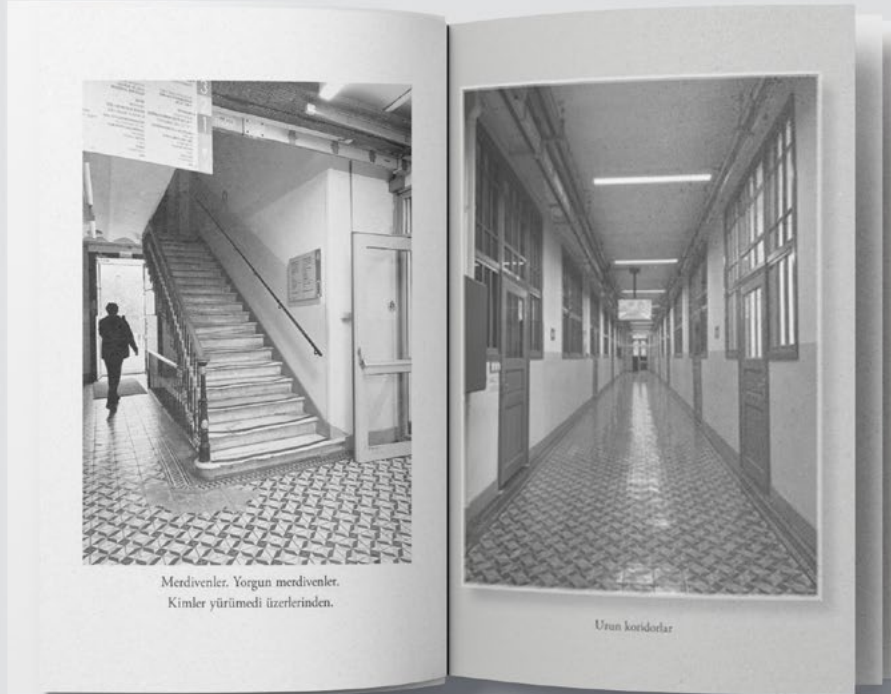


Kadıköy hâlâ ülkenin en kültürlü ilçesidir. Ve hâlâ bunu bir yerde SJ'ye borçludur.

Saint-Joseph öğrencisine bu kültürü veren ve sevdirenler doğal olarak frerler ve okulun saygın öğretmenleridir. Öğrencilik yıllarınızda not kaygısıyla ve biraz da ilk gençlikteki ergenliğin etkisiyle tatlı tatlı kapıştığınız bu insanların kıymeti zamanla anlaşılır. Bunun doğal sonucu olarak eski öğretmenleriniz ile görüşürsünüz, yazışsınız, geçmiş günleri yâd edersiniz ve nihayetinde bir gün bu dünyayı terk edip gittiklerini öğrenirsiniz. Yolcular kervanına gün gelir sınıf arkadaşlarınız da katılır.

Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden
Birçok seneler geçti; dönen yok seferinden

Haldun Taner'in yazdığı Sersem Kocanın Kurnaz Karısı isimli tiyatro oyununun finalinde, ünlü sanatçımız Münir Özkul, Tomas Fasulyeciyan kimliğinde meşhur tiradını söyler. Gelin biz de onu taklit edelim: "M. Menegakis'in Conversation dersinde söyledikleri o sınıftaki pencerelerin bir köşesine sinmiştir. Bay Matalon'un bir teorem ispatı yaşlı duvarlarda hâlâ gizlidir. Fr. Jean'ın kemanından çıkan tınılar tavanda kendilerine bir yer edinmiştir. Sınıflar boşaldıktan sonra bu sesler oldukları yerden çıkarlar ve sabaha kadar söylerler. Sabah olup da çalışanlar ve öğrenciler okula gelmeye başlayınca hepsi eski yerlerine kaçırlar. Perde..."



MAKALE: ALİ GİZ'73

Bir Tiyatro Aşığı: **Pierre Caporal (Fr. Raymond)**

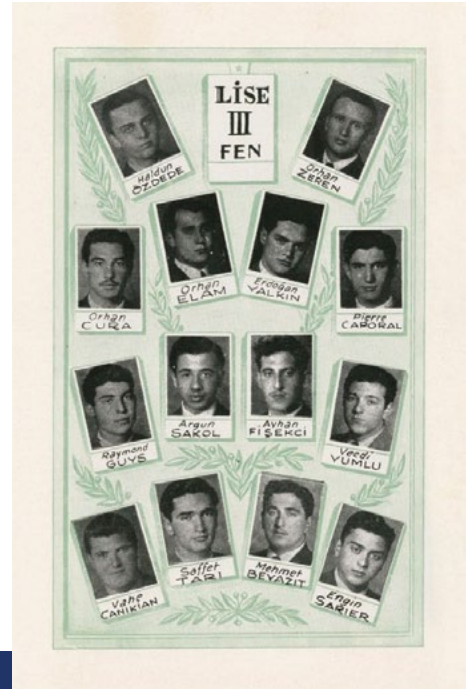
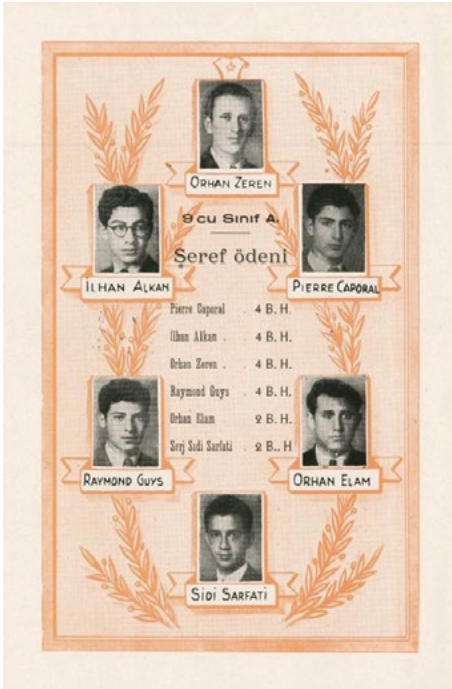
Uzun yıllar müdürlük ve enspektörlük görevlerini ifa eden Pierre Caporal'ın bir tiyatro ve sanat aşığı olduğunu biliyor muydunuz?



Müdürlük yılları

50 yıldan fazla olmuş. 1974 yılı ilkbaharı. Aylardan Nisan. Pierre Caporal ile Kadıköy vapur iskelesinde buluşuyoruz. Gündemimizde tiyatro var. Kısa bir süre önce Şehir Tiyatroları Genel Sanat Yönetmenliği'ne getirilen Muhsin Ertuğrul, yeni dönemin ilk oyunu olarak babamın yazdığı Ömür Satan Hüsam Çelebi isimli eseri seçmişti. Oyun Fatih bölümünde sergileniyordu. Tiyatroya olan geniş alakasını bildiğim Caporal, birkaç gün önce yaptığım daveti kabul etmiş ve

ilk pazar günü için randevulaşmıştık. Vapurdaki yerlerimizi aldık-tan ve kısa bir hal hatır sormadan sonra lisedeki tiyatro faaliyetleri üzerine konuştuk. Kendisi bu alanda pek çok gayretli öğrenciden söz etti ama içlerinden birini ön plana çıkarttı: o da Saint-Joseph'in ardından önemli bir tiyatro insanı olarak yaşamını sürdüren Başar Sabuncu'ydu. Bilindiği gibi Sabuncu yazar, yönetmen ve oyuncu olarak tiyatro ve sinemamıza önemli katkılar sağlamış bir şahsiyetti.



Sol: İzmir'den Kadıköy'e gelen Pierre Caporal daha ilk yıldan şeref listesinin en tepesinde kendisine yer bulur

Orta: Lise II'de de en üsttedir

Sağ: Lise III Fen öğrencisi Pierre Caporal

Karaköy'den bir dolmuşa atlayarak Bozdoğan Kemer'i'nin hemen yakınındaki tiyatroya ulaştık. Yerlerimize yerleştik. Sayın Caporal her sayısı bir ders niteliğinde olan Şehir Tiyatrolarının bu piyese ayrılmış Türk Tiyatrosu mecmuasını karıştırırken oyunun başlamak üzere olduğunu haber veren gong çaldı. Oyunu büyük bir zevkle izledi. Pek çok yerde de güldü. Çok beğendiğini söyledi. Hatta gösterinin bitiminde kulise geçtik ve oyunda rol alan devrin önemli tiyatro sanatçılarından Mücap Ofluoğlu, Savaş Dinçel, Agah Hün ile de tanışmasına vesile oldum. Çıkışta adet üzere Vefa Bozacısı'na uğradık ve tarçını bol birer bardak bozayı keyifle yudumladık.

1960'lı yıllarda Grand Quartier enspektörlüğü yapan Pierre Caporal'ı okuldaki pek çok tiyatro faaliyetinin başında görüyoruz. Tercüme ediyor, sahneye koyuyor, dekor ve efekt ile ilgileniyor, öğrencilerin her türlü yardımına koşuyor, gerçeği söylemek gerekirse bir oynamadığı kalıyor. Kendileriyle sınıf arkadaşlığı yaptığım Levent ve Bülent Denker kardeşlerin ağabeyleri İbrahim kendisinin en büyük yardımcısıdır. İbrahim Denker ile birlikte Eugène Ionesco'dan tercüme ettiği Jacques ya da Boyuneğme (Jacques ou la Soumission) adlı oyun yine bu dönemde kitapçı raflarındaki yerini alacaktır.

Türk Dili Dergisinin Şubat 1964 tarihli sayısında yayımlanan devrin önemli yazar ve şairlerinden Behçet Necatigil'in "Yıldızlara Bakmak" adlı radyo oyunu o günlerin tiyatro aşığı öğrencilerinin dikkatini çeker. Öğrenciler bu radyo oyununu tiyatro sahnesinde sergilemek istemektedirler. Yalnız oyun Fransızca Tiyatro Kolu tarafından sahnelenecektir ve Fransızcaya tercümesi gerekmektedir. Bu da yazarın iznine bağlıdır. Fr. Raymond öğrencileri kırmaz ve konuyu Behçet Necatigil'e iletir. Kısa bir süre sonra yazardan aşağıdaki mektup gelir:

Sayın Frère B. Raymond,

11 Eylül tarihli, beni pek sevindiren mektubunuzu aldım. Gösterdiğiniz ilgi ve yakınlığa teşekkür ederim.

Aslında bir radyo oyunu olarak yazılmış Yıldızlara Bakmak'ı dilediğiniz gibi sahneye koymakta serbestsiniz. Oyunun sizin ve çalışkan öğrencilerinizin çabalarıyla değerlendirileceğine inanıyorum. Bir iki ay sonra **de yayınları**'nda kitap halinde de çıkacak olan bu oyun üzerinde ufak tefek bazı değiştirmeler yapmıştım; düzeltmeli şekli size de gönderiyorum. Aslına sadık olacağımı bildirdiğiniz çevirinin bu kesinlikle göre olması her halde sizde de uygundur.



Enspektörlük yılları



Behçet Necatigil okulu ziyaretinde Vehip Ata Tanlâ ve Fr. Pierre arasında

Fransızca çevirinin bir kopyasını ilerde bana da lütfederseniz kıymetli bir hatıra diye saklarım onu.

Çok sevindiğimi tekrar eder, okulunuz Temsil Kolu'na en içten teşekkür ve başarı dileklerimi sunarım.

Behçet Necatigil - Çapa Eğitim Enstitüsü Edebiyat Öğretmeni

İzin alınmıştır ve sıra tercümeyle gelmiştir. İş yine başa düştü diyen Pierre Caporal, İbrahim Denker ile birlikte bu oyunu “Regarder Les Etoiles” adı altında Fransızca’ya çevirir ve birlikte sahneye koyarlar. Davet üzerine okula gelen Behçet Necatigil temsilcilerden birini izler ve hayranlığını aşağıdaki satırlar ile belirtir:

Sayın Frère Raymond ve İbrahim Denker,

24 Ocak 1965 pazar günü Yıldızlara Bakmak oyununun Fransızca çevirisinde bulunmak bana heyecan dolu bir saat yaşattı. Oyunu benimseyerek Fransızcaya çevirmek, içten bir anlayışla sahneye koymak lütfunda bulunan sizlere; rollerini yaşayan ve yaşatan Mehmet Yalım, Moris Alevi ve Joseph Kokini'ye o günün telaşı içinde gereğince belirtmediğim kalpten teşekkürlerimi iletmek isterim...

Behçet Necatigil

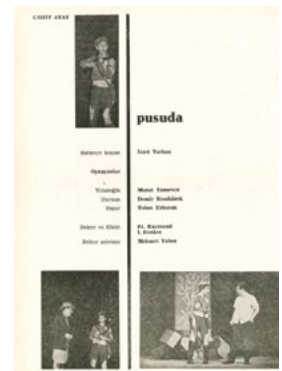
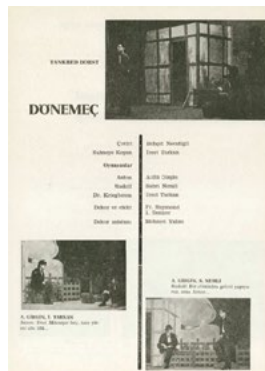
Pierre Caporal'ın yaptıkları bununla sınırlı değildir. Yine Fransızca Tiyatro Kolu'nun sahnelediği Antony Mars'ın Tête Folle isimli oyununa yönetmen olarak katkıda bulunur. Frère Raymond'un daha önceki yıllarda da sahneye koyduğu başka oyunlar vardır: Un Client Sérieux, Les Cyclones, On Refuse du Monde. Bunlardan başka Türkçe Tiyatro Kolu'nun sergilediği Tankred Dorst'un bir Behçet Necatigil çevirisi olan “Dönemeç” isimli oyununda, Harold Pinter'ın “Gitgel Dolap” oyununda, Cahit Atay'ın “Pusuda” isimli piyesinde dekor ve efekt sanatçısı olarak yine Frère Raymond ile İbrahim Denker'in isimlerini görüyoruz.

Pierre Caporal tiyatro gibi sanat dallarını sevmekle kalmaz, öğrencilerini de teşvik eder. Kendisi gibi İzmirli olan bir diğer tiyatro aşığı da Ugo Braggiotti'dir. Günümüzde tiyatro alanındaki faaliyetlerini doğduğu kentte sürdürmekte olan Ugo, 1968-1972 yılları arasında Saint-Joseph'te okumuştur. Ugo, bakın Frère Raymond ile ilgili bize neler anlatıyor: “Bir İzmirli olarak, benim de tiyatro ve sanata olan ilgim İstanbul'da başladı. Frère Raymond, tiyatroya veya operaya gitmek koşulu ile biz devamlı yatılı İzmirli öğrencilere cumartesi geceleri okula geç gelme izni veriyordu. Binaya giriş kapılarından birini açık bırakır, girdikten sonra iyice kapalı olduğundan emin olmamızı isterdi. Tabii ertesi gün tiyatro veya operanın konusunu mutlaka sorar, gerekli kontrolü sağlamış olurdu.”

Fr. Raymond 11. sınıfta fizik öğretmenim oldu. Ne ilginçtir ki yakın tarihlerde kaybettiğimiz bu değerli insanı idareci ya da öğretmen yönüyle değil de bir tiyatrosever olarak yâd etmek bize düştü.

<i>Live Bittme Diplomolar</i>			
1946-1947 Öğretim yılı			
Klasmanın İçeriği		İDEBİYAT KOLU	
FEN KOLU		Pekli 1/1	
Haldun Özalp	Pekli 1/1	Alihan Akbaş	Pekli 1/1
Rıyasettin Özyaz	*	Yılmaz Sırsal	*
Orhan Zengin	*	Sarı S. Sarıoğlu	*
Çiğdem Çaycıralı	*	Bilgin İleri	*
Ölmez Çaycıralı	*	Kazım Çiğdem	*
Erdoğan Yalın	*	Yaman Eğin	*
Süheyl İleri	*	Saimin Sahar	*
Ölmez İleri	*	Süheylin Ersoyoglu	*
Fahri Selçuk	*	Tonguç Çiğdem	1/1
Arzu Selçuk	*	Nezir Erenkök	*
Yolcu Çaycıralı	*	Fatih Çaycıralı	*
Mehmet Bayraktar	*	Halim Eğin	*
Dario Schuchardt	*	İzzet Tunbayrak	*
Engin Sarıoğlu	1/1	Alihan Akbaş	*
İlhan Bayraktar	*	Sait Akdoğan	*
Yusuf Yalın	*	Behçet Bayraktar	*
Tah. Yavuzlu	*	Rahim Çaycıralı	*
Turgut Özalp	*	Muammer Çiğdem	*
Sekizim Demirel	*		
Ayhan Fıstıkçı	*		
Fatih Akdoğan	*		
Mehmet Akdoğan	*		
Mehmet Nispet	*		
Klasmanın İçeriği		İYİNOT KLASMANI	
Yahut Özet		Pekli 1/1	
		Plante Mesut	Pekli 1/1
		Rahim Çaycıralı	*
		Alihan Akbaş	*
		Alihan Akbaş	*
		Bahadır Bayraktar	*
		İzzet Tunbayrak	*
		Sait Yalın	*
		Cahid Çaycıralı	*

— 76 —			
9 ^{unc} SINIF A.			
1944 - 1945 Ders yılı içinde kazanan Döğr (Mantık)			
KİTAPLAR		KİTAPLAR	
Fatih CAVALAN	4 -	Sakir KARATATLI	4 -
İhsan ALKIN	4 -	Yılmaz EZZEL	4 -
Ömer ZİNNİ	4 -	Devlet BAYRAM	4 -
Raymond GÜYS	4 -	Rehalet BAKKAN	4 -
Ömer ELAN	2 - 2	Rehalet ÖYEREN	4 -
İsmail İsm. SAKAT	2 -	İsmail BANGÖLÜK	4 -
Yılmaz BAKAL	4 -	Selma HANCI	4 -
İsmail ÖZEL	4 -	Rahm. GÜLEN	3 - 1
Rahmet BAKGÖZÜT	4 -	İsmail BAŞAT	2 - 2
Devlet ZACİRİYAT	4 -	Fahri SEZGİN	2 - 1
Ali KAYAT	4 -	N. İsm. BAKTARPAK	3 -
İsmail TÖREDOĞRU	4 -	Mehmet DİDAR	3 -
Neşet DÜZEL	4 -	Eyyup VALİZİ	3 -
İsmail TUNBAK	4 -	Le. İsm. BAKGÖZÜK	2 -
Raymond FORD	4 -	Paş. TÖREGEN	1 - 1
Ali F. TUNBAK	4 -	Hüsn. DÜZEL	1 -
Seydi UÇAR	4 -	Eğilim FİDİLİ	1 -





KURUMSAL VE BİREYSEL SEYAHATLERİNİZDE GLOBAL ÇÖZÜM ORTAĞINIZ



Seyahatlerinizin Her Adımında Yanınızdayız
Travel Ser-Vis Farkıyla
0212 291 77 91

www.servistravel.com.tr info@servistravel.com.tr

Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Dağ Apt. No.34, D.13, 34367
Şişli, İstanbul - TÜRKİYE



Kurumsal
Çözümlerimizi
Keşfedin

Dumanın Gölgesinde:

Osmanlı'da Tütün, Reji ve Bir Metal Kutunun Hikâyesi

İstanbul'un hanlarında bir zamanlar ağır ağır yükselen tütün dumanı, yalnızca bir keyfin değil, bir çağın izlerini taşır. Tütün, Osmanlı'nın geç döneminde sadece tiryakilerin değil, maliyenin ve yabancı sermayenin de gündemindeydi. Bugün elimizde tuttuğumuz o zarif metal sigara kutusu, işte bu çok katmanlı hikâyenin sessiz bir tanığıdır.

Tütünün Osmanlı'daki Yolculuğu: **Dumanla Gelen Alışkanlık**

Tütün, 17. yüzyılda Osmanlı topraklarına ulaştığında önce yasaklanmış, ardından giderek toplumun her kesimine yayılan bir alışkanlığa dönüşmüştü. Medrese avlularında, kahvehanelerde, tekkelerde; askerinden ulemaya, tüccarından esnafına

kadar herkesin cebinde bir çakmak, bir de tütün tabakası vardı. Dumanı bir haz olarak görenlerin yanı sıra, ona "batıdan gelen bir fitne" gibi bakanlar da vardı. Ne var ki zamanla tütün, sadece bir keyif maddesi değil, devletin maliyesi için vazgeçilmez bir gelir kaynağı haline geldi. Bu da onu büyük bir iktisadi stratejiye dönüştürdü.





Reji İdaresi: Tütün Tekelinin Ardındaki Yabancı Gölge

1879 yılında Osmanlı Devleti, dış borç batağından çıkmak için Avrupa sermayesiyle kurulan Düyun-u Umumiye'nin kontrolüne girdi. Bu kurum, alacaklı devletleri temsil eden güçlü bir mekanizmaydı ve vergi gelirlerinin büyük bir kısmı, doğrudan bu yapı tarafından yönetilmeye başlandı. İşte bu yapı içinde en önemli gelir kalemlerinden biri de tütündü. Böylece 1884 yılında, Fransız ve Avusturyalı ortaklı Régie Co-Intéressée des Tabacs de l'Empire Ottoman, yani Reji İdaresi, Osmanlı tütününün üretimini, işlenmesini ve satışını tekelleştirdi. Bu idare, Osmanlı topraklarında hem ekonomik hem de bürokratik bir yapı olarak etkili oldu. Binlerce köylü tütün üreticisi Reji'ye bağımlı hale gelirken, kaçakçılıkla mücadele eden tütün jandarmaları köyleri denetlemeye başladı.

Kapitülasyonlar ve Cumhuriyet'e Geçiş

Reji İdaresi'nin varlığı, sadece bir ekonomik kontrol değil, aynı zamanda Osmanlı'nın yarı-sömürge yapısının simgesiydi. Bu tür imtiyazlar, Osmanlı'nın kapitülasyonlarla yabancı devletlere verdiği hakların sonucuydu. Fransızlar, bu ayrıcalıklı yapı sayesinde hem Osmanlı pazarında kazanç sağladı hem de devletin mali mekanizmasına müdahil oldular. Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte bu yapılar sorgulanmaya başlandı. 1925 yılında Reji İdaresi son buldu. Kapitülasyonlar da Lozan Antlaşması'yla kaldırıldı. Böylece tütün üretimi ve satışı, devletin kendi eliyle kurduğu Tekel İdaresi'ne devredildi. Bu geçiş, aynı zamanda ekonomik bağımsızlığın ilk adımlarından biri olarak tarihe geçti.

Bir Metal Kutunun Üzerinde Saklı Estetik

Bugün karşımızda duran o zarif metal kutu, işte bu uzun tarihî sürecin simgesel bir nesnesi. Kapağında Fransızca "Régie des Tabacs de l'Empire Ottoman" ibaresi, yanında Osmanlı armasının parlak renkleri... Altında ise "Constantinople" yazısı ve hilal-yıldız motifi... Dönemin tasarım estetiği, Doğu ile Batı'nın görsel sentezini bu küçük objede zarafetle birleştiriyor. Kutunun hem tasarımı hem de üretim kalitesi, sadece tütün satmak için değil, aynı zamanda bir "uygarlık vitrini" sunmak amacı taşıyor gibidir. Tipografi, arma kullanımı ve renk kompozisyonu, Tanzimat sonrası Osmanlı'da giderek gelişen grafik tasarım anlayışını yansıtır. Bu kutular, bugün grafik sanatlar tarihi açısından da incelenmeye değer önemli belgeler olarak görülmektedir.

Tütünün Gölgesinde Toplumsal Bir Hafıza

Reji sadece bir tütün şirketi değildi; aynı zamanda bir dönemin ekonomik yapısının, bağımlılık ilişkilerinin ve kültürel değişimlerinin merkezindeydi. O dönemden kalan bu tür objeler bir kutu, bir ilan, bir makbuz aslında bugünün tarihçileri ve sanat tarihçileri için birer bellek taşıyıcısıdır. Tütün, Osmanlı toplumunun gündelik yaşamında yer alırken, arka planda bir dünya sistemi işlerdi. Reji İdaresi de bu sistemin, Anadolu köylüsünden Galata bankerine kadar herkesi içine çeken ağının bir parçasıydı. Sonuç olarak, bu küçük metal kutu, bir nesneden çok daha fazlasıdır: Osmanlı'nın geç dönem iktisadi çelişkilerinin, kültürel dönüşümünün ve görsel hafızasının zarif bir temsilidir. Her kıvrımında, geçmişin dumanlı bir sayfası saklıdır.

RÖPORTAJ: AYŞEGÜL GÖKÇE BAYKAL'05

Dünyaya Nezaketi Yeniden Hatırlatmaya Geliyorum!

Derneğimiz Yönetim Kurulu Üyesi Ayşegül Gökçe Baykal'05, Avusturya'da sürdürdüğü üst düzey bankacılık kariyerinin yanı sıra, kısa süre önce başladığı adab-ı muaşeret eğitmenliği yolculuğunu Quartier dergisi için anlattı.



Bankacılık kariyerinizden dernek yöneticiliğine, şimdi de adab-ı muaşeret eğitmenliğine uzanan bu yolculuğun ardındaki Ayşegül Gökçe Baykal'05'i biraz daha yakından tanıyabilir miyiz?

Tabii, memnuniyetle. Eğitim hayatımda; daha okula başlamadan bile çok sevdiğim ve kendimi ait hissettiğim, hayalimdeki okul olan Saint-Joseph'te büyük bir mutlulukla okuduktan sonra Koç Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nden mezun oldum. 2008 yılında Bocconi Üniversitesi'nde Erasmus değişim programına katıldım; ardından 2023 yılında aynı üniversitede Varlık Yönetimi ve Özel Bankacılık alanında yönetici masterı programını tamamladım. Fransızca ve İngilizcenin yanı sıra iyi derecede İtalyanca ve Almanca biliyorum.

Profesyonel kariyerime İstanbul'da UniCredit Menkul Değerler A.Ş. bünyesinde yatırım bankacılığı alanında başladım. 2015 yılında aynı grubun Viyana ekibine geçerek kariyerime Avusturya'da devam ettim. 2017 yılında ise yine UniCredit Group bünyesindeki, yaklaşık 200 yıllık köklü geçmişiyle Avusturya'nın en saygın özel bankalarından biri olan Schoellerbank AG'ye katıldım. Hâlen burada Türkiye masasından sorumlu Direktör olarak görev yapıyorum.

İş hayatımın yanı sıra sanat da her zaman yaşamımın önemli bir parçası oldu. Çocukluğumdan itibaren yaklaşık 17 yıl kesintisiz bale yaptım, Yıldız Alpar Bale ve Müzik Okulu'ndan mezun oldum ve eş zamanlı olarak İngiltere'de Royal Academy of Dance'ın ileri seviye bale programını tamamladım. Bunun yanında koyu bir Beşiktaş taraftarı olarak Beşiktaş J.K. Kongre Üyesiyim. 2021 yılından bu yana ise Saint-Joseph'liler Derneği Yönetim Kurulu Üyeliği görevimi büyük bir onurla sürdürüyorum.

2025 yılının Kasım ayında ise çocukluk hayalim olan adab-ı muaşeret eğitmenliği yolculuğuma ilk resmî adımı attım. İngiltere'deki International Etiquette and Protocol Academy of London tarafından verilen eğitmenlik lisans programını başarıyla tamamlayarak bu alanda uluslararası sertifikamı aldım.

Peki, bu hayal nasıl başladı?

İlkokul yıllarında yaz tatillerinde okumam için annemle birlikte evimizdeki kütüphaneden kitaplar seçerdik. Bir yaz bana Adab-ı Muaşeret kitabını verdi. O yıllarda aslında kitap okumayı çok seven



Nezaket ve görgü kurallarının yalnızca bireysel başarı için değil, toplumsal yaşam açısından da büyük önem taşıdığına inanıyorum. Günümüzde saygı, hoşgörü ve empati gibi değerleri giderek daha fazla kaybediyoruz ve bunun sonucunda dünyanın dört bir yanında insanlığa yakışmayan davranışlarla karşılaşmaktayız.

bir çocuk değildim; ancak o kitabı büyük bir ilgiyle, bir solukta okuduğumu bugün bile hatırlıyorum. Sanırım her şey de o yaz başladı. O günden sonra hayatım boyunca bu konulara hep ilgi duydum ve günlük yaşamımda görgü ve nezaket kurallarını uygulamaya özen gösterdim. Anneannemden kalan Hayat mecmualarındaki görgü köşelerini büyük bir merakla okur, farklı dönemlerin nezaket anlayışını incelemekten büyük keyif alırdım.

Üniversite yıllarımda ise 1970'li yıllarda İstanbul'da bir görgü ve nezaket okulunun faaliyet gösterdiğini öğrendim. Bunun üzerine, biraz da gençliğin verdiği heyecanla anneme, "Üniversiteden sonra ben de böyle bir okul kursam mı?" diye sormuştum. Bana hiç unutmadığım çok değerli bir tavsiyede bulundu: "Kendi işini kurmadan önce iş hayatında uluslararası kurumlarda çalışarak deneyim kazanmalı ve güçlü bir çevre edinmelisin. Hayalinden vazgeçme; önce çalış, zamanı geldiğinde hâlâ istiyorsan zaten yaparsın."

Bu sözler yıllarca aklımın bir köşesinde kaldı. Geçtiğimiz yıl ise artık o hayali gerçeğe dönüştürmenin zamanı geldiğine karar verdim. Avrupa'da bu alandaki en köklü ve saygın eğitim kurumlarını araştırmaya başladım. Araştırmalarımın sonunda tercihim İngiltere'deki International Etiquette and Protocol Academy of London oldu. Kasım ayında Londra'da katıldığım yüz yüze eğitimin ardından eğitmenlik lisansımı alarak çocukluk hayalime ilk somut adımı atmış oldum.

Gitgide her şeyin daha da dijitalleştiği bir dünyada, belki de bazılarının eski moda gibi gelebilecek adab-ı muaşeret sizce neden hâlâ bu kadar önemli? Sizce bu eğitimi neden almalıyız?

Ben nezaket ve görgü kurallarının belirli bir döneme ait olduğunu düşünmüyorum. Aksine, hayatın her döneminde ihtiyaç duyduğumuz; doğru, saygılı ve görgülü davranışların, hayatta istediğimiz pek çok kapıyı açabilecek önemli bir anahtar olduğuna inanıyorum. Özellikle iş hayatındaki önemini kendi kariyerim boyunca da yakından gözlemleme fırsatı buldum. Bilgi, deneyim, eğitim ve mezun olduğunuz okullar elbette kariyeriniz için çok önemlidir. Ancak bunların hepsi çalışanlarda aynı benzer seviyede olabilir. Yönetici pozisyonlarına doğru ilerledikçe ise sizi bu bilgi ve deneyiminde yanında diğerlerinden ayıran en önemli unsur davranış biçiminiz olur.

Hepimiz çalıştığımız kurumun, okulumuzun ya da bulunduğumuz topluluğun doğal birer temsilcisiyiz. Yeni tanıştığımız biri, kurumumuzu hiç tanımıyor olabilir; ancak bizim tavırlarımız, iletişimimiz ve duruşumuz üzerinden o kurum hakkında iyi kötü bir fikir yürütür. Bu nedenle kurumunu hem içeride hem de dışarıda en iyi şekilde temsil edebilen kişiler, kariyer basamaklarını çok daha kolay tırmanırlar. Çünkü güçlü temsil, doğru ve yerinde davranışlarla başlar.

İşte adab-ı muaşeret ya da günümüz ifadesiyle görgü ve nezaket kuralları tam da bu noktada devreye giriyor. Nerede nasıl davranılması gerektiğini bilmek, hangi konuların konuşulmasının uygun olup olmadığını ayırt edebilmek, masa adabına hâkim olmak, kaliteli ve sürdürülebilir bir networking ağı kurabilmek, bulunduğunuz ortama uygun giyinmek, sözlü iletişimde diplomatik bir üslup benimseyebilmek, beden dilini doğru kullanmak, kendinizi etkili bir şekilde tanıtabilmek ve güçlü bir ilk izlenim bırakabilmek... Bunların hepsi profesyonel hayatta büyük fark yaratan beceriler.





Eğitimlerimdeki temel hedeflerimden biri de katılımcıları yalnızca bu bilgi ve becerilerle donatmak değil, aynı zamanda bu bilgi ve beceriler sayesinde onlarda sağlam ve sağlıklı bir özgüven inşa edilmesine katkı sağlamak. Çünkü hepimiz biliyoruz ki, dozunda ve temeli sağlam bir özgüven, başarıya giden en önemli unsurlardan biridir. Bana göre adab-ı muaşeret de tam olarak bu özgüveni destekleyen en güçlü araçlardan biridir.

Bunun yanında nezaket ve görgü kurallarının yalnızca bireysel başarı için değil, toplumsal yaşam açısından da büyük önem taşıdığına inanıyorum. Günümüzde saygı, hoşgörü ve empati gibi değerleri giderek daha fazla kaybediyoruz ve bunun sonucunda dünyanın dört bir yanında insanlığa yakışmayan davranışlarla karşılaşyoruz.

Oysa adab-ı muaşeret, insanların birbirine saygı duymasını, empati kurmasını ve farklılıklarına rağmen uyum içinde yaşayabilmesini sağlayan ortak bir kültürdür. Nasıl ki okulda ya da iş hayatında hepimizin uyması gereken kurallar varsa, adab-ı muaşeret de toplum içinde karşılıklı saygıyı ve birlikte yaşama kültürünü güçlendiren bir rehberdir. Ben inanıyorum ki, herkes bu kurallara biraz daha özen gösterse, çok daha huzurlu, mutlu ve birbirini anlayan bir toplumda yaşayabiliriz.

Nisan ayında okulumuzda öğrencilerimize yönelik bir adab-ı muaşeret semineri verdiniz. O günü, öğrencilerin ilgisini ve sizde bıraktığı izlenimleri bizimle paylaşır mısınız?

Evet, tabii ki. Büyük bir sevgi ve aidiyet duygusuyla bağlı olduğum Saint-Joseph'te öğrencilerimize nezaket ve görgü kurallarının önemini anlattığım 21 Nisan 2026 günü, hayatımın en anlamlı günlerinden biri oldu.

Okulumuzun tiyatro salonunda, 200'ün üzerinde 9. sınıf öğrencimizle rehberlik saatlerinde bir araya geldik. "Fark Yaratan İmajın Sırrı: Nezaket ve Görgü Kurallarının Gücü" başlıklı seminerimde öncelikle adab-ı muaşeretin neden önemli olduğundan ve bu kurallara özen göstermenin hem bugünlerinde hem de gelecekteki yaşamlarında onlara nasıl katkılar sağlayabileceğinden bahsettim.

Ardından interaktif oyunlar ve günlük hayattan örneklerle toplum içinde doğru davranış biçimlerini birlikte değerlendirdik. Özellikle seminerin bu bölümünde öğrencilerin hem çok eğlendiklerini hem de ilgiyle katılım gösterdiklerini görmek beni çok mutlu etti.

Benim için en değerli anlardan biri ise seminer sonunda öğrencilerimizin yanıma gelerek farklı örnekler üzerinden sorular sormaları, karşılaştıkları durumları paylaşmaları ve doğru davranış biçimlerini merak etmeleriydi. Bu ilgi, seminerin amacına ulaştığını hissettiren en güzel geri bildirimdi.

Bana mezun olduğum okulda, öğrenci kardeşlerimizle böyle anlamlı bir buluşma gerçekleştirme fırsatı sunan başta Ender Hocam olmak üzere okul yönetimize ve değerli rehberlik öğretmenlerimize gönülden teşekkür ediyorum. Önümüzdeki eğitim-öğretim yılında da rehberlik öğretmenlerimizle birlikte farklı sınıflara yönelik benzer seminerler düzenlemeyi planlıyoruz. Bu benim için hem büyük bir mutluluk hem de çok kıymetli bir sorumluluk.



Duruşunuzdan kullandığınız dile, giyim tarzınızdan seçtiğiniz hediyeye kadar tüm bu incelikler, hem kendi hayatınızda hem de dokunduğunuz insanların hayatında fark yaratan detaylardır.

Verdiğiniz eğitimlerde hedef kitleniz kimlerden oluşuyor? Eğitim içeriklerinizden de biraz bahsedebilir misiniz?

16 yılı aşkın süredir aktif ve yoğun bir iş hayatının içindeyim. Bu deneyimden yola çıkarak ve Londra'daki eğitimcimlerin de tavsiyesiyle öncelikli hedef kitlemi iş insanları oluşturuyor. Uluslararası profesyonel hayatımdaki deneyimlerimi Londra'da aldığım eğitimle harmanlayarak; şirketlere ve profesyonellere yönelik iş yaşamında görgü, nezaket ve protokol kuralları, networking sanatı, profesyonel iletişim ve kurumsal temsil konularında eğitimler veriyorum.

Bunun yanı sıra lise ve üniversite öğrencilerine yönelik eğitimler de benim için ayrı bir önem taşıyor. Aslında amacım onları yalnızca bugüne değil, gelecekteki profesyonel hayatlarına da hazırlamak; doğru davranış alışkanlıklarını, iletişim becerilerini ve özgüvenlerini daha genç yaşlarda kazanmalarına katkıda bulunmak.



Yakın zamanda benzer bir eğitimi Viyana'da da verme fırsatı buldum. Çalıştığım bankanın sosyal sorumluluk projesi kapsamında, göçmen ailelerden gelen 13-15 yaş grubundaki 200'ün üzerinde genç kıza bir gün boyunca nezaket ve görgü kuralları üzerine eğitim verdim. Böyle projeler sayesinde topluma ve özellikle gençlere fayda sağlayabilmiş olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duyuyorum. İçimde, dünyaya nezaketi yeniden hatırlatmak, bu sayede dünyayı daha güzel bir yer yapmak gibi çok güçlü bir misyon hissediyorum.

Eğitimlerimin bir diğer bölümünü ise sosyal yaşam kültürü oluşturuyor. Bu kapsamda masa adabı, davet ve organizasyon sanatı, misafir ağırlama, hediye ve çiçek takdim etme adabı gibi konularda da eğitimler veriyorum. İlk bakışta bunlar küçük ayrıntılar gibi görünebilir. Oysa işin içine girdikçe, her birinin aslında ne kadar ince düşünülmüş kurallar ve kültürel anlamlar taşıdığını görüyorsunuz.

İnsanlar çoğu zaman "Sonuçta bir hediye ya da bir çiçek..." diye düşünebilir. Oysa doğru zamanda, doğru kişiye, doğru şekilde sunulan küçük bir jest bile bazen unutulmaz bir iz bırakabilir. Duruşunuzdan kullandığınız dile, giyim tarzınızdan seçtiğiniz hediyeye kadar tüm bu incelikler, hem kendi hayatınızda hem de dokunduğunuz insanların hayatında fark yaratan detaylardır. Ben de eğitimlerimde tam olarak bu farkındalığı kazandırmayı hedefliyorum.

Saint-Joseph Lisesi'nde aldığınız eğitimin ve okul yıllarında edindiğiniz değerlerin bugün hayatınıza nasıl yansıdığını düşünüyorsunuz? Hayallerinin peşinden giden biri olarak genç Saint-Joseph'lilere neler söylemek istersiniz?

Saint-Joseph'in benim hayatıma kazandırdıkları için ayrı bir röportaj gerekir fakat her zaman söylediğim ve benim hayatımda en büyük etki yaratan şeyin, analitik düşünme yetisini kazandıran ve güçlendiren eğitim şekli olduğunu derim. Fransızca edebiyat derslerimizde bile verilen her konu için, savunalım savunmayalım bir tez, bir antitez geliştirmemizi zorunlu kılarlardı. İşte bu da hayatta olaylara çok geniş bir perspektiften bakmayı, sorun yaşadığımız karşı tarafla empati kurarak çözüme daha kolay ulaşmamız gibi birçok şeyi destekliyor. Aslında düşündüğümde bunun, adab-ı muaşeretin en temel unsurlarından biri olan empatiyle de birebir örtüştüğünü görüyorum.

Genç Saint-Joseph'lilere tavsiyeme gelince... Her yaşta önce kendi iç seslerini dinlesinler. Çünkü insanın iç sesi, çoğu zaman hangi hayalin gerçekten kendisine ait olduğunu fısıldar. Sonra o hayali gerçekleştirmek için kendilerine bir yol haritası çizsinler ve adım adım, sabırla, azimle ilerlesinler. Hayal, azim, çaba, sabır; işin içinde iyi niyet de varsa sonu hep hayaline kavuşmak.



RÖPORTAJ: MELİH LEVİ'78

“Her Şey Bir Bulmacayla Başladı”

Saint-Joseph mezunu ve Derneğimiz üyesi Melih Levi'78, henüz lise yıllarında kazandığı Türkiye şampiyonluğuyla başlayan bulmaca serüvenini ve bulmacanın zihin dünyasına kattıklarını Quartier'ye anlattı. Başarılarla dolu yolculuğunun bilinmeyen yönleri bu söyleşide.



Saint-Joseph mezunu ve Derneğimiz üyesi Melih Levi'78, hazırladığı özgün bulmacalarla Quartier dergisinin bulmaca sayfalarına da imza atarak okurlara her sayıda yeni bir zihnin egzersizi sunuyor.



Milliyet Gazetesi'nin düzenlediği Bulmaca Yarışması'na henüz 16 yaşındayken katılıp Türkiye şampiyonu oldunuz. O günleri anlatır mısınız?

O yıllarda yarışmaya katılanların büyük çoğunluğu benden yaşça oldukça büyüktü. Daha önceki şampiyonlara baktığınızda, hemen hepsinin 40 yaş civarında ya da daha ileri yaşlarda olduğunu görüyorsunuz. Ben ise 16 yaşındaydım. Final salonuna girdiğimde arkamdan birinin, “Bu çocuğun burada ne işi var?” dediğini duydum. Kim olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen yarışmacılardan biriydi. Hiç aldırmadım.

Bulmaca serüveniniz nasıl başladı?

Bulmaca merakım tamamen babamdan geçti. Babam kare bulmaca çözmeyi çok sevdi. Ben de onun çözdüğü bulmacalara bakar, kullanılan kelimeleri incelerdim. Bir süre sonra fark ettim ki bulmacalarda kullanılan kelimelerin büyük bölümü aslında günlük hayatta kullandığımız kelimelerdi. Çok gizemli ya da bilinmeyen sözcükler değildi. Bunun üzerine “Ben de çözebilirim.” diyerek kendimi denemeye başladım. Yaklaşık 11-12 yaşlarındaydım. Önce sadece çözüyordum. Bulmaca hazırlamaya ise çok daha sonra başladım.

Peki sizi diğer yarışmacılardan ayıran neydi?

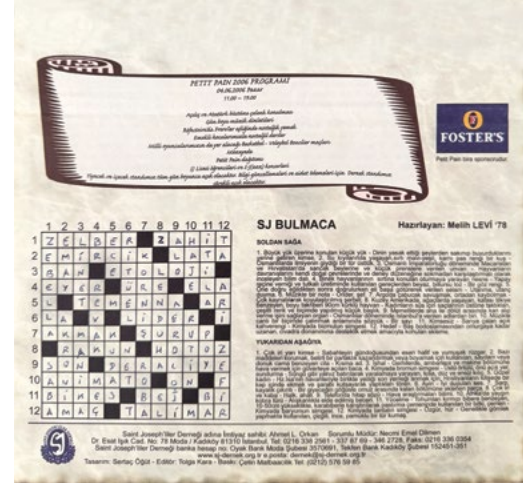
Belki biraz sıra dışı gelecek ama ben kitap okur gibi sözlük okurdum. Türkçe sözlüğü alır, sayfa sayfa kelimeleri ve anlamlarını incelerdim. Bunun yanında ansiklopediler de okurdum. O yıllarda ansiklopediler fasiküller hâlinde yayımlanırdı. Ben onları da baştan sona okurdum. Zamanla hem hafızam güçlendi hem de ciddi bir bilgi birikimi oluştu. Yarışmaya katılmaya karar verdiğimde en büyük avantajım buydu.



16 yaşındaki Melih Levi, Türk gazeteciliğinin duayen isimlerinden Abdi İpekçi'nin elinden ödülünü alıyor.



Melih Levi'nin Milliyet Gazetesi'nden aldığı ödül.



2006 yılında çıkan dergimizde Melih Levi'nin ilk bulmacası yer aldı. Son 20 senedir Melih Levi dergimize bulmaca hazırlıyor.

Yarışma nasıl yapılıyordu?

Yarışma üç aşamadan oluşuyordu. İlk iki aşamada gazetede yayımlanan bulmacalar çözülüp Milliyet Gazetesi'ne gönderiliyordu. Final ise İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da aynı gün ve aynı saatte yapılıyordu. Yarışmacılar bulundukları şehirlerde sınava giriyorlardı.

Puanlama sistemi nasıldı?

Oldukça katıydı. Bir kelimenin bütün harflerini doğru yazmanızı gerekiyordu. Altı harfli bir kelimenin beş harfi doğru, biri yanlışsa o kelimeden hiç puan alamıyordunuz. Kısmi puan yoktu. Aynı puanı alan yarışmacılar arasında ise süre belirleyici oluyordu. Bulmacayı daha kısa sürede teslim eden üst sırada yer alıyordu.

Final nasıl geçti?

Bulmacayı 88 dakikada teslim ettim. Daha sonra 282 puan aldığımı öğrendim. En yakın rakibim 266 puandaydı. Aramızda 16 puan fark vardı. Yarışmadan çıktıktan sonra eve döndüm. Açıkçası şampiyon olacağımı hiç düşünmüyordum. Çünkü sadece İstanbul'da değil, Ankara, İzmir ve Adana'da da yarışmacılar vardı. Sonucun ne olacağını tahmin etmek mümkün değildi.

Şampiyon olduğunuzu öğrendiğiniz an ve Abdi İpekçi'den ödül almanız nasıl gerçekleşti?

İlk telefon geldiğinde ailem bunun bir arkadaş şakası olduğunu düşündü. Annem, arayan kişinin ciddi konuştuğunu söylese de babam



emin olmak için Milliyet Gazetesi'ni aradı. Santralden Bulmaca Yarışması'nı organize eden birime bağlandı ve gerçekten beni tebrik etmek için aradıklarını öğrendi. O sırada 16 yaşında olduğum için para ödülünün velim aracılığıyla teslim edilmesi gerektiğini, ödül törenine birlikte katılmamızın uygun olacağını söylediler.

Yarışmanın sonucu belli olur olmaz durumu dönemin Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdi İpekçi'ye de iletilmişler. Çünkü yarışmanın tarihinde ilk kez 16 yaşında bir öğrenci şampiyon olmuştu. Bu sıra dışı sonucu öğrenince, "Bu gençle mutlaka tanışmak istiyorum. Ödülünü de bizzat ben vereceğim." demiş.

Babamla birlikte gazeteye gittiğimizde önce yarışmayı düzenleyen birimde bizi karşıladılar. Ardından Abdi İpekçi'nin uygun olduğu haberini aldık ve odasına çıktım. Beni son derece sıcak karşıladı. Önce tebrik etti, ardından "Bu sonuç bizim için de büyük bir sürpriz oldu. Bugüne kadar yarışmayı kazananların neredeyse tamamı kırklı yaşlarının üzerindeydi. Sen ise henüz 16 yaşındasın." dedi. Okulumu, yarışmaya nasıl hazırlandığımı sordu; kısa ama benim için unutulmaz bir sohbet gerçekleştirdik.

Daha sonra ödül töreni yapıldı ve plaketimi Abdi İpekçi'nin elinden aldım. O yaşlarda bunun ne kadar büyük bir anlama sahip olduğunu belki tam kavrayamamıştım. Ancak yıllar geçtikçe, Türkiye'nin en



saygın gazetecilerinden birinin elinden ödül almanın, şampiyonluğum kadar değerli ve unutulmaz bir anı olduğunu daha iyi anladım. Bugün hâlâ o gün çekilen fotoğraf ve bana verilen plaket, hayatımın en kıymetli hatıraları arasında yer alıyor.

Şampiyonluğunuz okulda da büyük yankı uyandırmış sanırım.

Evet. Gazetede haber yayımlandıktan sonra İstanbul'daki Fransız Konsolosluğu, okulun Fransız müdürünü arayarak beni tebrik etmiş. Sonuçta Saint-Joseph'te okuyan bir öğrencinin Türkiye şampiyonu olması onlar için de gurur verici bir olay olmuş. Daha sonra bana konsolosluk tarafından bir armağan gönderildi. Aradan yaklaşık elli yıl geçti ama o günleri hâlâ unutmuş değilim.

Kelimeleri seçerken nasıl bir yöntem izliyorsunuz?

Mümkün olduğu kadar hem bilinen hem de daha az bilinen kelimeleri kullanmaya çalışıyorum. Beni heyecanlandıran da bu. Mesela "dolambaç" kelimesi... Çoğu insan bu kelimeyi sadece "dolambaçlı yol" anlamında bilir. Oysa sözlükte "iç kulak" anlamı da vardır. Bulmacada "İç kulak" diye sorduğunuzda cevabın "dolambaç" olacağını çoğu kişi tahmin edemez. Ben bu tür, bilinen ama farklı anlamları da bulunan kelimeleri seviyorum.

Yıllar içinde bu kelimeleri yerleştirmek sizin için daha mı kolay hâle geldi?

Bu biraz yılların kazandırdığı bir meleke. Nasıl tarif edeceğimi tam bilemiyorum. Yirmi yıldır aynı derginin bulmacalarını hazırlıyorum. Ondandır ki de bulmaca hazırlıyordum ama yayımlayacak



bir yerim yoktu. Tabii gerektiğinde sözlüğe de bakıyorum. Sonuçta kullandığınız kelimelerin doğru olması gerekiyor. Uydurma bir kelimeyle bulmaca hazırlanmaz.

Bulmaca hazırlamak isteyen gençlere ne tavsiye edersiniz?

Öncelikle çok iyi bir kelime bilgisine sahip olmaları gerekir. Sözlük vazgeçilmezdir. Ama sadece sözlük de yetmez; önce bir kelime birikiminizin olması gerekir. Sonra da deneme yapmalılar. Bu işi gerçekten yapabileceklerini görmeleri gerekir.

Bulmacalarınızda özellikle tercih ettiğiniz bir yaklaşım var mı?

Evet. Ben mümkün olduğu kadar kişi isimlerinden uzak duruyorum. Ressam, heykeltıraş, müzisyen ya da sanatçı isimlerini kullanmayı tercih etmiyorum. Benim için bulmacanın esası kelimelerdir. Çünkü kişi isimleri sözlüklerde değil, ansiklopedilerde yer alır. Ben ise bulmacanın mümkün olduğunca sözlükte yer alan kelimelerden oluşmasını tercih ediyorum.

Günümüzde bazı bulmacalarda fotoğraflar da kullanılıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Açıkçası bunu doğru bulmuyorum. Gazetelerde bulmacanın bir köşesine bir ünlünün fotoğrafını koyuyorlar. Bana göre o fotoğrafın kapladığı alana yeni bir kelime yerleştirilebilir. Fotoğrafı görünce kişinin kim olduğunu tahmin etmek kolaylaşıyor. Oysa bulmacada önemli olan, cevaba tanımdan ve kelime bilgisinden ulaşmaktır. Fotoğrafın bulmacaya bir katkısı olduğunu düşünmüyorum.

Dijital ortamda hazırlanan bulmacaları takip ediyor musunuz?

Hayır. O dünyanın tamamen dışında-yım. Ben gelenekçiyim. Benim için bulmaca; gazeteyi ya da dergiyi elinize alıp kalemle çözmektir. Dijital ortamda nasıl hazırlanıyor, kim hazırlıyor, doğrusu hiç bilmiyorum.

Takip ettiğiniz, beğendiğiniz bulmaca yazarları var mıydı?

Cumhuriyet Gazetesi'nde uzun yıllar bulmaca hazırlayan Sedat Yaşayan'ı özellikle takip ederdim. Kendisi aynı zamanda üç kez Türkiye bulmaca şampiyonu olmuştu. Her pazar günü gazetede yayımlanan büyük bulmacasını sabırsızlıkla beklerdim. Onun hazırladığı bulmacaları çözmek benim için büyük keyifti. Ne yazık ki daha sonra görevden ayrıldı. Yerine gelen bulmacalar ise bana göre aynı seviyede değildi. Bugün hâlâ Cumhuriyet'te pazar bulmacası yayımlanıyor ama eski bulmacalarla kıyasladığımda arada büyük bir fark görüyorum.

Sizce bunun nedeni nedir?

Bence bunun genel kültür seviyesiyle de ilgisi var. Bugün sokak röportajlarında sorulan bazı sorulara verilen cevapları görüyoruz. Eğer bunlar kurgu değil de gerçekten anlık cevaplarsa, genel kültür seviyemizin eskiye göre ciddi biçimde gerilediğini düşünüyorum. Bazen insanlara çok temel coğrafya ya da matematik soruları soruluyor ve verilen cevaplar gerçekten şaşırtıcı oluyor. Bizim gençliğimizde genel kültüre daha fazla önem verildiğini düşünüyorum. Bunun eğitim sistemiyle mi ilgili olduğunu, yoksa insanların kendilerini geliştirmeye daha az zaman ayırmalarından mı kaynaklandığını bilemiyorum. Ama geçmişe göre belirgin bir gerileme olduğunu düşünüyorum.

Gençlere özellikle tavsiye edeceğiniz bir şey var mı?

Bulmaca çözmelerini tavsiye ederim. Özellikle ilerleyen yaşlarda hafızayı canlı tutmak açısından çok faydalı olduğuna inanıyorum. Alzheimer ve demans gibi rahatsızlıklara karşı zihni çalıştırmanın önemli olduğunu düşünüyorum.

Kare bulmaca dışında ilgi duyduğunuz başka zekâ oyunları da var mı?

Sudoku'yu çok severim. Ancak sudoku hazırlamıyorum, sadece çözüyorum. Zaten gazetelerde yayımlanan sudoku bulmacalarının büyük bölümü bilgisayar programları tarafından hazırlanıyor. Programlar zorluk derecesine göre kolay, orta ve zor olarak üretiyor. Ben genellikle zor olanları çözmeyi tercih ediyorum.

Bulmaca dışında başarı elde ettiğiniz başka alanlar da olmuş.

Evet. Yakın zamanda eski plaketerime bakarken hatırladım. 2012 yılında Saint-Joseph'te düzenlenen tavlâ turnuvasında ikinci olmuşum. Bana bunun için bir plaket verilmiş. Açıkçası ben bile unutmu-



şum. Bunun dışında briç de uzun yıllardır büyük ilgi duyduğum bir oyun. Kulüp düzeyindeki turnuvalarda birçok kez derece aldım ve kupalar kazandım.

Briç sizin için neden bu kadar özel?

Briç, satrancın iskambil kâğıtlarıyla oynanan hâli olarak kabul edilir. Çok güçlü bir hafıza ve analiz gerektirir. Ama en önemli özelliği ortakla oynanmasıdır. Tek başınıza ne kadar iyi olursanız olun, ortağınızla uyum sağlayamazsanız başarılı olamazsınız. Bu yönüyle tamamen ekip oyunudur.

Okul yıllarınızdan unutamadığınız bir anı var mı?

İlk Türkiye şampiyonluğumu kazandığım 1976 yılında gazetelerde haber çıktıktan sonra İstanbul'daki Fransız Konsolosu, okulun Fransız müdürünü arayarak beni tebrik etmiş. Saint-Joseph'te okuyan bir öğrencinin Türkiye şampiyonu olması okul adına da gurur verici bir gelişme olarak görülmüş. Daha sonra konsolosluk bana bir armağan göndermişti. Aradan uzun yıllar geçti ama bunu hâlâ unutmuş değilim.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Bulmaca, sudoku, tavlâ ve briç... Bunların hepsi zihni çalıştıran uğraşlar. Tesadüf müdür bilmiyorum ama hepsine ilgi duydum. Özellikle bulmaca çözenin ve zihni sürekli çalıştırmanın her yaşta faydalı olduğuna inanıyorum.

İyi bir kare bulmacayı kaliteli yapan en önemli özellik nedir?

Her şeyden önce siyah kare sayısı mümkün olduğunca az olmalı. Ayrıca siyah kareler yan yana, alt alta ya da üst üste gelmemeli. Çapraz olabilir ama bitişik olmamaları gerekir. Bu, kaliteli bir bulmacanın en önemli ölçütlerinden biridir. Dışarıdan bakıldığında da bunu anlayabilirsiniz. Siyah kare sayısı ne kadar azsa, bulmaca o kadar kaliteli kabul edilir.

RÖPORTAJ: RAQUEL ALHALE'97

Sezgiyle Şekillenen Bir Yolculuk

Saint-Joseph mezunu ve Derneğimiz üyesi Raquel Alhale'97, Fransa'da kurduğu Fifth Sense Lingerie markasının doğuşunu, girişimcilik serüvenini, yaşadığı kırılma noktalarını ve bugün YouTube'da "Başıma Gelenler" ile devam eden üretim yolculuğunu Quartier için anlattı.



Saint-Joseph yıllarınız bugün kurduğunuz markaların ve üretim dilinizin hangi yönlerini etkiledi?

Saint-Joseph'ten mezun olduktan sonra farklı sektörlerde iş deneyimlerim oldu. O yıllarda akış, kader ya da evrenin işaretleri gibi kavramlara çok uzak olsam da bugün geriye dönüp baktığımda, tekstilin ve özellikle iç giyim sektörünün hayatımda önemli bir yeri olduğunu görüyorum.

Birçok farklı deneyimin ardından 2015 yılında Fransa'da kurduğum Fifth Sense Lingerie markası, tamamen Paris'in ve Parisli kadının ilhamıyla şekillendi. Fransızca'yı 11 yaşında öğrenmeye başladığımız okul yıllarının izleri bugün bile hayatımda yer alıyor. Saint-Joseph'in mimarisinden eğitim anlayışına kadar pek çok detay beni etkiledi. Hatta okulun yer karolarından pencere panjurlarına kadar uzanan estetik anlayışının izlerini bugün evimde bile görmek mümkün.

Fransız eğitiminin disiplini ve sabırla sonuca ulaşmayı öğreten yapısı, bir tekstil ürününün fikir aşamasından tüketiciye ulaşmasına kadar geçen süreçte bana çok şey kattı. Ayrıca Fransa'nın mimarisindeki düzen, sadelik ve kendi çizgisini koruma anlayışı markamın kimliğini oluştururken önemli bir ilham kaynağı oldu. Tüm malzemeleri Fransa'dan temin ederek üretim yapmam da nihai kullanıcıya verdiğim değer in bir göstergesiydi.

Moda markanız Fifth Sense fikri ilk ortaya çıktığında aklınızda nasıl bir dünya vardı?

O yıllarda Fransa'ya sık seyahat ediyordum ve Fransız kadınlarla vakit geçiriyordum. Onların iç giyime verdiği önem beni çok etkiledi. İç giyim, harcama önceliklerinde üst sıralarda yer alıyordu. Kendilerini hem rahat hem de çekici hissetmelerinde iç giyim in önemli bir rol oynadığını gözlemledim.

Ben de bu bakış açısını markam aracılığıyla daha fazla kadınla paylaşmak istedim. Fifth Sense'i yaratırken amacım yalnızca ürün satmak değil, kadınların kendileriyle kurdukları özel ilişkiye katkı sunmaktı.

Marka yaratmak mı daha zor, o markanın ruhunu korumak mı?

Benim için markanın ruhunu korumak daha zor. Bu nedenle Fransa'da büyük bir heyecanla kurduğum markamı Türkiye pazarına adapte etmek amacıyla bir ortaklık yapmış olsam da, beş yılın sonunda markanın ruhunun bambaşka bir noktaya gittiğini gördüm. Geçtiğimiz yıl Türkiye'deki hisselerimi devrederek bu süreci sonlandırdım.



Marka yaratmak benim için işin en keyifli kısmıydı. Ancak Türkiye'deki ekonomik koşullar, euro kuru, ithalat maliyetleri ve vergiler nedeniyle hayal ettiğim kalite standartlarında üretim yapmak giderek zorlaştı. Kullanmak istediğim malzemelerle üretim yaptığınızda ortaya çıkan ürünlerin satış fiyatları da ulaşılması güç hale geliyordu. Bunun yanında ülkemizde değişen öncelikler ve tüketim alışkanlıkları nedeniyle iç giyimde yatırım yapmak isteyen kadın sayısının Avrupa'ya kıyasla daha sınırlı olduğunu düşünüyorum.

Moda dünyasında trendler hızla değişiyor. Genç tasarımcılara kendi tarzlarını bulmaları ve kalıcı olmaları için ne gibi tavsiyelerde bulunmak istersiniz?

Çıraklığını yapmadıkları işin ustalığına kalkışmamalarını tavsiye ederim. Bugünün gençleri bilgiye ve ilhama çok hızlı ulaşıyor. Sosyal medya sayesinde her şey çok kolay görünse de işin mutfağını öğrenmeden yalnızca birkaç tasarımı taklit ederek marka olmak mümkün değil. Kısa vadeli başarılar elde edilebilir ancak sürdürülebilir bir marka yaratmak çok daha farklı bir süreç. Sabırlı olmalarını, işin temelini öğrenmelerini ve uzun vadeli düşüncelerini öneririm. Kalıcılık, hızdan çok istikrarla gelir.

Bir girişimci olarak sizi en çok değiştiren başarısızlık ya da kırılma anı neydi?

Sanırım en büyük kırılma anım, çok emek verdiğim markamın Türkiye'de hayal ettiğim şekilde büyüyemeyeceğini kabul ettiğim dönemdi. Bir girişimci olarak bazen bırakmanın da devam etmek kadar cesaret istediğini öğrendim. Eskiden başarısızlığı yanlış karar vermek olarak görürdüm. Bugün ise başarısızlığın aslında sizi başka bir yola yönlendiren bir öğretmen olduğunu düşünüyorum. O süreç bana esnek olmayı, egolarımdan uzaklaşmayı ve gerektiğinde yeni başlangıçlar yapabilmeyi öğretti.

Markanızın bir duyusu olsaydı gerçekten "Fifth Sense" neyi temsil ederdi?

Fifth Sense benim için sezgiyi temsil ediyor. Hayatta çoğu zaman mantığımızla karar verdiğimizizi düşünürüz ama aslında bizi yönlendiren görünmeyen bir iç ses vardır. Markayı kurarken de kadınların sadece nasıl göründüklerine değil, nasıl hissettiklerine odaklanmak istemiştım. Fifth Sense, bir kadının aynaya baktığında gördüğünden çok daha fazlasını; kendini güçlü, özgür ve değerli hissetmesini temsil ediyor.

Moda, hikâye anlatıcılığı ve dijital içerik üretimi sizin için ortak bir noktada buluşuyor mu?

Kesinlikle buluşuyor. Aslında yaptığım her işin merkezinde hikâye anlatmak var. Bir iç giyim markası kurarken de bir hikâye anlatıyordum, bugün YouTube kanalım da aynı şeyi yapıyorum. İnsanlar yalnızca ürün satın almıyor; duygulara, deneyimlere ve hikâyelere bağlanıyorlar. Moda da dijital içerik üretimi de insanlara bir duygu hissettirebildiği ölçüde anlam kazanıyor.

Başıma Gelenler YouTube kanalınızda anlatılan hikâyeler size insan doğası hakkında en çok neyi öğretti?

İnsanların birbirinden çok daha fazla benzediğini öğrendim. Hayatlarımız, şehirlerimiz, mesleklerimiz farklı olabilir ama korkularımız, özlemlerimiz, hayal kırıklıklarımız ve umutlarımız çoğu zaman aynı. Kanal sayesinde insanların en kırılgan anlarında bile anlaşılacak ve duyulacak istediklerini gördüm. Bana göre insan doğasının en temel ihtiyacı, görülmek ve hikâyesinin değerli olduğunu hissetmek.

Bugün lise yıllarınızdaki halinizle karşılaşırsanız ona ne söylemek isterdiniz?

Daha az korkmasını söyledim. Hayatın doğrusal ilerlemediğini, planların değişebileceğini ve bunun kötü bir şey olmadığını anlatırdım. O yaşlarda her şeyi çok ciddiye alıyor, geleceği kontrol etmeye çalışıyordum. Bugün dönüp baktığımda, en güzel şeylerin planlamadığım anlarda karşıma çıktığını görüyorum. Sanırım ona sadece şunu söyledim: "Merak etmeye devam et. Yolunu her zaman bulacaksın."



Cevaplardan Çok Sorular Önemli

"Saint-Joseph'ten aldığım en büyük miras cevaplardan çok sorular oldu." Bu cümleden hareketle, İzmir Saint-Joseph mezunu'00, eğitimci ve sanatçı Buket Karabulut sorgulamanın, sanatın ve eğitimin yaşamındaki yerini samimi bir söyleşide anlatıyor.

İzmir Saint-Joseph Fransız Lisesi yıllarınızın bugün hem eğitimci hem de sanatçı kimliğinize bıraktığı en güçlü iz nedir?
İlk soru olarak güçlü bir soru bence. Kimliğimin başlangıcına bir göndermede bulunuyor. Çok net bir cevap vereyim... Sanırım hiçbir şeyden çok emin olmamayı öğrendim. Bu kulağa biraz tuhaf gelebilir biliyorum çünkü okuldan beklenen şey genellikle bilgi vermesidir ve verdi de... Hem de katman katman... Fakat benim Saint-Joseph'ten aldığım en büyük miras, cevaplardan çok sorular oldu, daha doğru ifade etmek gerekirse « sorgulamak ». Yersiz soru sormak ya da çok konuşmaktan bahsetmiyorum elbette, kendi kültürümüzü zemin edindiğimiz bir yaşamda entelektüel derinliği yoğun olan başka bir kültürle çarpışmak insanı melez bir hale getirir sonra da kişi bunu hazmedince zenginleşir.



Bugün eğitimci olarak da sanatçı olarak da yaptığım şey çok farklı değil aslında. Hâlâ dünyaya merakla, şüpheyile ve çoklukla mizahla tabiri caizse « humour » ile bakıyorum. Sevdiğim bir laf vardır Fransızca'da... Hem fonetik olarak da güzel, tınılı... « L'amour, l'humour, la mort » Aşk, mizah (mizah anlayışı da diye çevirebiliriz) ve ölüm » Kısaca hayatın derinliğinin yanı sıra sadeliğini biliyor ve deneyimlemeye çalışıyorum. Okulumun bana kattığı hal en yalın bu şekilde ifade edilebilir kanımca...

***“Bir frankofonun düşünme biçimi” sizce nasıl oluşuyor?
Dil öğrenmek gerçekten başka bir zihinsel dünyaya geçmek
anlamına geliyor mu?***

Bir dil öğrenmek başka bir zihne taşınmak değil bence. Yani basitçe, bir filolog ve öğretmen olarak konuşmuyorum şu anda yoksa işin içinden çıkamayız... Sadece kendim olarak ifade ediyorum düşün-cemi... Zekamızı geliştirirken kişiliğimizi de zenginleştiriyoruz, başka bir dilde duygu ifadesi diye bir hal var ve bu bir başka milletin yabancı statüsünden çıkıp size katılmasıyla bambaşka bir duruma evriliyor. Siz çok yönlü, empati sahibi ve tabiri caizse «hızlı» bir bireye dönüşüyorsunuz, ama özünüzü koruyarak... Fakat bu durum Fransızca mevzu bahis olduğunda çok başka...

Bunu biraz daha açık anlatayım... Fransızca öğrendiğinizde sadece yeni kelimeler öğrenmiyorsunuz. Bir kültür edinimi ve kültürler arası bir yolculuk da size dahil oluyor... İtiraz etmeyi, tartışmayı, kavramlarla düşünmeyi de öğreniyorsunuz. Fransızlar bazen basit bir kahve molasını bile derin anlam sorgulamasına çevirebilirler. Dilin söz dizimi ve semantiği buna çok elverişli... Bu da insana, düşünmenin yalnızca mantık çerçevesine sıkıştırılmış bir eylem olmadığını, aynı zamanda estetik kaygı barındıran bir hareket ve duygusal bir tepki olabileceğini gösteriyor. İşte tam da bu nedenle, başka bir dil öğrenme kişiye bir başka katman katarken bu dil Fransızcaysa, karşımıza çıkanlar; isyan, eleştiri, sanat gibi matruşka stili saklanmış ve hatta iç içe geçmiş katmanlar oluyor...

IB sistemi içinde Fransızca öğretmek, klasik yabancı dil eğitiminden hangi yönleriyle ayrılıyor?

IB sistemi öğrenciyi uluslararası platforma hazır hale getiren bir diploma sürecidir. Bu süreç içerisinde öğrenci, entelektüel birikim edinimi, dünyaya vakıf olma ve global platformda söz söyleyebilme yetilerini kazanabilme yolunda ilerler, sadece Fransızca/ İngilizce vb. bir dili konuşmayı öğrenmez; kimlik, kültür, çevre, teknoloji, göç gibi konular üzerine başka bir dilde düşünmeyi ve tez üretebilmeyi de öğrenir.

Ben de açıkçası bu tarz “süreç” sonucu ürün veren eğitimlerin en çok bu yanını çok seviyorum. Kültür edinimi aktarmasını... Zira gerçek hayatta da dil hiçbir zaman yalnız dil değildir. Her cümlemin arkasında bir dünya görüşü ve kültür saklıdır. Bu nedenle kültür edinimi olmadan dil edinimi mümkün değildir. Fakat bir noktayı da kesinleştirelim isterim... Klasik yabancı dil eğitimi diye bir konsept mevzu bahis olamaz, çünkü öğretmen kendini dünyanın yenilikleriyle güncellemekle ve bu yenilikleri öğrenene aktarmakla mükellef kişidir.

***Fransız sineması, animasyonu ve bande dessinée kültürü yabancı dil öğretiminde sizce nasıl bir rol oynuyor?
Derslerinizde bunlardan nasıl yararlanıyorsunuz?***

Diğer sorularda da az çok değindiğim üzere dil edinimi kültür ediniminden ayrı düşünülemez ve bu nedenle özgün metin bağlamında kültürü yansıtan her türlü doküman pedagojik yönden de desteklenerek kullanılmalıdır. Buradaki önemli ayrım özgün metinlerin yaş ve ahlaki limitlerinin göz önünde bulundurularak ayıklanması ve çalışmaların mutlak suretle etkileşimsel metotla yapılmasıdır. Yani öğrenciden mutlaka geri bildirim alınmalıdır. Ödev de diyebiliriz çok basit haliyle...

Unutmayalım ki bir insanın öğrendiği bir kelimeyi unutması mümkün ama sevdiği bir film sahnesini ya da bir çizgi roman karakterini unutması çok daha zordur. Kültür hafızada gramerden daha uzun süre kalıyor.

Bu yüzden derslerde kısa filmler, animasyonlar, grafik romanlar ve sanat eserleri kullanmayı seviyorum. Zaten kişiliğim de bunun üstüne inşa edildi, sanat, sinema ve çizgi roman (çizgi roman derken Frankofon stildeki “bande dessinée” de olabilir amerikan stilineki “comics” de olabilir, bunu belirtelim) düşünme biçimimi tamamiyle etkiliyor. Didaktik bir şeyler dikte etmektense bu gibi zengin malzemeleri birer özgün metin şeklinde usulüne uygun kullanmak hem benim hem öğrencilerim için başka bir bakış açısı sunuyor ve sıkıcılıktan uzaklaşmamızı sağlıyor. Kısacası, tüm bu süreç sadece öğrencileri değil beni de besliyor, “hayal gücü misafirliği” diyebilirim buna.

Ayrıca, yıllar içerisinde sadece Fransızca öğrencisi yetiştirirken değil meslektaşlarıma verdiğim seminerlerde de kültür aktarımının öneminden ve nasıl kullanılacağından çokça bahsettim. Sinemanın ve animasyonun 2. yabancı dil öğretiminde kullanımı, editoryal denemelerin nasıl işlenmesi gerektiği, vb. konularda seminerler verdim.



Öğretmenin sadece Fransızca bilmesi yeterli değil ki zaten açıkçası öyle bir durum da olmuyor, işlemiyor yani, o dile ait kültürü de tanımalı hatta global bir vizyona sahip olmalı, entelektüel merakı olmalı ki dersi gerçekten “etkili” ve “karşılıklı” hale dönüştürebilsin. Meslektaşlarıma tavsiyem çok kültürlülük ve entelektüel zenginlik için sürekli araştırma halinde olan bir zihin diyetini rutinlerine yerleştirmeleridir.

İstanbul–Paris ilişkisini kültürel hafıza açısından nasıl okuyorsunuz? Pera’da ya da İstanbul’un başka hangi noktalarında Paris dokusunu hissediyorsunuz?

Pera’da, Galata’da, eski apartmanlarda ve pasajlarda Paris’in izlerini görmek mümkün. Ama İstanbul’un güzelliği ve genel aurası nadide. Kendi karmaşasını, kendi şiirini, kendi oryantalizmini ve kendi çelişkilerini koruyan çok başka bir yer.

Bu arada, Paris’le Pera’yı spesifik olarak değil genelde İstanbul’u ve Paris’i benzetirim ben... Kaosunu, bir sokağın bir diğeriyle uyuşmamasını, çok kültürlülüğünü... Girişi Ankara’ya benzer ama bunu da belirtiyim...Ankara’da yaşayanlar ve biraz Paris havası solumuşlar hem fikir olur bence... Ne demek istediğimi anlarlar... Özetle Paris ve İstanbul dünyanın belirli başlı tarih kokan metro-pollerinden, elbette bu kadar tarih ve mimari zenginlikle genel olarak benzer noktaları olsa da detaylarda bambaşka iki şehirle karşılaşırız... Bu arada İstanbul’un kedilerine selam olsun de-tay demişken...

Yurt dışı eğitim danışmanlığı görevinde de bahsettiğiniz kültür edinimi tecrübelerinizden mi yola çıkıyorsunuz?

Elbette, kültür edinimi zaten bu işe yarıyor, bir çok yer, ülke ve

kültür hakkında deneyim ve fikir sahibi olmanızın yanı sıra aynı zamanda öngörülü olabiliyorsunuz, dil bilmek değil sadece mevzu, kültürler arasında geçiş sağlayan bir köprü olabilmek, iletişim becerisi ve gerekli takibi yapabilmek...

Ayrıca, uluslararası programlar hakkında deneyim ve bilgi sahibi olmak da gerekiyor. En önemlisi, sürekli araştırma yaparak “güncellenen bir zihin” olmanız gerekmektedir.

Eğitimcilik ve sanat üretimini aynı anda sürdürmek birbirini nasıl besliyor? Sanatınızda eğitim dünyasının etkisini görüyor musunuz?

Açıkçası birbirini besleyen kimliklerden ziyade birbirinden çok ayrı kimliklerim yok diyebiliriz. Özetle ben buyum ve ders anlatırken de resim yaparken de olduğum halimle yapaylıktan ve sahtelikten uzak bir şekilde hareket halindeyim. Tek bir kimliğim var o da var olmak, üretmek ve bilgi aktarmak için debelenen biri...

Kısaca ayırabileceğimiz birkaç farklı element yok ortada... Zaten düşünemeyen biri üretmez, bilgisi olmayan da düşünemez... O kadar iç içe kavramlar ki hepsi eş zamanlı varlar ve dönüşüm halindeler...

Çizimlerinizde kadın yüzünü bu kadar güçlü bir anlatım alanına dönüştüren şey ne?

Çünkü kadını... Genelde ressamlar kendilerini resmederler...Hoş ben mültidisipliner bir sanatçı olarak anılmayı tercih ederim, üretim süreci tek bir eyleme bakmıyor çünkü, benimkinde de öyle, bazen heykel bazen video art olarak da ortaya çıkabiliyor.



Benim ilgimi çeken şey “barbie güzelliği” değil. “Sözde kusursuz” yüzler beni pek heyecanlandırmıyor. Daha çok kırılmalık, direnç, çelişki ve dönüşüm ilgimi çekiyor. Belki de bu yüzden çizimlerim belirli kişilere değil, belirli duygulara benziyor.

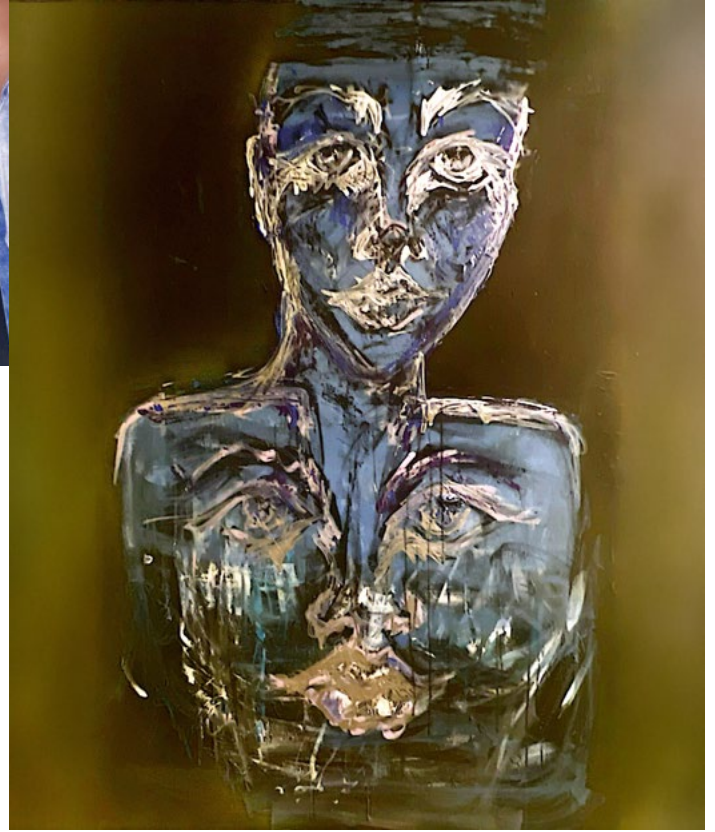


Soruya geri döneyim, neden sormuşsunuz ama aslında bunun belirli bir nedeni yok daha çok içimden geldiği gibi hareket ediyor ve kendimi kısıtlamıyorum. Ama bu konuda şunu söyleyebilirim. Benim ilgimi çeken şey “barbie güzelliği” değil. “Sözde kusursuz” yüzler beni pek heyecanlandırmıyor. Daha çok kırılganlık, direnç, çelişki ve dönüşüm ilgimi çekiyor. Belki de bu yüzden çizimlerim belirli kişilere değil, belirli duygulara benziyor.

Hem Saint-Joseph mezunu hem eğitimci hem sanatçı kimliğinizle, bugün genç Saint-Joseph'lilere vermek istediğiniz en önemli tavsiye ne olurdu?

Kendinizi erken tanımlamaya çalışmayın. Hayatın başında hep ne olacağımıza karar vermemiz bekleniyor. Oysa yıllar geçtikçe insan tek bir şey olmadığını anlıyor. Merakınızı kariyer planlarınızdan daha geri plana atmayın, hayat çok nadide bir hediye, zamanı ve yaşamı iyi kullanmak gerek. Kendinizi daha fazla ciddiye alın. Fakat kişi ve olaylar biraz geri planda kalabilirler... Bunu unutmamak gerek...

Geriye dönüp baktığımda hayatımdaki en güzel şeylerin büyük kısmı planladıklarımdan değil, peşinden gitmekten vazgeçmediğim sorulardan ve öz sorgulamalarımın doğdu. Mutlak doğru değiliz ama öğrenme yolunda değerli bireyleriz. Bunu aklımızdan çıkar-mamız gerekiyor bence... Son olarak, herkese kişisel menkıbesini bulduğu bir yaşam diliyorum...

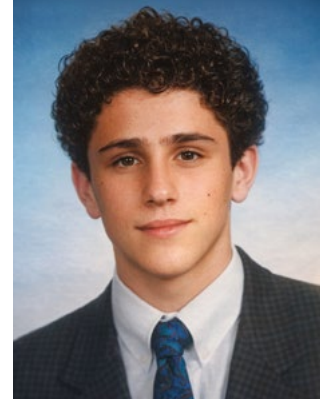


Bu arada yeni kişisel bir sergi aşamasındayım. İsmi “Şahsi bir mesele” ve çizimler tek bir kadının yani benim gözüm-den ama kadın temalı değil zaten asla olmadı. Temayı öğrenmek isteyen sergiye gelebilir... Umarım seneye güz-kış döneminde gerçekleşecek, henüz çalışma aşamasında-yım, yeri tayin etmek için uğraşıyorum şu aralar... Herkesi beklerim... Kadın yüzünden daha fazlası mevcuttur... Bilginize...

RÖPORTAJ: SELİM ÇİPRUT'91

Sır Katilde Değil, Finalde

Okuru son sayfaya kadar merakta bırakan kurgularıyla dikkat çeken Saint-Joseph mezunu ve Derneğimiz üyesi Selim Çiprut'91, yeni romanı *Kiralık Katiller Kulübü*'nden yola çıkarak yazarlık serüvenini, karakter yaratma sürecini ve sinemadan beslenen anlatı dünyasını Quartier okurlarıyla paylaştı.

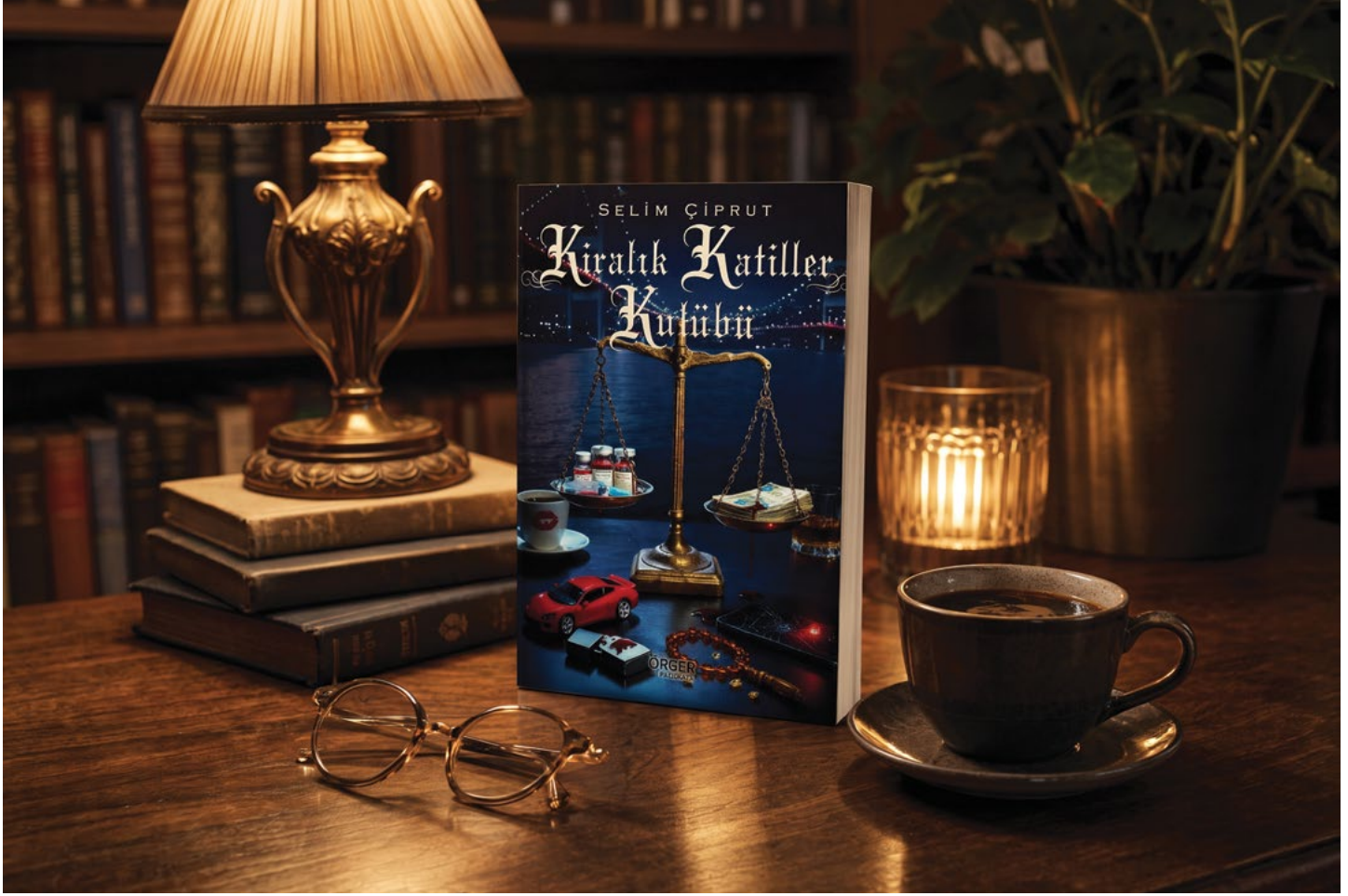


Yeni kitabınız *Kiralık Katiller Kulübü*'nde romanın isminden başlayarak karanlık ve ironik bir dünya hissediliyor. Bu atmosferi yaratırken nelerden beslendiniz?

Özellikle romanın ismi, tabiri caizse tam bir marka. Hani bazen 'isim bile satar' derler ya, işte o derece çekici ve albenisi olan bir ismi var. Bu roman açıkçası benim açımdan çok farklı, çünkü bambaşka bir dünyası var. Oluşturulması ve geliştirilmesi gerçekten zor bir dünyayı bir araya getirdim. Sıkı bir sinema ve dizi izleyicisi olarak beni besleyen bazı işler oldu, bunu inkar edemem. Onlardan

aldığım ilhamla yepyeni bir dünya kurdum ve okuyucuyu da içine çektim. Özellikle yarattığım karakterler sayesinde herkes kendinden bir parça buldu ve empati kurdu. Final yaklaştıkça okur 'Ben olsam ne yapardım?' diye düşünürken, öyle bir ters köşeyle karşılaştı ki, kitabı bitirip saatlerce kendine gelemeyenler oldu. Türk polisiye yazarları arasında bu romanın çok farklı bir yerde durduğuna inanıyorum. Sebebi de şu: Genelde polisiyede kahraman polistir, buradaysa kahramanlarımız katiller... Hepsi birer anti-kahraman ve bu durum hikayeyi çok ilginç kılıyor. Bir de normalde okuyucu 'katil kim,





neden öldürdü?’ diye merak ederek okur. Burada ise ilk baştan beri katiller de, motifler de belli. Okuru katili aratarak yormuyorum ama finalde öyle bir ters köşe yapıyorum ki, okuyucular kitabı kapattıktan sonra uzun süre kendilerine gelemiyorlar.

Karakterlerin oluşum sürecinde kendi çevrenizden izler var mı?

Bu romanda, doğrudan kendi çevremde yaşadıklarımın ya da gözlemlediğim tanıdık insanlardan hiçbir esinti yok. Elbette bir yazar ve senarist olarak en önemli unsur çevreyi gözlemlemek, insanlardan beslenmek; onların karakterlerinden, tavırlarından, hatta nefes alışverişlerinden bile etkilenmektir. Bundan önceki romanlarımda kendi tecrübelerimden yola çıkarak yarattığım karakterler vardı ama Kiralık Katiller Kulübü’nde benden hiçbir iz yok. Tam tersine, bu kitapta buram buram bu toprakları yansıtan, adeta bir Türkiye mozağini oluşturan karakterler var. Hikayeyi sırtlayan dört ana karakterin hepsi, Türkiye’de yaşayan, karşımıza çıkabilecek normal vatandaşlar... Tabii ki her birinin kendine has özellikleri, derinlikleri ve karakter yapıları var. Hiçbiri öyle şatafatlı ya da uçurumlarda yaşayan, gerçek dışı tipler değil; aralarında emekli bir mali müşavir de var, üniversite mezunu bir genç de, bir mimar da, bir avukat da... Benim için asıl zorlayıcı olan, bu karakterlerin altyapılarını ve arka planlarındaki dramaları çok ciddi anlamda ve sağlam temellerle oluşturmaktı. Bunu başarıp, o derin dramaları cinayet kurgusuyla bir araya getirince, tabiri caizse tadından yenmez bir iş ortaya çıktı.

Yazım sürecinde sizi en çok zorlayan bölüm hangisiydi? Okurun kitap bittiğinde aklında hangi hissin kalmasını istiyorsunuz?

Romani yazarken beni en çok zorlayan unsurlardan biri, karakterleri oluşturunca onları Türk halkının içinden doğru örneklerle seçebilmektir. Bizim dizilerimizde veya romanlarımızda genelde ya çok uç seviyelerde ya da en dipte yaşayan karakterler görürüz. Ben her okurun kendinden bir şeyler bulabileceği, hayatın içinden karakterler yaratmak istedim ve bu dengeyi kurmak beni biraz zorladı. Bunun dışında beni en çok zorlayan diğer nokta ise —kitapla ilgili ipucu verip okura saygısızlık etmek istemem ama— bu katillerin işleyeceği cinayetlerin stilleri, yani yöntemleri oldu. Çünkü hikayede belli kurallar var; işlenecek tüm cinayetlerin zekice, dahice ve mutlaka kaza süsü verilerek işlenmesi gerekiyordu. Haliyle o cinayet sahnelerini tek tek düşünmek, tasarlamak ve bunları yazarak sahnelemek en çok emek harcadığım alan oldu. İçeride gerçekten çok zekice kurgulanmış cinayetler var. Açıkçası okuyucuyu hafife almak, tabiri caizse onu saf yerine koymak asla istemedim. Tam tersine, onun zekasına meydan okuyacak kurgular peşindeydim. Bu yüzden fazlasıyla emek sarf ettim ve gerçekten çok zekice cinayetler tasarladığıma inanıyorum. Zaten okurlarımdan gelen ilk tepkiler de hep bu yönde oldu. Harcadığım emeğin karşılığını bu şekilde almak beni inanılmaz mutlu ediyor.



Saint-Joseph eğitiminin edebiyat zevkinize ve yazı dilinize etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?

Edebiyat konusunda öğrencilik yıllarımda pek parlak biri sayılmazdım. Kompozisyon yazardım elbette ama bizim dönemimizde notlar 10 üzerinden verilirdi ve benim kağıtlarım genellikle 5-6 arasında gidip gelirdi; 7 görmüş kompozisyonum yoktu. Bir de bize verilen konular, öğrencilerin pek de hoşuna gidecek türden değildi. Fransız Edebiyatı okuyorduk; 16, 17 ve 18. yüzyıllar... Tabii o yaşlarda bunları çok büyük bir keyifle veya sevecek okumuyorduk. Elbette hayatımda iz bırakan romanlar da oldu. Örneğin Alexandre Dumas'ın "Monte Kristo Kontu" ve "Üç Silahşörler" romanlarına bayılmıştım. Öte yandan bir 'Madame Bovary' gerçeği vardı ki, adeta beni kitaptan ve hayattan soğutmuştu. O yüzden edebiyattan biraz uzak durdum; lise sonda o kitabı okuduktan sonra senelerce elime kitap almadım. Yazma ve yaratıcılık konusunda ise üzerimdeki hakkını asla ödeyemeyeceğim bir öğretmenimi burada rahmetle anmak istiyorum: Sayın Michel Tagan... Kendisi çok zor bir hocaydı, ondan yüksek not

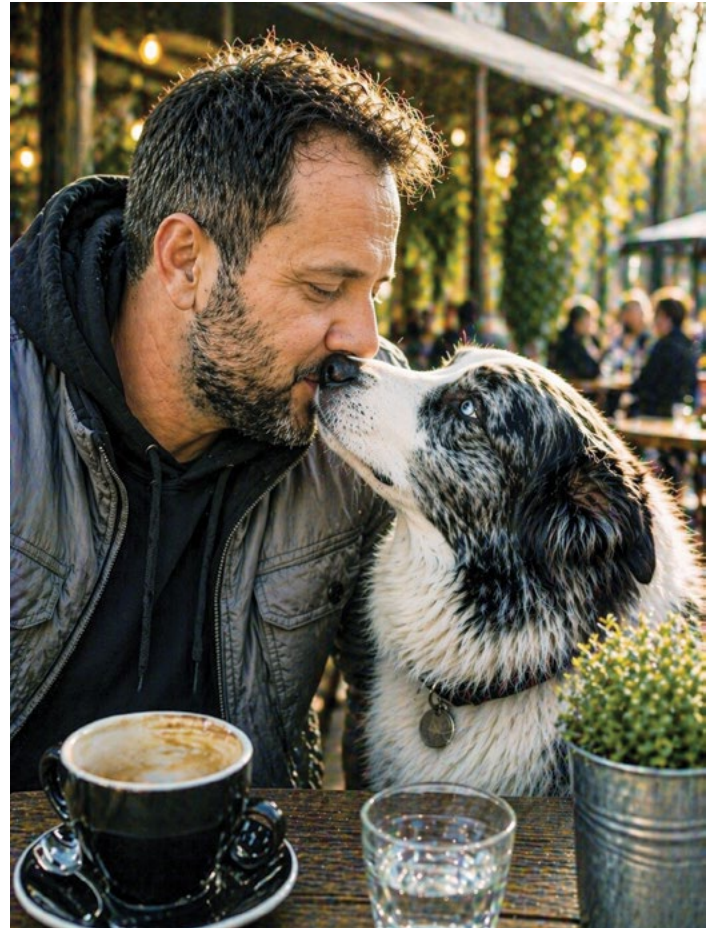
almak oldukça güçtü fakat inanılmaz ufku geniş ve çok kültürlü bir adamdı. Ben Fransız edebiyatını ve yazmayı aslında onunla sevdim. Oturup romanlar üzerine tartışır, saatlerce Alexandre Dumas veya Voltaire konuşurduk; müthiş bir sohbeti vardı. Benim yazarlık konusunda kendimi keşfetmemdeki ilk tohumları, seneler önce sevgili Michel Hoca ekmmişti. Yazar olmam konusunda elimden tutup bana yol gösteren, beni bu yola iten saygıdeğer bir öğretmendi. Kendisini bu vesileyle sevgi, saygı ve rahmetle anıyorum.

Günümüzde edebiyatın hızlı tüketim kültürü içinde nasıl bir yerde durduğunu düşünüyorsunuz?

Özellikle son dönemde yaşanan hayat pahalılığı nedeniyle kitap fiyatları da gerçekten astronomik seviyelere ulaştı; artık en ucuz roman bile 350-400 liradan başlıyor. Zaten genel olarak okuma alışkanlığı çok yüksek bir toplum olduğumuz söylenemez. Bu bakımdan, mevcut ekonomik şartlarda insanların bir romana 400-500 lira bütçe ayırması şu dönemde açıkçası çok zor. Dediğim gibi, hem köklü bir okuma kültürümüzün olmaması hem de bu yüksek maliyetler sebebiyle, edebiyatın Türkiye'de hak ettiği yere gelebildiğine inanmıyorum.

Romanlarınızın yanı sıra senaryo çalışmalarınız da bulunuyor. Senaryo alanına yönelmenize ne vesile oldu?

Yazma işlerine ilk olarak senaryo yazarak başladım. Beni senaryo yazmaya iten ve içindeki o sönmüş yaratıcılığı adeta yeniden can-



landıran yapım, yıllar önce izlediğim 'Testere' (Saw) filmiydi. Hikayenin kurgusuna, zekasına ve özellikle o meşhur finaline inanılmaz hayran kalmıştım. O günden sonra senaryo yazmaya karar verdim. Elbette bu işin okuluna gitmedim, akademik bir eğitim almadım; kendimi tamamen kendi kendime eğittim. İnternet üzerinden Oscar kazanmış dünyaca ünlü senaryoları bulup okudum, onları satır satır inceleyerek bu işin matematiğini çözdüm. Bu bakımdan mektepli değilim belki ama sinemayı o kadar çok seviyordum ki kendimin öğretmenini oldum. Sıfırdan, kendi çabamla kendimi bu seviyeye getirmiş olmaktan da açıkçası büyük bir gurur duyuyorum.



Yazdığınız bir karakterin sizden bağımsızlaşıp sizi şaşırttığı anlar oldu mu?

Aslına bakılırsa, fazla ego savaşına girmek istemem ama yarattığım karakterlerin tamamı şahsına münhasır, kendilerine has insanlar. Aslında her biri tek başına bambaşka bir romanın konusu olabilecek ağırlıkta tipler, özellikle bu tarz karakterler seçiyorum. O yüzden yazarken beni şaşırtan bir karakter olmadı. Beni asıl heyecanlandıran şey geçmişe dönmekti. İlk romanım olan 'As Maça'da tamamen Saint-Joseph anılarımı, bizzat yaşadıklarımı yazdım. Hatta romanın karakterlerden birine kendi adımı bile vermiştim. Romanı okuyan sınıf arkadaşlarımdan çoğu zaten o olaylara birebir şahit oldukları için, kitabı okuduktan sonra hepsi ayrı bir mutluluk ve gurur yaşadı. Bir bakıma, Saint-Joseph'li olmanın gururunu her zaman göğsümde taşıyan biri olarak, o romanı yazarak okuluma ve gençliğime olan borcumu ödemiş oldum.



Quartier okurları için paylaşmak istediğiniz bir okuma, müzik ya da film öneriniz var mı?

Film izlemeyi gerçekten çok seviyorum. Son dönemde seyrettiğim ve okuyuculara mutlaka önerebileceğim filmler arasında Obsession ve Disclosure Day var. Aynı şekilde beni oldukça etkileyen bir diğer gerilim-korku işi de The Handmaid filmi oldu. Bunlar sinemaseverlerin kesinlikle keşfetmesi gereken, şiddetle önereceğim yapımlar. Müzik konusuna gelince; ben ruh olarak hâlâ 80'lerde ve 90'larda yaşıyorum, o dönemin şarkılarını hala çok seviyorum. Tabii iyi bir frankofon olmanın getirdiği o kültürle, özellikle Enrico Macias hayranıyım. Bugün bile onun şarkılarını büyük bir zevkle dinlemeye devam ediyorum.

Bugünkü Selim Çiprut, Saint-Joseph yıllarındaki haline bir cümle söyleyecek olsa ne derdi?

Çok güzel bir soru... Geçmişteki kendime dönüp şöyle derdim: 'Selim'ciğim, içindeki bu yeteneği keşfetmek için geç kalma. Bugünden başla yazmaya. Eğer bugünden başlarsan, gelecekte bambaşka kapıların açılacağını, çok farklı yerlere ulaşacağını garantisini şimdiden veriyorum sana.' Kendime tam olarak bunu söyledim.

RÖPORTAJ: UĞUR KAYA'91

Fransa Yolunda En Büyük Rehber, Öğrencinin Kendisi

Akademisyen, eğitim danışmanı ve mezunumuz Uğur Kaya'91, Fransa'da üniversite eğitiminin yalnızca doğru okulu seçmekten ibaret olmadığını söylüyor. Başvurudan çok önce başlayan hazırlık sürecinde öğrencinin kendini tanımasının, hedeflerini netleştirmesinin ve bilinçli karar vermesinin başarıdaki en önemli unsur olduğunu vurguluyor.

Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

Merhaba. Saint-Joseph'liyim, Kadıköylüyüm, sosyal bilimciyim, akademisyen ve eğitim danışmanı ve babayım. Kısa bir özet geçmek gerekirse Saint-Joseph'i bitirdikten sonra Bilkent Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler bölümünde okudum. Soğuk Savaş'ın bittiği dönemlerdi. O zamanlar yeni bir dünyanın, yeni bir küresel siyasi düzenin kurulmasından bahsediliyordu. O atmosfer içinde uluslararası ilişkiler bölümünü seçtim. İsteyerek ve ilgi alanım olsa da aslında çok da bilinçli bir tercih değildi. Zira kendi kafamda o bölüme atfettiğim anlamlar ve içerikler vardı ama bulduğum daha farklıydı. Bugünkü tecrübemle aynı uzmanlık alanına başka yoldan giderdim. Bu konunun altını çizmek isterim çünkü bugün akademi ve eğitim danışmanlığı hizmetinde bu deneyimi hep dikkate alırım.

Üniversitenin ardından Fransa'ya gittim. Önce Université Panthéon-Assas'ta siyasal bilimler, ardından da sosyal bilimler konusunda çok özel bir kurum olarak gördüğüm ve 'Grand établissement' statüsündeki az sayıdaki kurumdan biri olan EHESS'de (Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales) «Kalkınma üzerine karşılaştırmalı araştırmalar» alanında yüksek lisans eğitimi aldım. Araştırmayı, akademiye ve alanımı çok sevdim ve hala tutkuyla seviyorum. Ama yine de o dönemde özel sektörde bir deneyimim olsun da istiyordum. Aklımdakilerden ve kalbimdekenden emin olmak için. Bu nedenle Türkiye'ye döndüm. Büyük bir holdinge bağlı bir firmada çalışmaya başladım. Aklımdaki soru işaretleri ve meraklarıma cevap bulduktan sonra istifa edip, iki buçuk senenin ardından tekrar Fransa'ya döndüm ve EHESS'te doktora yaptım.

Uzun yıllar ardından, hem Türkiye'deki ailem ve dostlarımla zaman geçirmek, hem de kızımın bir süre Türkiye'de yaşaması ve buradaki ailesini daha yakından tanıması için 2016 sonunda tekrardan bir süreliğine Türkiye'ye taşındım. Ancak 15 Temmuz'dan dolayı karışık



bir dönemdi; planladığım gibi geçmedi. Kurumlar kitlendiği için iki buçuk sene doktora denkliğimi alamadım, vs. Neyse, her durumda ve ortamda ders vermeyi ve araştırma yapmayı seven biri olarak, bütün sorunlara rağmen farklı üniversitelerde ve kurumlarda çalıştım. Hala Türkiye'deki öğrencilerimden arayan soranlar var. Bu çok hoş bir duygu. Galatasaray Üniversitesi'ndeki bazı öğrencilerimle Fransa'da rastlaşıyoruz.

Türkiye'de bulunduğum sürede Saint-Joseph'ten arkadaşlarımla sıkça görüşme keyfini yaşadım. Görüşmelerimizde bizi görseniz; tekrardan o ergen gençlere dönüyoruz. Aynı zamanda belli bir yaşın üstünde yetişkinler olarak dostluk ve dayanışmamız da ayrı bir seviyeye geldi. Ne zaman ihtiyacım olsa hep yanımdalardı. Ben de elimden geleni yapıyorum. Ne zaman aklıma bir soru gelse onlarla paylaşıyorum. Türkiye'de bulunduğum dönemde Saint-Joseph lisesinde sosyal bilimler üstüne ders vermek istedim ama mevzuattan dolayı mümkün olamadığını öğrendim. Keşke olabilseydi; isterdim. Nihayetinde 2022'de tekrardan Fransa'ya döndüm. Şu an Université Sorbonne Nouvelle, Paris 8 ve Paris Katolik üniversitesinde ders veriyorum. Derslerimin yanı sıra IRIS Sup (Institut de relation internationales et stratégiques) isimli kurumda lisans üstü tez danışmanlığı yapıyor; CETOBAC ve IFEA gibi merkezlere bağlı olarak araştırma çalışmalarımı yürütüyorum.

Uzun yıllar süren akademik kariyerinizden sonra eğitim danışmanlığına yönelmenizin arkasındaki motivasyon neydi?

Akademik hayatı bırakmadım. Hala büyük bir zevkle devam ediyorum. Bilim mesleğiniz olunca bırakamıyorsunuz. Sanat ya da felsefe gibi. İşten öte hayatınızın parçası oluyor. Bir yaşama şekli diyelim. Eğitim danışmanlığına gelirsek, aslında benim yöneldiğim değil, yavaş yavaş kendimi içinde bulduğum bir faaliyet. 1990'larda Fransa'ya geldiğimde durum daha farklıydı. Sayımız çok azdı. Genelde lisans sonrası dereceler için gelmiş öğrencilerdik. Türkiye ile iletişimimiz sınırlıydı. Birbirimize ve yeni gelenlere yardım ederek sorunlara çözüm buluyorduk. Gelenlerin birçoğu geri dönerken ben Fransa'da yaşamayı tercih ettim. Akademide kaldım. Böyle olunca da yardım almak isteyen, tavsiye isteyen kişi sayısı gittikçe arttı. Zamanla daha kapsamlı danışmanlık hizmeti isteyenler oldu ve bu tip talepler çoğaldı. Bu şekilde kendimi profesyonel danışmanlık hizmetine girmiş buldum. Doğruyu söylemek gerekirse Saint-Joseph'ten arkadaşlarımın bu alana girmemde rolleri büyük. Uzun süre bu yöne ittiler. İyi de yapmışlar. Biraz stresli ama çok farklı bir deneyim.

Akademisyen kimliğiniz, bugün öğrencilerle çalışırken yaklaşımınızı nasıl şekillendiriyor?

Eğitim danışmanlığını akademisyenlikten çok uzak görmüyorum. Öğrenciler ile benzer bir ilişkim oluyor. Birçok aile ve öğrenci danışmanlık hizmetini daha ziyade başvurudaki bürokratik işlemlere destek olarak görüyor. Ama sürecin asıl can alıcı yerleri dosya hazırlamanın arkasında gözden kayboluyor. Yüksek eğitim için yol belirleme, doğru kurum ve programlara başvuru bürokratik değil akademik alan üstüne alınan kararlardır. Pedagojik bir süreçtir.

Sürecin en önemli özelliği, öğrenciyi başvuru sürecinin merkezine almasıdır. Öncelikle öğrencinin ne istediği ve aklındakilerin neler olduğu üzerine bir çalışma yapmak gerekiyor. Bazen bir bölümü istediğini düşünüyor ama bölümün gerçekten içeriğini bilmiyor. Benim kendim için anlattığım durum gibi. Sonra, öğrencinin özelliklerini anlamak ve belirlemek gerekiyor. Bu çerçevede, sınıfta da sıkça yaptığım gibi, öğrencinin olayı kendisinin keşfetmesini sağlamaya çalışırım. Sorular sorar, soru sormasını motive etmeye çalışırım. Bilinçli bir tercih için uzun 'sohbetler' ve bölüm içeriklerine, kurum farklarını çalışmak, keşfetmek gerekiyor. Bu da sınıfta öğrencilerimle yaptığımı benzeyen bir süreç.

Öğrenciler ile geçen bunca yılın ardından genç insanların birçok soruyu sormadığını, ya da bazı düşünce ve duygularını paylaşmadığını öğreniyorsunuz. Başarılı bir süreç için, onlarla birebir görüşüp, karşılıklı güven ilişkisi içinde bu süreci yürütmek gerekiyor. Binlerce öğrenci de görmüş olsanız, her öğrenci tek. Kendine has özellikleri var. Her öğrenci ile ilişki farklı. Bu süreci bir tüccar gibi ele alamazsınız. Öğrenciyi kollayan, yönlendiren bir akademisyen gibi yaklaşmanız lazım. Bu da sınıftaki öğrenci-öğretmen ilişkisinden farklı değil. Ders vermenin en önemli pedagojik yükü, olabildiğince öğrenciyi kazanmaktır. Ya da her öğrencinin olabildiğince çok şey kazanmasını sağlamaktır. Tabii ki konu insan olunca her zaman işe yarayan bir yol yok. Başarı için öğrencilerin de istekli olmaları ve sürece aktif olarak dâhil olmaları çok önemlidir.

Ayrıca, bir de başvuru sonrası dönem var. Yani Fransa'daki dönem. Öğrencinin zihnen ve duygusal olarak hazırlamak gerekiyor. Başka

bir ülkede yüksek eğitim görmek çok heyecanlı ama zorlukları da olan bir deneyimdir. Öğrenciler, bu sürecin merkezinde kalırlarsa, neler yaşayacaklarını, ne gibi zorluklarla karşılaşabileceklerini bilirlerse, ilk şokları çok daha rahat atlattırıyor. Bu hazırlığın bir eğitim süreci ve pedagojik bir çalışma olduğunu görmek lazım.

"Fransa bürokratik bir ülke, sistem karmaşık" algısı sizce ne kadar doğru?

Kısmen doğru ama gereğinden fazla da haksızlık etmemeli. Alıştığımız sistem bize basit gelir; Farklı olansa karmaşık hatta problemli gözükür. Fransa'daki yüksek eğitim sistemi Türkiye'dekinden epey farklı; bu da ilk başta çok karışık gözükmesine neden oluyor. Mesela, Fransa'da 3500'ün üstünde yüksek eğitim veren kurum var. Bunlardan sadece 70 civarı üniversite. Diğerleri farklı statü ve seviyelerde okullar. Mesela mimarlık eğitimi üniversitede verilmez. Mimarlık okulları vardır.

Ayrıca çok farklı diploma türleri vardır. Licence, licence professionnelle, mühendislik diploması, Bachelor, BUT (Bachelor universitaire de technologie), BTS, DEUST, master, vs. Ya da CPGE -yani mühendislik ve Grande école hazırlık- gibi programlar var. Bunların arasında geçişler de mümkündür; hatta sıkça da yapılır. Üniversiteden école'lere geçiş, ya da tam tersi, veyahut alan değiştirmek dahi mümkündür. Tabii ki bunların kendine göre yolları var ve şartları var. Başlama noktası da, yani yüksek eğitime başladığınız kurum ve program önemli tabii. Kurum seçerken bunları göz önüne almak bu yüzden de önemli.

Türkiye'deki bütün yüksek eğitimi kapsayan üniversite sistemine ve lisans kategorilerine alışık kişiler için bunların karmaşık gelmesi doğal. Ama buraya gelen öğrenci yavaş yavaş öğreniyor, alışıyor. Bu kompleks yapıyı gereksiz karmaşık görüp olumsuz algılamak lazım. Çok önemli getirilerini görmek lazım. Öğrenciler kişisel özellikleri ve hedeflerine yönelik çok farklı eğitim parkurları belirleyebiliyor. Akademik süreçte olgunlaştıkça bir sonraki adım için yeni karar alabilme şansı, kariyerde ve meslek ediniminde çok avantaj yaratıyor.



Türkiye'de bulunduğum sürede Saint-Joseph'ten arkadaşlarımla sıkça görüşme keyfini yaşadım. Görüşmelerimizde bizi görseniz; tekrardan o ergen gençlere dönüyoruz.



Bunların dışında, düşünceler, amaçlar değişirse, geçmişte alınan kararların yanlış olduğu düşünülürse, ya da işler kötü gider de seçilen yolda başarısız olunursa Fransa'daki sistemde değişiklik yapma şansı daha fazla. Tabii yolu yordamı ve şartları var.

Türkiye'den başvuran öğrenciler genelde hangi aşamalarda en çok zorlanıyor?

Başvuru sürecindeki dosya hazırlama, yani bürokratik kısmı stres yaratsa da aslında biraz dikkatli olunursa genelde sorun çıkarmıyor. Bu işlemlerin niçin stres kaynağı olduğunu tabii ki anlıyorum. Yardıma ihtiyaç duyulması çok doğal. Ancak, bu işlemler aslında sürecin göreceli olarak en kolay ve standartlaşmış adımlarıdır. Yeter ki son günlere bırakıp panik olmamaya önem göstereyim. Kaldı ki liseler bu konuda zaten eskisine göre daha çok destek veriyorlar; bu konuda onları da tebrik etmek gerek.

Daha önce de altını çizdiğim gibi, asıl zor kısım, öğrencilerin bildikleri bir sistemde birçok birleşeni ve değişkeni olan bir parkuru belirlemeleri. Tüm bu karmaşık yapının içinde, Fransa'da, her üniversitenin, her yüksek eğitim kurumunun, her bölümün eğitim içeriğinin farklı olduğunu bilmek gerek. Yani mesela, bir üniversitedeki 'Sciences de la vie' ile diğerindeki aynı isimli bölümün içerikleri farklı olabiliyor. Farklı alanlara yönelik eğitim süreçleri sunabiliyorlar.

Bir başka zorlanma konusu da buraya geldikten sonra. Dersler ilk gün başlarlar. Ve son güne kadar devam eder. Ciddi bir ritmi vardır. Birçok öğrenci zorlanır. Bu sürece önceden hazırlanmak hayatlarını kolaylaştırabilir. Yukarıda söylediğim zihinsel hazırlık çok önemli olsa da akademik hazırlık da çok önemli. Başlayacakları programın jargonuna çalışmak ilk günlerde daha az kaybolmalarını sağlayacaktır. Sosyal bilimlerdeki alanlar ya da hukuk gibi bölümlere gideceklerin dissertation yazmayı öğrenmesi; ekonomi-gestion gibi bölümler için istatistik gibi konuları tekrarlayıp hatırlaması önemli. Doğa ve mühendislik bölümleri için de hazırlanılmasında yararlı konular oluyor. Her bölümün kendine göre çalışma metodları var. Bu çok ama çok önemli.

Fransa'daki lisans, master ve grande école yapısı arasında seçim yaparken hangi kriterlere bakmak gerekir?

Düşünmeye kurum üzerinden değil, öğrenci üzerinden başlamak gerek. Seçimleri öğrencinin özelliklerine ve hedeflerine göre yapmak gerek. Diğer taraftan, son senelerde Fransa'daki yüksek eğitim sistemi çok köklü değişimler geçirdi. Bahsettiğiniz farklar kısmen eskide kaldı. Birçok kurum birleşti. Geçişler ve programlar çok gelişti. Mesela 2020 senesinde Université Paris-Saclay birçok kurumun birleşmesiyle ortaya çıktı. Kâğıt üstünde 5-6 senelik bir üniversite ama anında birçok küresel derecelendirme listesinin ilk 20'sine girdi. Ufak bir parantez açıp bu ranking sistemlerinin de çok tartışmalı olduğunu söyleyeyim. O konuya çok takılmamak gerek. Listeler, onları yapanların seçtiği kriterler üstünden değerlendirir. Bu da listelerin çıktığı sistemdeki kurumları avantajlı hale getirir. Aslında Saclay bunun en iyi kanıtı. 9 Nobel ödülü, 11 Fields madalyası var ama bunların hepsi Saclay ortaya çıkmadan önce listelere giremeyen ama onu oluşturan kurumlar tarafından alınmıştı. Sonuçta kurumlar ayrı, bölümler ayrı. Lisans ve dengi programı kendi çerçevesinde değerlendirmek gerek.

Diğer ülkeler ile kıyaslandığında, Fransız sistemi hangi öğrenciler için daha uygun?

Genel olarak Fransız eğitim sistemi küresel olarak kalitesini kanıtlamıştır. Özellikle lisans seviyesinde ve fiyat-kalite bakımından. Diğer taraftan, Amerika ya da İngiltere'deki bazı üniversitelere göre, lisans derecesinde bazı konularda zayıf oldukları da gerçek. Şöyle ki Harvard'ın yıllık kayıt ücreti 60 bin doların üzerinde; Cambridge'de bu 40 ile 80 bin pound arasında. Bu ücretleri alan üniversitelerin sunduğu birçok hizmeti Fransa'da bulamazsınız. Mesela kurum-öğrenci ilişkilerinde ya da birebir hoca-öğrenci ilişkisinde tabii ki çok iyiler. Fransa'da ise öğrenciye müşteri olarak değil yetişkin bir birey olarak bakılır. Sorumluluk ona bırakılır. Lisans seviyesinde devlet üniversitelerinde öğrenci yalnız hissedebilir. Ama eğitim kalitesi iyidir. Ülkeler üstünden değil de gene bölüm ve programları karşılaştırmak; bunu da yaparken bedelini de denkleme katmak gerek. ABD'deki bütün üniversiteler Harvard değil sonuçta.

Fransa'ya başvuru yapacak bir öğrenci hazırlıklara ideal olarak ne kadar önce başlamalı?

Liseden sonra üniversiteye başka bir ülkede gitmek basit bir karar değil. Geleceğinizi belirlemek basit bir karar değil. Rekabetin yüksek olduğu bu dünyada hazırlanmak kolay bir şey değil.

Bu süreç 9'uncu sınıfta başlar. Ne kadar iyi hazırlanırsa, öğrenci bagajını ne kadar doldurursa, başvuru döneminde eli o kadar kuvvetli olur. Okuldaki durumu, ya da okul haricinde yapılacak aktiviteler önemlidir. Fakat ufak bir parantez açayım, bu okul dışı aktiviteler konusunda bir ekonomi, bir pazar doğdu. Dosyaları değerlendiren sorumlular da bunu bilirler. Ayrıca, bu hazırlık süreci Fransa'da dil kursu ve 3 günlük stajlar ile sınırlı sanılmamalı. Öğrencinin içinde olduğu, istediği, hazırlanmak için çaba harcadığı uzun bir süreç.

Süreçle ilgili atlanmaması gereken önemli detayları bizimle paylaşabilir misiniz?

Yukarıda söylediklerimin dışında ekleyebileceğim birkaç noktayı paylaşayım. Lettre de motivation yazmayı kesinlikle tamamen

yapay zekaya bırakmasınlar. Dosyaları okuyanlar bundan hiç hoşlanmazlar. Bu mektup, öğrenciye ve başvuru yapılan kuruma ve hedeflenen programa özgü olmalı.

Başvurulacak üniversiteyi, Türkiye'deki şöhretine göre seçmek de doğru değil. Birçok öğrenci ya da aile Sorbonne'u istiyor. Ya da arkadaşların, tanıdıkların gittikleri okullar üzerinden de seçim yapmak doğru olmaz. Birisi bir yerde zorlanmış diye o kurum zor değil; diğeri bir yerde çok mutlu olmuş diye orada mutlu olunmuyor. Başkası için uygun olan sizin için uygun olmayabilir. Çoğu zaman da olmaz. Başvuru listesi yaparken bu şekilde başlamamak gerek.

Kaldı ki, Sorbonne'u ya da duyduğunuz x okuluna takılıp seçimlerinizi yaparsanız, sadece 3 seçim yapılan bir sistemde size uygun bölümü kaçırsınız. Ya da başka bir yere giderseniz sanki başarısızmış gibi hissedebilirsiniz. Bu genç bir insan için hiç istemeyeceğim bir his. Bu şekilde, öğrenci üstünden değil de kurum ünü, prestiji üstünden başlanan süreçlerde danışmanlar da baskı yaşar; soğuk kanlı ve profesyonel yaklaşımları fark etmeden zayıflayabilir. Bir başka tavsiyem de Fransa'ya yeni gidecek öğrencilere. Mümkün olduğunca erken gitsinler. Erken gidip alışmanın, yeni hayata konsantre olmanın çok olumlu etkileri var. Her tatilde Türkiye'ye dönmeyi düşünmesinler. Özellikle ilk 1-2 sene.

Son önemli nokta. Bazen işler istenildiği gibi gitmiyor. Bunun birçok sebebi olabilir. Tabii ki hemen pes etmek doğru değil. Ama bazen de çok geç olmadan, zamanında değişiklikler yapmak önemli. İki sene üst üste başarısız olan öğrenci programdan çıkarılır. O noktada yeni bir program bulmak da çok stresli ve zor bir iştir. Unutmayın, Fransa'da şehir, kurum ve bölüm değiştirme olanağınız var.

CAF, sağlık sigortası veya öğrenci vizesi süreçlerinde öğrencilerin bilmesi gereken gizli ayrıntılar neler?

Genelde standartlaşmış bürokratik süreçler. İlk başta korkutabilir ama daha önce söylediğim gibi aşinalaştıkça kolaylaşıyor. Süreçler uzun sürüyor. Özellikle oturma kartlarının yenilenmesi bazen çok uzun sürebiliyor. Yeni oturma izni gelmeyen öğrencileri de Türkiye'ye gidemiyor. Tatsız bir süreç de olsa panik olmasınlar. Tamamlayıcı sağlık sigortası yapmalarını tavsiye ederim. Umarım gerek kalmaz tabii ama adı üstünde sigorta. CAF'ın kira yardımı ve başka bazı yardımlar, ne yazık ki AB dışı ülkelerden gelen öğrenciler için büyük ölçüde kesildi.

Fransız öğrenciler ile dostluk ilişkileri kurun. Bu sadece sınıfa gitmekle olmuyor. Genelde bir aktivite üzerinden olur. Burada insanlarla yakınlaşmanın yolu daha ziyade, bir şey yaparak oluyor. Dans dersleri, tırmanma kulüpleri, doğa yürüyüşleri, düşünce kurumları ve dernekleri, vs. Bir de akşam yemeğe ya da bir eve davet edildiğinizde eliniz boş gitmeyin.

Saint-Joseph'liler Derneği'nin yürüttüğü projeleri takip ediyor musunuz?

Çok sevgili Sinan Kurmuş mentorluk programından bahsedip katılmamı önermişti. Ben de seve seve katılacağımı iletmiştim. Saint-Joseph için geliştirilmiş bir programa katılmamak olmaz zaten. Ama dönüş çok sınırlı oldu. Herhalde gereksinimler karşılandı. Bundan sonra yapabileceğim bir şey olursa da tabii ki elimden geleni yaparım.

Derneğe dair öneri, fikir ya da katkı sunmak istediğiniz alanlar var mı?

Dernek yönetiminde birçok yakın arkadaşım yer aldı, yer alıyor. Hepsi zeki ve becerikli kişiler. Ellerinden geleni yapıyorlar. Kolay gelsin. Dernek yönetiminin kolay olmadığını biliyorum. Uzaktan fikir vermek kolay ama çoğu zaman dinamikler bilinmiyor. Belki yurtdışındaki ilişkilerin ve dayanışmanın nasıl artırılabilirliği üstüne düşünülebilir. O konuda benim gibi yurtdışında yaşayanlara da rol düşüyor tabii. Diğer taraftan, mezunların okulla ilişkileri kuvvetlendirilebilse güzel olur diye düşünüyorum. Mezunların mevcut öğrencilere kazandırabileceği çok şey var. Artık okula bile giremiyoruz. Güvenlik sebebiyle denileceğini biliyorum ama eminim, güvenliği zayıflatmayacak çözümler bulunabilir. İletişim ve fiziksel kopuşun getirdiği bir mesafe oluyor. Bu da ortaya çıkabilecek birçok kazanımı ya da projeyi söndürüyor.

İstanbul'da mı daha çok kendinizi evde hissediyorsunuz, yoksa Paris'te mi?

İkisi de çok özel şehirler. Ama Paris benim evim oldu ve bu şehri çok seviyorum. Hazırlık ikinci sınıfta 'A Paris' diye bir ders kitabımız vardı. Siyah-beyaz fotoğraflar. Oradaki fotoğraflar ile o zamanlar daha görmediğim Paris'e büyük bir hayranlık doğmuştu bende. Jardin du Luxembourg'da ve içindeki Fontaine Médicis kenarındaki öğrencilerin fotoğraflarının altında, Quartier Latin'deki öğrenciler boş zamanlarında buralara gelir diye yazıyordu. Bunu çok hayal ettim. Sonradan öğrenci olarak buralarda zaman geçirdim. Şimdi de Jardin du Luxembourg'un yanında oturuyorum. Her parka çıkışımda bunları hatırlarım. İstanbul ile ilişkimse aşk-özlem-kızgınlık gibi hislerden oluşuyor. Ailem, Saint-Joseph'ten dostlarım, çocukluk arkadaşlarımla çoğu orada. Ama şehrin ciddi bir kısmı yıkıldı ve yeniden inşa edildi. Benim gençliğimin sokakları, şehir dokusu büyük oranda kayboldu. Bu da bende hüznün yaratıyor. Ama uzak kalabileceğim bir şehir de değil. Olabildiğince gitmeye çalışıyorum.

Genç Saint-Joseph'lilere, Fransa'da eğitim almayı düşünenlere üç kelimelik bir tavsiye verseniz ne olurdu?

"Maceraya hazır olun" Gerçekten genç bir yaşta aile evinden ayrılıyorsunuz. Referansları başka bir ülkeye gidiyorsunuz. Anadili Fransızca olan insanlarla aynı sınıflarda yüksek eğitim göreceksiniz. Liseyi bırakıp tamamen farklı bir zihniyetle işleyen üniversitenin düşünce sistemine gireceksiniz. Ve bütün bu değişimleri birden yaşayacaksınız. Zihnen ve duygusal olarak, hem de bilgi olarak hazırlanın. Bu bir yolculuk ve bu yolculuğu bir macera olarak görün. Zor anların ardından her zaman güzel anların da geleceğini bilin. Sürekli eski ve yeni hayatınızı karşılaştırmayın. Unutmayın, nerede olursanız olun, hoşunuza gitmeyecek şeyler, sorunlar olacaktır. Onlara konsantre olursanız, hayatınızı sorunlu ve mutsuz algılersiniz. Sorunları maceranızın doğal anları olarak görün. O maceranın baş kahramanı sizsiniz. Heyecanını yaşayın.



RÖPORTAJ: AV. CANAN DOKSAT'05, AV. CEREN EKE'15 VE AV. KAAAN GÜMÜŞ'19

Üç Kuşak, Ortak Değerler

Farklı dönemlerde Saint-Joseph'ten mezun oldular, bugün aynı hukuk bürosunda omuz omuza çalışıyorlar. Av. Canan Doksat '05, Av. Ceren Eke '15 ve Av. Kaan Gümüş'19; okulun meslek hayatlarına kattığı değerleri, kuşaklar arasındaki değişimi ve yapay zekânın hukuk dünyasına etkisini Quartier için anlattı.

Canan Doksat: Merhabalar, ben Av. Cenan Doksat. 2005 Saint-Joseph mezunuyum. Sekiz senelik Saint-Joseph hayatımın ardından Koç Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum. Üzerine yüksek lisansımı da tamamlarken eş zamanlı olarak yaklaşık sekiz sene kadar uluslararası bir danışmanlık şirketinde çalıştıktan sonra, sekiz sene önce de Erdem & Erdem Hukuk Bürosu'na geçtim. Üç senedir de Büromuz nezdine Vergi Hukuku Ortağı olarak çalışıyorum. Öncelikle bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür etmek isterim. Büromuz nezdinde farklı kıdemlerden Saint-Joseph'li mezunlarımız var; ancak aslında yaşlarımız farklı olsa da okulumuzun getirdiği kültürün etkisiyle çok benzer özellikler taşıyoruz. Bu anlamda, bunları okulumuzun dergisinde aktarabilmek bizim için de büyük mutluluk. Tekrar teşekkür ediyoruz.

Ceren Eke: Merhabalar, ben Av. Ceren Eke. 2015 yılında İstanbul Saint-Joseph Fransız Lisesi'nden mezun oldum. 2019 yılında Koç Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeki lisans eğitimimi tamamladım. Yasal stajımı Erdem & Erdem hukuk bürosunda yaptıktan sonra Uyuşmazlık Çözümü departmanında avukat olarak çalışmaya başladım.

Kaan Gümüş: Merhabalar, ben Av. Kaan Gümüş. 2019 yılında Saint-Joseph Fransız Lisesi'nden mezun oldum. Lisans eğitimi mi Koç Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamlayarak 2024 yılında mezun oldum. Hukuk eğitimimin ardından Erdem & Erdem Hukuk Bürosu'nda yasal stajımı tamamladım. Hâlen Erdem & Erdem Hukuk Bürosu Davalı İşler Departmanı'nda avukat olarak görev yapmaktayım.

Farklı kuşaklardan mezun olmanıza rağmen aynı hukuk bürosunda çalışmak size nasıl bir bakış açısı kazandırıyor?

Canan Doksat: Farklı dönemlerden mezun, farklı kıdemlerdeki avukatlar olarak aynı büroda çalışmak bana en çok şunu gösteriyor: Yaşımızdan ve kıdemimizden bağımsız olarak çok önem verdiğimiz ortak değerlerimiz var. Bunu da çok kıymetli buluyorum. Özellikle büyüklere saygı, küçüklere sevgide kusur göstermeme gayretimiz bizi biz yapan en önemli unsurların başında geliyor. Zaman zaman not tutuş şeklimizden, disiplin anlayışımıza, her işin "mükemmele yakın" olması yönündeki gayretimize ve toplantılarda sergilediğimiz tavra kadar ne kadar

benzediğimizi görmek beni tebessüm ettiriyor. Bu anlamda, en önemli ortak noktamızın da "sorumluluk" duygusu olduğuna inanıyorum. Proje toplantısında verdiğimiz görüşten, noterde ihtarname çekilirken gösterilen özene kadar farklı kıdemlerde, farklı görevleri aslında aynı "sorumluluk" duygusuyla yapıyoruz. Dolayısıyla, okulun bahçesinde aynı dönemlerde yer almasak da belli ki okulun bahçesinden kendimize bir değerler havuzu yaratmışız ve bunu yaşatmaya devam ediyoruz.

Ceren Eke: Aynı kurumun farklı dönemlerde parçası olmamızın kuşkusuz benzer değerleri paylaşmamızda, ortak bir dili konuşmamızda etkisi büyük. Lisede alınan eğitimin insanı şekillendirdiğini düşünüyorum. Bu dönemde parçası olunan kurumun aşıladığı değerler hayat boyu yön gösterici oluyor. Saint-Joseph'te aldığımız eğitim sayesinde edindiğimiz değerler, aynı hukuk bürosunda çalışırken de ortak zeminde buluşmamızı sağlıyor. Birlikte çalışmaya başladığımızda ilk dikkatimi çeken, iş yapış tarzlarımızdaki benzerlikti. Her birimizin işini ele alış biçiminin, işine karşı gösterdiği titizliğin, hissettiği sorumluluğun, daima en iyisini hedeflemesinin; tüm bunların Saint-Joseph'te edindiğimiz değerlerden kaynaklandığını düşünüyorum. Öte yandan, ortak dili konuşabildiğin, ortak paylaşım alanları olan çalışma arkadaşlarına sahip olmak da hayatı çok daha keyifli ve besleyici kılıyor.

Kaan Gümüş: Benim için bu durum gerçekten büyük bir şans. Aynı kurumda farklı kuşaklardan Saint-Joseph mezunlarıyla çalışmak, okulda edindiğimiz ortak kültürün mezuniyetle sınırlı kalmadığını görmek açısından çok değerli. Çalışma hayatına başladığım ilk günden itibaren, benden daha kıdemli Saint-Joseph mezunlarının deneyimlerinden her zaman istifade ettim. Bu da mesleğe adaptasyon sürecimi oldukça kolaylaştırdı. Öte yandan, aynı okuldan geliyor olmanın sağladığı ortak çalışma kültürü ve değerler, çalışma hayatını oldukça kolaylaştırıyor. Saint-Joseph'te edindiğimiz disiplinli çalışma alışkanlığı, sorumluluk bilinci ve detaylara gösterilen özenin meslek hayatında da ortak bir yaklaşım oluşturduğunu düşünüyorum.

Saint-Joseph kültürünün bugün meslek hayatınızdaki en görünür etkisi sizce ne?

Canan Doksat: Bu soruya çok samimi bir cevap vermek istiyorum: Bazı büyük projelerde çalışırken zaman zaman 11 yaşında



Av. Kaan Gümüş '19, Av. Cihan Doksat '05 ve Av. Ceren Eke '05

Saint-Joseph'teki halimi gerçekten tekrar yaşıyorum diyebilirim. Aynı not alma şekli, aynı ajanda tutma özeni, işleri hiç bozulmayacak bir sistematığa koyma gayreti, mükemmeli yakalama çabası ve sonu gelmeyen bir titizlik. Hayat bazen bunların hepsinin bir arada olamayabileceğini öğretse de gayretimizin hep bu yönde olduğunu düşünüyorum. Bunları hangi düzeyde yaşadığınızı elbette sizin kişilik özelliklerinize bağlı ancak benim kendimde ve her Saint-Joseph'lide gördüğüm şudur: İşleri çok ciddiye alıyoruz, bir sistematik oluşturmayı çok önemsiyoruz, disiplin bizim için çok şey ifade ediyor ve yorulsa bile kolay

kolay kendimize "yorulduk" demiyoruz. Artısı eksisi olan birçok konu elbet var ama bana göre Saint-Joseph kültürünün mesleki hayatımdaki en görünür birinci etkisi bu çalışma disiplini. İkincisi ise aslında okulun bahçesinden gelen çok sağlam bir kültür: Şartlar ne olursa olsun büyüklerine saygıda, küçüklerine sevgide kusur etmeme öğretisi. Bu öğretinin gücüne çok inananlardayım. Gelecek yıllar teknoloji ile çok şey değişecek olsa da bence bu düstur her zaman çok önemli ve etkili bir insani unsur olarak baki kalacak. Son olarak da liyakatin önemini çok iyi bilmemizi en görünür etki olarak belirtebilirim.

Ceren Eke: Aslında bu soruya tek bir yanıt vermek çok güç. Saint-Joseph sayesinde edindiğim disiplin, yerleşen sistematik düşünme becerisi, sorumluluk bilinci ve iletişim kabiliyeti, meslek hayatımı derinden şekillendiriyor. Avukatlık, yasal düzenlemeleri iyi bilmekten çok daha fazlasıdır ve çok farklı becerileri iyi şekilde kullanabilmeyi gerektirir. Bununla beraber, illa “en” görünürü seçmem gerekirse bu beceriler arasında herhalde etkisini en çok hissettiğim, analitik düşünebilme becerisidir. Hukukta, olayları parçalara bölerek düşünmeniz, bu küçük parçaları hukuk kuralları çerçevesinde sistematik şekilde incelemeniz ve eldeki verilerle bir çözüm üretmeniz beklenir. Sistematik düşünme becerisini bana kazandıran, hukuk eğitimimi sağlam temeller üzerine inşa etmemi sağlayan kuşkusuz Saint-Joseph'te aldığımız eğitimidir.

Kaan Gümü: Bence bunun en görünür etkisi disiplinli çalışma alışkanlığı. Saint-Joseph'te edindiğimiz planlı çalışma anlayışı, sorumluluk bilinci ve süreklilik, meslek hayatımda her gün

karşıma çıkıyor. Avukatlık, detaylara hâkim olmayı, yoğun bir çalışma temposunu doğru yönetebilmeyi ve sorumluluk almayı gerektiren bir meslek. Okul yıllarında kazandığım bu alışkanlıkların, bugün mesleğimi icra ederken bana önemli katkı sağladığını düşünüyorum.

Hukuk dünyasında kuşaklar arasında en büyük değişim nerede hissediliyor?

Canan Doksat: Zor bir soru. Teknoloji alanındaki değişimin eski anlayışları yerle bir ettiği şüphesiz; dolayısıyla birinci konu olarak en büyük değişim teknolojiye yaşıyor diyebilirim. Ancak yaşından bağımsız üst kuşakların da az ya da çok bu gelişime ayak uydurması gerektiğine de çok inanıyorum. Yani üst kuşaklar “ben bunları bilmem” anlayışıyla bence devam edemez. Bir diğer büyük değişim belki biraz sabır ve geçmiş dönemde öğretilen “çok çalışma” anlayışıyla bugünkü “çok çalışma” anlayışı arasındaki farklılık olabilir. Burada hiçbir kuşağı haklı ya da haksız bulmam gibi bir durum söz konusu değil. Zira dünya dönüyor ve kavramların içeriği ile tanımı doğal olarak değişiyor. Ancak eğer sıralamak gerekiyorsa, kuşaklar arasındaki en büyük ikinci değişim sebat etme kavramını zaman zaman farklı yorumlamamız olabilir. Sanırım en doğru formül “orta bir yol” ve “ortak bir dil” bulmak.

Ceren Eke: Hukuk dünyasında kuşaklar arasındaki en büyük değişimin teknolojik gelişmeler alanında hissedildiğini düşünüyorum. Değişen dönüşen dünyada, yapay zeka gibi teknolojiler sayesinde bilgiye erişim hızında ve çalışma yöntemlerinde büyük bir değişim yaşıyor. Bugün teknoloji sayesinde bilgiye hızla ulaşılabilir. Genç kuşaklar bu imkanlardan çokça faydalananıyor. Ancak erişilen bilgiler her zaman doğru olmadığı gibi hukukta doğru sonuç sadece doğru bilgiye ulaşmaktan ibaret olmuyor, muhakeme ve tecrübeyle bu bilgilerin değerlendirilmesi gerekiyor. Değişen dünyanın benimsenmesi gerektiğini bununla beraber, kıdemli meslektaşların tecrübesinin arka plana kesinlikle atılmaması gerektiğini düşünüyorum.

Kaan Gümü: Kuşaklar arasındaki en belirgin değişim, çalışma yöntemlerinde ve teknolojinin günlük iş akışına etkisinde hissediliyor. Hukuk pratiğinde dijital araçlar ve yapay zekâ uygulamaları her geçen gün daha fazla yer ediniyor ve bu değişime tüm hukukçuların uyum sağlaması gerekiyor. Ancak şüphesiz hukuk mesleğinin özü değişmiyor. Hâlâ, deneyim avukatlığın en önemli unsurlarından biri olmaya devam ediyor. Bu nedenle kuşaklar arasındaki farklılıkları bir ayrışma olarak değil, birbirini tamamlayan güçlü yönler olarak görüyorum.

Hukuk fakültesinde öğrenilmeyen ama meslekte en gerekli şey sizce ne?

Canan Doksat: Öğrenmeye gönlü olan herkesin her yerde birçok şey öğrenebileceği görüşündeyim. Dolayısıyla, hukuk fakültesinde öğretilmediğini düşünmesem de iş hayatının getirdiği en kritik konu: İnsan ilişkisi yönetimi ve iletişim gücü. Bunun kesin bir formülü olabilseydi eminim hukuk fakültelerinde de ayrı bir ders olarak işletilirdi. Ancak bence bu tamamen bir kilometre ve tecrübe işi. Bazen geçmişe dönüp baktığımda 10 sene önceki bir tepkimle bugün arasında dağlar kadar fark olduğunu görüyorum.



Av. Cenan Doksat '05

Büyük ihtimalle 10 sene sonra da bugünler için aynı şeyi diyeceğim. Dolayısıyla bence üniversiteden sonra iş hayatıyla gelen en büyük yeni bilgi: “İletişim” ve “ilişki yönetimi”nin ne kadar önemli olduğudur.

Ceren Eke: Kesinlikle iletişim becerisi. Avukatlık mesleğinin en önemli parçası gerek sözlü gerek yazılı iyi iletişim kurabilmektir. Aslına baktığınızda avukatlıkta farklı pek çok insanla iletişim kurmanız, kurduğunuz iletişimden bir sonuç almanız beklenir. Bu kimi zaman mahkeme salonunda, kimi zaman müzakere masasında, kimi zaman müvekkilinizle ve hatta beraber çalıştığınız insanlarla kurduğunuz iletişimde böyledir. Dolayısıyla, iyi iletişim kurabilmek, insan ilişkilerini yönetebilmek hukuk fakültesinde ders olarak verilmeyen ama meslekte en gerekli şeydir.

Kaan Gümüş: Hukuk fakültesi, bir hukukçuya hukuk nosyonunu ve hukukun teorik temelini kazandırıyor. Meslek hayatı ise bu teorik bilginin somut olaylara uygulanmasıyla şekilleniyor. Mesleğe başladıktan sonra gördüm ki, hukuki bilgi kadar, o bilgiyi doğru zamanda, doğru kişiye ve anlaşılır bir şekilde aktarabilmek de büyük önem taşıyor. Bu noktada iletişim becerileri, insan ilişkileri ve kendini açık bir şekilde ifade edebilme yeteneği öne çıkıyor. Benim gözlemime göre, meslek hayatında teorik bilgiyi tamamlayan en önemli unsurlardan biri de bu.

Üç farklı dönemin öğrencisi olarak Saint-Joseph'in değişmeyen ruhu sizce nedir?

Canan Doksat: Bence değişmeyen ruhumuz ofiste farklı kıdemlerde ve farklı birimlerde olmamıza karşın kurabildiğimiz ortak dil. Farklı dönemlerde de olsa ben hem çocukluğum hem de ilk gençliğimi, sevgili Ceren ve Sevgili Kaan da esasen ilk gençliklerini Saint-Joseph'te yaşadıkları için benzer huylarımız var diyebilirim. Buna çok detaylı örnekler verilebilir ama bana göre aramızdaki en ortak dil ve en değişmeyen ruh: Yaşça küçüklerimizi koruyup kollamamız gerektiğini bilmemiz; yaşça büyüklerimize saygıda kusur etmemiz gerektiğinin bilincinde olmamız; her işi ciddiyetle yapmamız gerektiğinin farkında olmamız sayılabilir.

Ceren Eke: Bence değişmeyen ruh, sorgulayan bireyler yetiştirilmesi. Farklı dönemlerin mezunları olmamıza rağmen, aldığımız eğitimin bize kazandırdığı eleştirel düşünme alışkanlığı ortak bir özellik olarak karşımıza çıkıyor. Bugün aynı hukuk bürosunda çalışırken de bunu hissediyoruz; bizlere verilen bilgileri sorgulamak, olaylara farklı açılardan bakmaya çalışmak, Saint-Joseph'ten taşıdığımız ortak mirasın bir parçası.

Kaan Gümüş: Bence Saint-Joseph'in değişmeyen ruhu; disiplinli çalışma anlayışı, köklü kurum kültürü ve her zaman daha iyisini yapmayı hedefleyen yaklaşımı. Özellikle yapılan işi özenle yapmak, ayrıntılara önem vermek ve mümkün olan en iyi sonuca ulaşmaya çalışmayı amaç edinmektir.

Yapay zekâ sizce avukatlığın hangi alanlarını geri dönülmez şekilde değiştiriyor?

Canan Doksat: Yapay zekanın avukatlığı geri dönüştürülemez biçimde değiştirdiğine inanıyorum ki bence bu henüz başlangıç. Bundan sonraki dönemde sadece çok iyi hukukçu olmak yetmeye-

cek. Yapay zekanın getirdiklerini yakalayabilmek ve hatta yönetici olarak da ekibinizde yapay zekayı iyi kullanan arkadaşlarla yola devam etmek gerekecek. Yani bir diğer ifadeyle, bence yapay zekayı iyi ve doğru kullanmak artık bir performans kriteri olacak. Öte yandan, yıllar bize yapay zeka konusunda ne getirirse getirsin, bana göre elimizde en nihayetinde “iyi insan ilişkisi yönetimi” her zaman çok büyük bir güç olarak kalacak. Dolayısıyla benim görüşüm gelecek dönemde sadece içinde çok ama çok iyi olanlar, yapay zekayı doğru kullanmayı bilenler ve en önemlisi elimizde kalacak en büyük doğal güç olan “doğru ve iyi insan ilişkileri yönetimi”ni başarabilenler iyi avukat olacaklar.

Ceren Eke: En büyük değişimin hız ve verimlilikte yaşandığını düşünüyorum. Yapay zeka, el oyalayan işleri önemli ölçüde azaltıyor. Belge inceleme, tercüme yapma, taslak gözden geçirme gibi görevlerde fayda sağlıyor. Bu mesleği yeniden şekillendiriyor. Bu sayede avukatların katma değer yaratan analiz ve strateji çalışmalarına daha fazla odaklanmasına alan açılıyor. Yani mevcut haliyle yapay zeka, avukatın yerini almaktan çok, iyi kullanan avukatın çalışma biçimini değiştiriyor.

Kaan Gümüş: Yapay zekâ, her meslekte olduğu gibi avukatlıkta da zaman alan ancak derin hukuki değerlendirme gerektirmeyen bazı işleri önemli ölçüde kolaylaştırıyor. Örneğin tercüme çalışmaları, hukuki araştırmaların ilk aşaması veya bir dilekçenin dilbilgisi bakımından kontrolü gibi işler artık çok daha kısa sürede yapılabiliyor. Bu da avukatlara rutin işlere daha az, katma değer katan konulara ise daha fazla zaman ayırma imkânı sağlıyor. Bunun doğal sonucu olarak, avukatların kendilerini sürekli geliştirmeleri ve mesleki niteliklerini artırmaları her zamankinden daha önemli hâle geliyor. Bununla birlikte, hukuki muhakeme, stratejik karar alma ve nihai sorumluluğun her zaman avukata ait olacağını düşünüyorum.

Gençlere ‘kesinlikle yapın’ dediğiniz bir alışkanlık var mı?

Canan Doksat: Bence hayat zaman geçtikçe “büyük konuşmamayı” ve “kesin yargılara varmamak gerektiğini” öğretiyor. Bir diğer ifadeyle, hayatın sadece siyah-beyaz olmadığını ve grilerin olduğunu insan zamanla daha iyi idrak ediyor. O nedenle bu soruya kesinlikle böyle yapsınlar ya da yapmasınlar demeyi çok doğru bulmuyorum. Herkes kendi kişilik özelliklerine göre hayatta kendi yolunu çizecektir. Ancak bence şaşmaz tek şey var: O da disiplin ve çok çalışmak. Şartlar ne olursa olsun; çok çalışsan, disiplini ile ciddiyetini kaybetmeyen herkesin en nihayetinde hedeflerine er ya da geç ulaşacağına inanıyorum. Bir diğer ifadeyle, insan şansını çok çalışarak ve öz disiplini kaybetmeyerek kendisi yaratıyor. O nedenle tavsiyem çok çalışmaları, disiplini elden bırakmamaları ancak en az bunlar kadar önemli bir unsur olarak eş zamanlı olarak hayattan keyif almayı ve en zor anlarda bile gülebilecek bir şey bulmayı ihmal etmeyerek hayatın hakkını sonuna kadar vermeleri olacaktır.

7 HAZİRAN
2026
PAZAR

PETIT PAIN 2026

7 Haziran 2026 Pazar günü saat 14.00'te, yıllardır olduğu gibi mezunlar okuluna, anılarına ve birbirlerine kavuşmak için okulumuzun Meryem Ana Heykeli'ne doğru uzanan Petit Quartier koruluğunda buluştu.



Birkaç yılın ardından yeniden Haziran ayında gerçekleştirilen Petit Pain, burada başlayan buluşmanın ardından Fr. Pierre Caporal Sosyal Tesisleri'nde devam eden etkinliklerle katılımcılara özlenen buluşmanın heyecanını bir kez daha yaşattı.

Karşılıama

Petit Pain misafirlerine, Meryem Ana Koruluğu'nun girişinde isimleri ve mezuniyet yıllarının yer aldığı katılımcı kartları teslim edildi. Petit Pain misafirleri, alana ilk girişten itibaren dernek gönüllüsü Saint-Joseph Lisesi öğrencilerinin yakın ilgisi ve desteğiyle karşılıandı.

Etkinlik alanındaki sekiz farklı noktada görev alan 20 öğrenci, gün boyunca derneğin yüzü oldu.



Okul Turu

Petit Pain misafirleri okulumuzun tüm dış alanlarını, sınıfların bulunduğu meşhur yer karolarıyla bezenmiş koridorlarını serbestçe gezme fırsatı buldu.

Mezunlarımız
okul koridorlarında
lise yıllarından
arkadaşlarıyla sürpriz
karşılaşmalar yaşadı,
hasret giderdi.



Doğa Bilimleri Múzesi
büyülu atmosferiyle
ziyaretçilere heyecanlı
anlar yaşattı.



Geleneksel Petit Pain İkramı

Nestlé ve Lesaffre sponsorluğuunda, misafirlere geleneksel Petit Pain ikramı olarak, çikolata ve ekmek dağıtıldı.





Bando

Petit Pain'in bu yılki sürprizi bando gösterisi oldu.



Buluşmalar

Nostalji derslerinden hemen önce Dönem Elçileriyle bir araya gelen dernek başkanımız Pelin Çelikkann Genççağa'98, dernek faaliyetlerinden bahsetti ve soruları yanıtladı. Handan ve Füsun hocalarımız, Nostalji Dersleri'nde bizleri keyifli bir yolculuğa çıkardılar.



Handan Hocamız, Nostalji Dersleri'nde geçmişten günümüze uzanan keyifli bir buluşmaya katıldı.



Füsun Hocamız, Nostalji Dersleri'nde mezunlarımızı geçmişin izinde keyifli bir yolculuğa çıkardı.

Eğlenceli Kareler

Petit Pain'in vazgeçilmez eğlencelerinden SelfieBooth yine büyük ilgi gördü.



Petit Pain Quiz Hediyeler Sahiplerini Buldu!

Petit Pain Quiz'de bu yıl 9 kişi çekiliş hakkı kazandı. 7 Haziran Pazar Petit Pain günü, VarsaYoksa konserinin hemen öncesinde sahnede canlı olarak gerçekleştirilen çekilişte ismi açıklanan üç üyemizi tebrik eder, Üyemiz Ali Giz'73'in Bir Zamanlar Saint-Joseph Anılar-Yansımalar kitabını keyifle okumalarını dileriz. Katkıları için üyemiz Ali Giz'73'e teşekkür ederiz.



İmza Günü

1968-1983 yılları arasında Saint-Joseph takımlarını çalıştırarak İstanbul, Türkiye ve Dünya şampiyonluklarına imza atan; Türk voleyboluna yaptığı unutulmaz katkılarla bir efsaneye dönüşen değerli mezunumuz Bülent Meriç'75, Petit Pain'de "Voleybolun Delidolu Efsanesi: Bülent Meriç" adlı kitabını imzaladı.



Tüm Gön Eğlence!

Sadece yetişkinler ve mezunlar değil, çocukları da bu özel günün keyfini çıkardı.

Çocuklar şişme oyun alanlarının yanı sıra langırt, masa tenisi ve air hokey ile eğlence dolu bir gün geçirdi.



Geçtiğimiz yıl olduğu gibi OneSpray Tattoo, bu yıl da Petit Pain'e özel tasarımı ve diğerk dövme seçenekleriyle etkinliğin sürprizlerinden biriydi.



Tanıtım Stantları

Petit Pain destekçilerinin yanı sıra öğrenci kulüpleri ve paydaş kurumlar da promosyon ürünleri ve özel etkinlikleriyle alandaydılar. Petit Pain'in bu yılki yeniliklerinden biri olan pamuk şeker ve patlamış mısır stantları, katılımcılara keyifli anlar yaşattı.



Patlamış mısır ve pamuk şeker



Kuru Kahveci Mehmet Efendi



Carrefour



Beypiliç



FRC Öğrenci Kulübü



FRC Öğrenci Kulübü



Mago



Nextplus



SJ Boutique

Geniş ürün yelpazesiyle hatıralık ürünler sunan SJ Boutique bu sene de yoğun ilgi gördü.
İnternet üzerinden sipariş vermek için: www.sjd.org.tr/sjboutique



SJ Boutique



Saint-Joseph Lisesi Eğitim Vakfı



SJ Boutique

Etkinlikler Cevizlik'te devam etti

Mezunlar ve misafirleri, okul bahçesindeki Petit Pain alanından Meryem Ana yolunu takip ederek, Cevizlik alanında eğlenceye devam etti, özlem giderdi.





Konserler

Müzik sponsorumuz Integra'nın desteğiyle gerçekleşen VarsaYoksa konseri, gecenin unutulmaz anlarından biri oldu. Saint-Joseph Lisesi öğrencilerinden oluşan Fanus, mezun grubu Big Band ve geçtiğimiz yılın ardından bu yıl da Petit Pain sahnesine çıkan VarsaYoksa, müzikleriyle keyifli anlar yaşattı.





Big Band



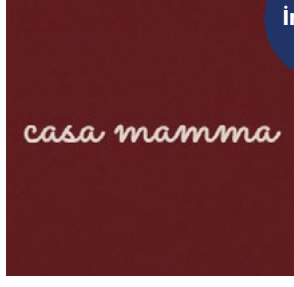
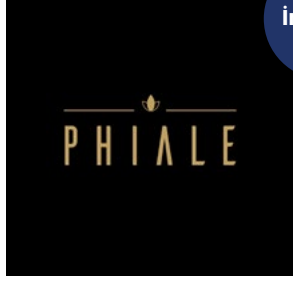
VarsaYoksa



ARAMIZA YENİ KATILAN SJ Club Üye Kuruluşları

SJ Club, Saint-Joseph'liler Derneği üyeleri ile üye kuruluşları bir araya getirmek amacıyla 2018 yılında faaliyete başlamıştır. Üyelerimiz ve birinci derece yakınları, Saint-Joseph'liler Derneği buluşma noktası etiketinin bulunduğu restoranlar, mağazalar, oteller ve daha birçok kuruluşta üyelik kartını göstererek geçerli indirim ve avantajlardan faydalanabilirler.

Özel anlaşmalı fiyatları sjclub@sjd.org.tr adresine e-posta göndererek öğrenebilirsiniz.

 %15 İndirim Kodu	 %10 İndirim Kodu	 Kadıköy Bahariye Şubesi İndirim Kodu
 %15 İndirim Kodu	 %20 İndirim Kodu	 %15 İndirim Kodu
 %15 İndirim Kodu	 %15 İndirim Kodu	 %15 İndirim Kodu



TÜM ÜYE
KURULUŞLAR

SJ CLUB'A KATILIN, SAINT-JOSEPH'LİLER AĞINA DAHİL OLUN!

Değerli Öğrenci Kardeşimiz,

SJ Club üyeliği; okul yıllarınız boyunca ve mezuniyetinizden sonraki 6 yıl boyunca tamamen ücretsiz olarak sizlere açık. Üyelikle birlikte yararlanabileceğiniz bazı olanaklar:

- **SJ Alumni Ağı:**

32 ülkede yaşayan 200'ü aşkın mezuna ulaşarak yurtdışında eğitim, iş, staj, yaşam ve benzeri konularda destek alabilirsiniz. www.sjd.org.tr/cograficiler

- **Parcours Pro SJ:**

Meslek seçimi, staj, burs ya da kişisel gelişim alanlarında uzman mezunlardan mentorluk alma imkânı. Özellikle üniversite seçimi döneminde çok faydalı olacaktır.

- **LinkedIn Ağı:**

İş ve staj fırsatlarını takip edebilir, profesyonel bağlantılarınızı güçlendirebilirsiniz.

- **SJ Club Üye Kuruluşları:**

100'den fazla kurumda indirimli ürün ve hizmetlerden yararlanabilirsiniz.

- **Etkinlik ve Duyuru Erişimi:**

Dernek etkinliklerine ve diğer önemli duyurulara mail üzerinden erişebilirsiniz. Saint-Joseph'liler Derneği olarak biz, bir mezunlar derneğinin en çok genç mezunlarına fayda sağlaması gerektiğine inanıyoruz. Bu yüzden sizlerin gelecekte derneğimizin aktif üyeleri ve yöneticileri olmanızı diliyoruz.

Hemen SJ Club üyeliğinizi aktive etmek için kayıt formunu doldurup bir adet fotoğrafınızı dernek@sjd.org.tr adresine gönderiniz.



ARAMIZA ŞİMDİDEN HOŞ GELDİNİZ!

İletişim için:

0216 450 54 84

0552 896 19 71 (Whatsapp hattımız)

Henüz SJ Club üyeliğinizi tamamlamadıysanız, Saint-Joseph'liler Derneği'nin sizlere sunduğu pek çok ayrıcalıktan mahrum kalıyor olabilirsiniz.



Kayıt Formu



LinkedIn Grup



Geleneksel Altın Yıl Buluşması

Her yıl mezuniyetlerinin 50. yılını kutlayan Saint-Joseph'lileri bir araya getiren geleneksel **Altın Yıl Buluşması, 22 Mayıs Cuma günü** İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi, Saint-Joseph Lisesi Eğitim Vakfı ve Saint-Joseph'liler Derneği'nin ortak organizasyonu ile gerçekleştirildi.

Bu yıl 1976 mezunlarının onuruna düzenlenen buluşmada, organizasyonda görev alan öğrenciler de karşılamadan okul turuna kadar gün boyunca etkinliğin önemli bir parçası olarak mezunlara eşlik etti.

Program, Fuaye'de düzenlenen kokteyl ve karşılamayla başladı. Ardından Tiyatro Salonu'nda gerçekleştirilen hoş geldiniz konuşmasının ardından mezunlar, Doğa Bilimleri Merkezi, Yaşam Bostanı ve okulun çeşitli bölümlerini kapsayan bir geziye katıldı. Büyük Avlu'da çekilen geleneksel toplu fotoğrafın ardından buluşma, akşam yemeğiyle devam etti.





Bir Duayenle Kariyer Yolculuğu

Parcours SJ Mentorluk Programı kapsamında, mezunumuz şerif Kaynar'71 ile gerçekleştirilen “Bir Duayenle Kariyer Yolculuğu” buluşması, 22 Haziran Pazartesi günü 14.00–17.00 saatleri arasında yüz yüze düzenlendi.

İş dünyasının duayen isimlerinden şerif Kaynar'71, kariyer yolculuğundan edindiği deneyimleri ve genç profesyonellere yönelik değerli tavsiyelerini mezunlarımızla paylaştı. Katılımcılar, interaktif geçen buluşmada sorularını yöneltme ve farklı sektörlerden mezunlarla bir araya gelme fırsatı da buldu.

şerif Kaynar'71

Saint-Joseph mezunları ile yaptığım ilk programdan çok şey öğrendim ve keyif aldım. Son derece farklı kariyerleri olan gençlere 50 senelik tecrübelerimden elde ettiğim bilgileri paylaştım ve bazı önerilerde bulundum. Kariyerde olası tuzaklara nasıl hazırlanmaları için tavsiyeler verdim. Herkesin birbirinden öğrendiği interaktif bir üç saat geçirdik.



Katılımcı Görüşleri

Etkinlik sonunda katılımcılar, Şerif Kaynar'ın samimi anlatımını, deneyim paylaşımını ve kariyer yolculuğuna dair önerilerini değerlendirdikleri görüşlerini paylaştılar.

Simgenur Güdeberk'05

Bazı buluşmalar vardır; bittiğinde, içinizdeki hayaller yeniden kıpırdamış, gözünüz daha umutla parlıyor şekilde kalkarsınız masadan. Dün öyle bir öğleden sonra yaşadım.

Saint-Joseph'liler Derneği'nin Parcours SJ Mentorluk Programı kapsamında, iş dünyasının duayen isimlerinden Şerif Kaynar '71 ile bir aradaydık. Bu kadar yol almış bir insanın karşısına oturduğunuzda biraz mesafe beklersiniz belki. Oysa karşımızda son derece içten, babacan, her soruyu küçük büyük demeden sabırla dinleyen, ciddiyetini hiç bozmadan bir o kadar da tatlı bir insan vardı. Beni en çok şu etkiledi: bir insanın yıllarca biriktirdiklerini, kendinden sonra gelenlere bu kadar gönülden, bu kadar sade bir şekilde aktarabilmesi. Bildiğini değil, kendini paylaşması. Cömertlik dediğimiz şey sanırım tam olarak bu. Şerif Bey, bilgisiyle, deneyimiyle çok ilerde, çok yükseklerde. Ama dün eğildi, elimizden tuttu ve yolda gördüklerini bizimle paylaştı.

Aynı okulun, aynı değerlerin içinden geçmiş bir isimle böyle bir masada buluşmak çok güzeldi. Bu buluşma için Şerif Bey'e yürekten teşekkür ederim. Bunu mümkün kılan Saint-Joseph'liler Derneği'ne de ayrıca çok teşekkürler.

Can Yum'96

Şerif Bey'in köklü mesleki tecrübelerinin yanısıra kişisel anılarını, kendine has stiliyle paylaşması, benim için oldukça keyifli bir deneyim oldu. O gün gerçekleşen samimi, ve anlamlı sohbetlerin, bütün katılımcılar için değerli olduğuna inanarak ayrıldığım bir organizasyon oldu.

Müge Güler'01

Ona hayran oldum ve etkisinden hala çıkabilmiş değilim... Müthiş bir hayat öyküsü, müthiş bir tecrübe! Uzun zamandır geçirdiğim en iyi üç saatti. Bize zaman ayırmış olması ve bunu eski okulu için yapması büyük bir iyi niyet. Çoğu şeyi yeniden düşünmemi sağladı ki aradığım buydu.

Tayhan Ozen'18

Parcours SJ Mentorluk Programı, kariyer yolculuğuma farklı bir perspektiften bakmamı sağlayan oldukça değerli bir deneyim oldu. Sayın Şerif Kaynar'ın bilgi birikimi ve tecrübelerinden faydalanmak, kariyer planlaması ve kişisel gelişim konularında ufkumu genişletti. Program, beklentilerimi karşılamakla kalmayıp kendimi daha iyi tanımama ve uzun vadeli hedeflerimi daha bilinçli şekillendirmeme katkı sağladı. Kendisinin tecrübelerinden yeniden faydalanmayı ve

birlikte bir kez daha kariyer "check-up"ı yapmayı şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum.

Eren Kalelioğlu'03

Değerli büyüğümüz Şerif Kaynar'la yaptığımız mentörlük seansından kişisel olarak çok faydalandım. Öncelikle Şerif Bey'in verdiği tavsiyeler çok kıymetliydi. Ayrıca seansa katılan diğer mezunlarla tanışma fırsatı buldum. Umarım bir seans daha yapma fırsatımız olur. Benzer şekilde, daha çok mezunumuzun bu imkandan faydalanabilmesini isterim. Bu organizasyon için derneğimize, Şerif Bey'e ve Korn Ferry Türkiye'ye çok teşekkür ederim.

Deneyimlerini ve birikimini samimiyetle aktaran Şerif Kaynar '71'e teşekkür ediyor, Parcours SJ Mentorluk Programı kapsamında gerçekleşecek yeni buluşmaları heyecanla bekliyoruz.



SAJEV'den Haberler



2025-2026 Eğitim-Öğretim Yılı 8. Sınıf Mezunları Unutulmaz Bir Törenle Uğurlandı

SAJEV Özel Küçük Prens Ortaokulu'nun 2025-2026 Eğitim-Öğretim Yılı 8. Sınıf Mezuniyet Töreni, 26 Haziran 2026 Cuma günü saat 17.00'de okulun spor salonunda coşkulu ve renkli bir atmosferde gerçekleştirildi.

Öğretmenler ve mezun öğrencilerin tören alanına girişiyle başlayan program, Saygı Duruşu ve İstiklal Marşı'nın okunmasının ardından 8. sınıf öğrencilerinin 7. sınıf öğrencilerine bayrak ve flama devir teslimiyle devam etti. Okul Müdürü İhsan Zeren, Kurucu Temsilci ve Genel Müdür Mehmet Özdeniz ile Yönetim Kurulu Başkanı M. Tevfik Demir Kısakürek günün anlam ve önemine ilişkin konuşmalar yaptı.

Öğrenciler adına Ecem Aktaş Fransızca, Nina Türktaş İngilizce ve Zeynep Naz Gülenç ise Türkçe konuşmalarıyla lise eğitimine geçiş sürecine ilişkin duygu ve düşüncelerini paylaştı. Burcu Aykaç, Çınar Çağlayan, Defne Ece Kaptan, Defne Maltepe, Derin Korkut, Ece Nur İspir, Kaan Uysal, Kutay Çalışkan ve Yağmur Bozdağ ise "Küçük Prens Andı"nı okuyarak Küçük Prens'li olmanın ayrıcalığını ve okulun öğrencilerine kazandırdığı değerleri mezunlar adına dile getirdi.

Tören kapsamında Defne Tellici, Deniz Tellici ve Pars Okur piyano performanslarıyla sahne alırken, Nina Türktaş gitar dinletisi sundu. Siel Değerli ve Derin Ela Kodaman ise düet performanslarıyla programa renk kattı.



Dereceye giren öğrencilerin ödülleri verilmesinin ardından Okul Müdürü İhsan Zeren, Müdür Yardımcısı Bahar Akyol ve sınıf öğretmenleri tarafından mezuniyet belgeleri takdim edildi. Belgelerin dağıtımının ardından, mezun öğrencileri temsilen dereceye giren Defne Tellici, Almıla Bölek ve Ecem Aktaş pasta kesimini gerçekleştirdi. Mülkiye Marşı ve Küçük Prens Marşı'nın söylenmesiyle sona eren törenin ardından mezunlar, aileleri ve davetliler okul bahçesinde düzenlenen kokteylde bir araya geldi.

2025-2026 Mezuniyet Töreni: Sajeв Özel Küçük Prens Lisesi 10. Dönem Mezunlarını Uğurladı

*Ve diyor ki Mustafa Kemal,
Yine gözlerinizden öperim ama
Bana gerçekten inanıyor, beni gerçekten seviyorsanız eğer,
Gösterdiğiniz ıstıklı yol ererken sabaha
Birinci vazifeniz şimdi
Kızıla boyamadan gökleri,
İleri,
Durmadan ileri!
Biliniz ki
Sizi böyle gözlüyor yukardan
Mustafa Kemal'in gözleri...*



SAJEV Özel Küçük Prens Lisesi, 29 Haziran Pazartesi günü düzenlenen mezuniyet töreniyle 10. dönem mezunlarını geleceğe uğurladı. Saygı Duruşu ve İstiklal Marşı'nın okunmasıyla başlayan tören, Okul



Müdürü Erdal Kazan, Kurucu Temsilci ve Genel Müdür Mehmet Özdeniz ile SAJEV Yönetim Kurulu Başkanı M. Tevfik Demir Kısakürek'in günün anlam ve önemine ilişkin konuşmalarıyla devam etti. Veliler adına söz alan Aşkı Doğan'ın konuşması ise törene duygu dolu anlar kattı.

Öğrencilerin diplomaları, Okul Müdürü Erdal Kazan ile sınıf öğretmenleri tarafından takdim edildi. Ardından dereceye giren öğrencilere ödülleri verildi. Tören; okul birincisi Eysan Doğan'ın konuşması, flama devir-teslim töreni ve geri sayımın ardından gerçekleştirilen konfeti gösterisiyle sona erdi. Programın ardından okul bahçesinde mezunlar, aileleri ve davetlilerin katılımıyla bir kokteyl düzenlendi.

Next Preneur Global Girişimcilik Yarışması'nda Büyük Başarı: Altın ve Bronz Madalyalar Sajeв Özel Küçük Prens Lisesi'nin

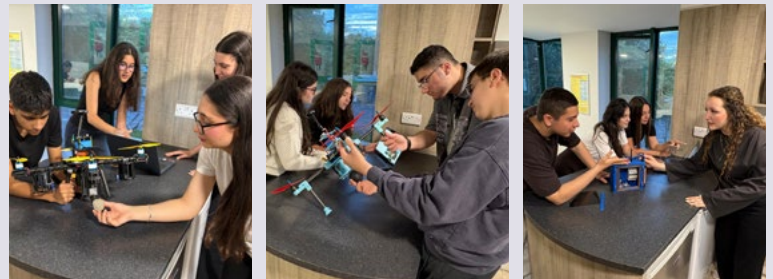


SAJEV İnovasyon Merkezi Girişimcilik Kulübü öğrencileri, İngiltere'nin Londra kentindeki Reading Üniversitesi'nde düzenlenen Next Preneur Global Girişimcilik Yarışması'nda üç farklı projeye okullarını başarıyla temsil etti.

Uluslararası platformda fikirlerini, girişimcilik becerilerini ve yenilikçi çözümlerini sunan öğrenciler, yarışmadan bir altın ve iki bronz

madalya ile döndü. Selin Ada Cengiz, İpek Akan, Ayra Altıkulaç ve Koray Yılandı, **"Akıllı Sigorta Kutusu"** adlı projeleriyle altın madalya kazanırken, 1.000 GBP tutarındaki ödülün de sahibi oldu.

Lara Manukyan, Kamer İdil Yalçın, Andrea Vanakori ve Büşra Deniz Mavi, **"Yanan Ormanlara Hayat Veren Otonom İHA"** projeleriyle; Ahmet Akif Yavuz, Doğa Köse, Öykü Us ve Berk Bektaş ise **"Orman Yangınlarını Tespit Eden ve Müdahale Sürecini Destekleyen Otonom İHA"** projeleriyle bronz madalyaya layık görüldü.



3. Bahar Projesi Lansmanı Moda Deniz Kulübü'nde Gerçekleştirildi

1870 Eğitim, Kültür ve Sağlık Vakfı'nın uzun süredir üzerinde çalıştığı 3. Bahar Projesi'nin Lansman Toplantısı, 22 Haziran 2026 tarihinde saat 19.00'da Moda Deniz Kulübü'nde gerçekleştirildi. Saint-Joseph Lisesi, SAJEV, Saint-Joseph'liler Derneği ve 1870 Vakfı mütevellileri ile camianın değerli isimlerini bir araya getiren davette, projenin kapsamı ve gelecek döneme ilişkin hedefleri paylaşıldı.



Değerli Saint-Joseph Ailesi,

Camiamızın hem bugününe hem de geleceğine kalıcı bir değer katma heyecanıyla 22 Haziran 2026 tarihinde düzenlediğimiz davetimizde sizlerle bir arada olmak bizlere çok büyük bir mutluluk ve güç verdi. Saint-Joseph Lisesi, SAJEV, Saint-Joseph'liler Derneği ve 1870 Vakfı mütevellileri ile camiamızın değerli isimlerinin bu buluşmaya gösterdiği samimi katılım için her birinize yürekten teşekkür ederiz.

1870 Eğitim, Kültür ve Sağlık Vakfı olarak, Saint-Joseph ruhunun o eşsiz birleştirici gücüne, vizyonuna ve hepimizi biz yapan ortak değerlerimize sınırsız bağlıyız.

Uzun süredir üzerinde büyük bir özenle çalıştığımız 3. Bahar projesimiz; bildiğimiz o dostluk ve güven çemberinde, birbirimize omuz





vereceğimiz yepyeni bir yaşam modelini temsil ediyor. Projemizin adımlarını en sağlam şekilde atabilmek adına tüm detayları birlikte değerlendirdiğimiz bu buluşmada, sizlerden son derece ufuk açıcı ve anlamlı geri bildirimler aldık.

Gecenin sonunda hepimizin ortak inancıyla vardığımız en güzel sonuç; bu kıymetli yaşam merkezi projemizi büyük bir dayanışma örneği göstererek kendi öz kaynaklarımızla hayata geçirme kararımız oldu. Bu yolda arsaVev ile yaptığımız iş birliğinin camiamıza sunacağı avantajlar, ihtiyaç duyduğumuz finansal desteğin çok değerli bir ilk adımı, adeta can suyu olacaktır.

Önümüzdeki günlerde 3. Bahar projemizin yepyeni adımlarını ve heyecan verici gelişmelerini sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyoruz. Farklı lokalizasyonlarda arazi arayışımız ilerliyor. Bu projenin inşaat ve hayata geçirilmesi ve sonrasındaki işletme modelleri ile ilgili projelerimiz bu konudaki uzman SJ'liler tarafından detayları ile çalışıldı.



Büyük bir sorumluluk bilinciyle üstlendiğimiz bu projenin sadece bir mekan değil; köklü bağlarımızı daha da güçlendirecek çok kıymetli ve büyük bir "iyilik hareketine" dönüşeceğine yürekten inanıyoruz. Benzeri okul camiaları arasında bir ilk olacak olan bu projeye diğer frankofon okulları mezunlarından da anlamlı bir ilgi olduğunu belirtmeliyim.

Birlikte çok daha güçlüyüz.

En içten sevgi ve saygılarımla,

Prof. Dr. M. Öncel Koca'79

1870 Eğitim Kültür Sağlık Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı



Okuldan Haberler



Öğrencimiz Kerem Bilgi, Gaziantep'te yapılan Okul Sporları Paletli Yüzme Türkiye Şampiyonası'nda "50m Su Üstü" yarışmasında Türkiye 1.si "400m Su Üstü" yarışmasında Türkiye 1.si "100m Su Üstü" yarışmasında Türkiye 2.si oldu. Öğrencimizi bu büyük başarılarından dolayı kutluyoruz.



Fransızca Tiyatro Kulübümüz, "Tevfik d'Or" Uluslararası Frankofon Liselerarası Tiyatro Festivali'nden iki ödülle döndü. "Masanın Altında / L'Hiver sous la Table", "En İyi Oyun" ödülünü kazanırken; 9. sınıf öğrencimiz Ali Buğra Dere de "En İyi Erkek Oyuncu" unvanıyla sahneden indi. Tebrikler!



İstanbul'da düzenlenen Engin Sili Kupası Yelken Yarışlarında öğrencimiz Can Erden, 420 Genel 1.si 420 U17 Genel 1.si oldu Bu güzel başarıları için öğrencimizi kutluyoruz.

VEX Robotik takımımız SJ Robotiques, 6-7 Haziran tarihlerinde İstinye Üniversitesinde düzenlenen VEX Robotics Off-Season Turnuvasına katılım sağlamıştır. Mekanik, yazılım ve PR alanlarında çalışarak maçlarda ilerlemişlerdir. Turnuva sonucunda takımımız ikincilik derecesi elde ederek Finalist Award ödülünü kazanmıştır.



15 Haziran'da, kardeş okulumuz Hatay'daki Bedii Sabuncu İlkokulu'nun yeni tiyatro salonunun ve kütüphanesinin açılışını gerçekleştirmenin büyük mutluluğunu yaşadık.

Saint-Joseph Sosyal Farkındalık ve Dayanışma Kulübü tarafından yürütülen bu proje, Türkiye'de Fransızca eğitim veren liselerin katılımıyla düzenlenen Francobut etkinliğinin ikinci edisyonunda toplanan bağışlar ve Belçika, Liège'de düzenlenen Maillots Solidaires organizasyonunun kıymetli desteği sayesinde hayata geçirilebildi.



Geçtiğimiz yıl açılışı yapılan yemekhanenin ardından bu yeni projeye kardeş okulumuzun öğrencilerine, öğrenebilecekleri, okuyabilecekleri, üretebilecekleri ve kendilerini geliştirebilecekleri yeni yaşam alanları sunuluyor.

Böylelikle dayanışmanın kimilerimizin hayatını kalıcı olarak değiştirebileceğini bir kez daha ispat eden, anlam dolu bir insancıl hikâye yazılmaya devam ediyor...

Türkiye Hava Sporları Federasyonu tarafından düzenlenen Drone Soccer Türkiye Şampiyonası 2. Etap müsabakaları, 15-17 Haziran 2026'da gerçekleşti.

Eğitimlerini Tech Drone League pilotları Atakan Mercimek, Burak Mercimek ve Burak Dede'nin verdiği Saint-Joseph Lisesi Les Voltraniques takımı 3.'lük elde ederek bir başarıya daha imza attılar.

Başarılarının devamını dileriz.



9. sınıf öğrencimiz Çağın Aras Çakır Özel Saint Benoît Fransız Lisesinin Frankofon okullar arasında düzenlemiş olduğu "Zaman" temalı öykü yarışmasında ikincilik ödülünü almaya hak kazanmıştır. Öğrencimizi kutluyoruz.

ABD'nin Ünlü "Köpek Balıklarının Dünyası" Sergisi Saint-Joseph Lisesi'nde Ziyaretçilerle Buluştu

New York'taki American Museum of Natural History'de milyonlarca ziyaretçiyi ağırlayan "Köpek Balıklarının Dünyası" sergisi, İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi'nde ziyaretçilerle buluştu. Ziyaretçiler, 8 Mayıs 2026'ya kadar deniz altı atmosferinde eşsiz bir deneyim yaşama fırsatı buldu.



Öğrencimiz Eda Beyter, Okul Sporları Yüzme Genç Kızlar İstanbul Şampiyonası'nda 50 metre kurbağada 2'nci, 100 metre kurbağa ve 200 metre kurbağa branşlarında 3'üncü olmuştur.

Ayrıca Eda Beyter, Deniz Sözen, Ecesu Seçki, İda Doğrayan, Beren Nazlıoğlu, Ece Başaran ve Nil Erbaş'tan oluşan yüzme takımımız, elde ettikleri derecelerle Türkiye Şampiyonası'na katılmaya hak kazanmıştır.

Sporcularımızı ve takım sorumlusu öğretmenimiz Gülen Erman'ı kutluyor, takımımıza Türkiye Şampiyonası'nda başarılar diliyoruz.



9. sınıf öğrencimiz İda Doğrayan, Artistik Yüzme Türkiye Şampiyonasında, comen(13-15/gençler) yaş grubu düet kategorisinde 2.lık (gümüş madalya) junior(15-19/gençler) yaş grubu düet kategorisinde 2.lık (gümüş madalya) senior(15+/büyükler) yaş grubu düet kategorisinde 2.lık (gümüş madalya) comen(13-15) yaş grubu figür kategorisinde 6.lık dereceleri elde etti.

Ayrıca öğrencimiz İda Doğrayan bu başarılarıyla tekrar milli takıma seçilme hakkı kazanmıştır.

Öğrencimizi kutluyoruz.



Yüzme Genç Kız Takımımız, Bolu'da düzenlenen Okul Sporları Gençler Türkiye Şampiyonası Grup Yarışmaları'nda takım halinde 2. oldu.

Bu derecesiyle Türkiye Şampiyonası Finalleri'ne katılma hakkı kazanan genç kızlarımızı ve takım sorumlusu öğretmenimiz Gülen Erman'ı gönülden kutluyoruz.

Tohum Otizm Vakfı ve İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi'nin Desteğiyle Ataşehir'de Özel Eğitim Sınıfı Yeniledi

Tohum Otizm Vakfı'nın Milli Eğitim Bakanlığı iş birliğiyle yürüttüğü "Her Sınıf Bir Tohum" projesi kapsamında, İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi'nin desteğiyle İstanbul Ataşehir Necatibey İlkokulu'ndaki özel eğitim sınıfı yenilendi. Yenilenen sınıf, proje kapsamında bugüne kadar hayata geçirilen 222. sınıf oldu.



10. sınıf öğrencimiz Ayşe Şehirli'nin Tübitak 7. Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması için hazırladığı proje, 29.739 proje başvurusu içinden yapılan ön değerlendirme sonucunda ilk 1.200 proje içinde seçilerek bölge yarışmasına katılmaya hak kazanmıştır. 9-12 Şubat 2026 tarihleri arasında yapılmakta olan bölge yarışmalarında kendisine başarılar dileriz.



Öğrencimiz Eda Beyter, Şanlıurfa'da düzenlenen Okul Sporları Gençler Türkiye Şampiyonası'nda 50 metre Kurbağalama branşında Türkiye 3.'sü olmuştur. Öğrencimizi bu önemli başarısından dolayı tebrik ediyoruz.



TÜBİTAK 2204-A Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması Bölge Sergisi'nde 3.'lük derecesi elde eden Kadıköy BİLSEM ekibinde yer alan Hazırlık sınıfı öğrencimiz Elif Kurmal'yı tebrik ederiz.

Ekip tarafından yürütülen proje; özel yetenekli öğrencilerin eko-anksiyete düzeylerini tespit etmeyi ve potansiyellerini tam olarak ortaya koyamama durumlarını, eylemsizlik ve çaresizlikten çevre dostu davranışlara dönüştürmeyi hedeflemektedir. Oyunlaştırma temelli eğitim materyalleriyle desteklenen çalışma, MEB'in "Yeşil Vatan" temasıyla uyum göstermektedir.

Proje kapsamında 400 özel yetenekli/üstün potansiyelli öğrenciye ulaşılmış ve araştırma bu evren üzerinden yürütülmüştür.

Öğrencimizi ve emeği geçen ekibi kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Öğrencimiz Lara Çırpın, Okul Sporları Snowboard Genç Kız B kategorisinde İstanbul 1.si olmuştur. Kendisini yürekten tebrik ediyor, başarılarının artarak devam etmesini diliyoruz.



“Her Sınıf Bir Tohum” ile 10 Yılda 10 Sınıf

2015 yılından bu yana Sosyal Farkındalık ve Dayanışma Kulübümüz öncülüğünde, Tohum Otizm Vakfı'nın “Her Sınıf Bir Tohum” projesine destek veriyoruz. Otizm Spektrum Bozukluğu tanısı almış çocukların özel eğitim yoluyla topluma bağımsız bireyler olarak kazandırılmasını amaçlayan bu proje kapsamında; devlet okullarındaki özel eğitim sınıflarının eğitim materyalleri ve teknolojik altyapılarının yenilenmesine, öğretmen ve veli eğitimlerine katkı sağlıyoruz. Bu iş birliği sayesinde Şubat 2026'da Hatay / Defne'de iki özel eğitim sınıfının yenilenmesine vesile olduk. Bugün, Tohum Otizm Vakfı ile birlikte 10 yılda 10. özel eğitim sınıfını yenileyerek açmanın mutluluğunu yaşıyoruz.



İhtiyaç duyulan bölgelerde yeni özel eğitim sınıflarının yenilenmesine katkı sunmayı sürdürmeyi hedefliyoruz.

Öğrencimiz Kerem Bilgi, Okul Sporları Paletli Yüzme İstanbul Şampiyonası'nda 400 metrede 2., 100 metre ve 50 metrede 3. oldu. Kendisini tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.



9.sınıf öğrencilerimiz Elif Erginsoy, Asya Avaşın Sarsılmaz ve Mehmet Kuzey Habeşoğlu, Tarih Vakfı tarafından düzenlenen “Gençler Tarih Yazıyor – Aile Tarihimi Yazıyorum” makale yarışmasına seçildi.



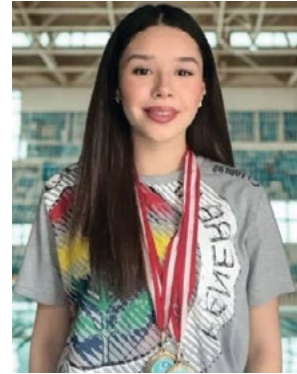
Metrohan'da gerçekleştirilen atölye çalışmalarında aile tarihi ve sözlü tarih yöntemleri üzerine çalışan öğrencilerimiz, gönüllü öğretmenler eşliğinde kendi aile hikâyelerini kaleme aldılar.

Öğrencilerimizi tebrik ediyor, emek veren öğretmenlerimize teşekkür ediyoruz.

Öğrencimiz İlke Ekşi, Romanya'da düzenlenen “Bellu Memorial Cup” yarışmasında “Basic Novice 1” kategorisinde Türkiye'yi temsil ederek gümüş madalya kazandı.



Kendisini bu gurur verici başarısından dolayı tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.



Öğrencimiz İda Doğrayan, Artistik Yüzme Türkiye Şampiyonası'nda iki kategoride elde ettiği derecelerle Türkiye şampiyonu oldu.

Junior (15–19) yaş grubu düet kategorisinde ve Senior (15+) yaş grubu düet kategorisinde 1.lık elde eden öğrencimizi tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

25-26 Mart tarihlerinde düzenlenen Okul Sporları Bilardo İl Birinciliği Müsabakaları'nda

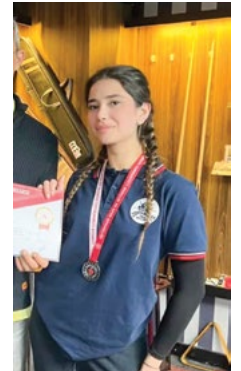
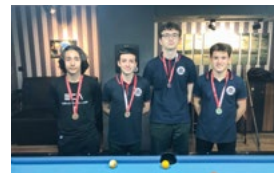
Erkeklerde 10. sınıf öğrencimiz Alp KARABÖCÜOĞLU şampiyon oldu. Kızlarda ise 11. sınıf öğrencimiz İrem HABERVEREN ikinci oldu. Erkeklerde madalya kazanan öğrencilerimiz:

1. Alp KARABÖCÜOĞLU
2. Deniz Barış ŞAHİN
3. Egemen BİLGİN

Kızlarda madalya kazanan öğrencimiz:

2. İrem HABERVEREN

Dereceye giren öğrencilerimiz Okullararası Türkiye Bilardo Şampiyonası'na katılmaya hak kazandılar. Öğrencilerimizi kutluyoruz.



Yeni Üyelerimiz

- **Mutlu Kutluel'73** - Mühendis
- **Kemal Dinçer'82** - CEO
- **Can Sezer'89** - Başkan Yardımcısı
- **Mihran Teminyan'94** - Firma Ortağı
- **Alper Alkoç'94** - Yönetici
- **Tuba Taşgan'98** - Dijital İçerik Üreticisi
- **Sanem Ardalı'99** - Ürün ve Marka Yöneticisi
- **Gül Kaçmaz Evren'00** - Sigortacı
- **Beyza Yalmaç'02** - Mühendis
- **İrem Göksu'02** - Psikoterapist
- **Deniz İdil Erdemli'02** - İç Mimar
- **Nesrin Karakaş'02** - Matematik Öğretmeni
- **Ceren Orun Erkmen'04** - Kreatif Grup Direktörü
- **Sezer Üstüngel'05** - Creative Director
- **Ömer Bayman'08** - Avukat
- **Ayşegül Altan'08** - Mimarlık
- **Emre Özçelik'10** - İş Analisti
- **Sena Karşlıoğlu'10** - Doktora Öğrencisi
- **Batıkan Badur'10** - Hukuk
- **Yavuz İnal'11** - Yönetici
- **Buşra Açıkelli Kuday'11** - Brand Director
- **Furkan Özyazgan'11** - Yönetici
- **Anıl Kuleli'11** - Özel Sektör
- **Burcu Doğruyol'12** - Mimar
- **Mert Karakaşlar'13** - Avukat
- **Berk Senem'14** - İnşaat
- **Ebru Nur Yavuz'15** - Yüksek Mimar
- **Tunç Oral'15** - Müdür Yardımcısı
- **Berke Genççağa'15** - Hukuk Müşaviri
- **Zeynep Halıcı'15** - Finans
- **Ece Kuşman'16** - Assistant Marketing & Communications Manager
- **Zeynep Naz Tizer'16** - İç Mimar
- **Zeynep Aktaş'17** - Brand Specialist
- **Beren Aşkın'17** - Avukat
- **Kaan Uzel'17** - Genel Müdür Yardımcısı
- **İrem Karaesmen'18** - Marka Uzmanı
- **Doğa Pınarlı Dedebaş'18** - Hukuk
- **Bora Arman Ohri'18** - Satış Uzmanı
- **Ayşe Yumrukçalı'19** - Analitik Danışman
- **Öykü Erşahin'19** - Hukuk
- **Mey Özagar'19** - İletişim ve Pazarlama
- **Tolga Turan'19** - Tedarik Mühendisi
- **Cenk Makara'19** - İş Geliştirme Uzmanı
- **Kamil Ardan Güleçyüz'19** - Strateji Danışmanlığı
- **Bengisu Özyuvalı'19** - Trader
- **Rezzan Eda Tunçay'19** - Satış Operasyon Uzmanı
- **Ecem Ercan'19** - Pazarlama ve Marka İletişimi Uzmanı
- **Ata Yiğit Özden'19** - Gıda Sektörü
- **Çağla Kat'20** - Finansal Raporlama Uzmanı
- **Emirali Güngör'20** - CTO
- **Can Ergül'20** - Hukuk
- **Barış Evirgen'25** - Öğrenci
- **Mert Güzelmeriç'26** - Öğrenci



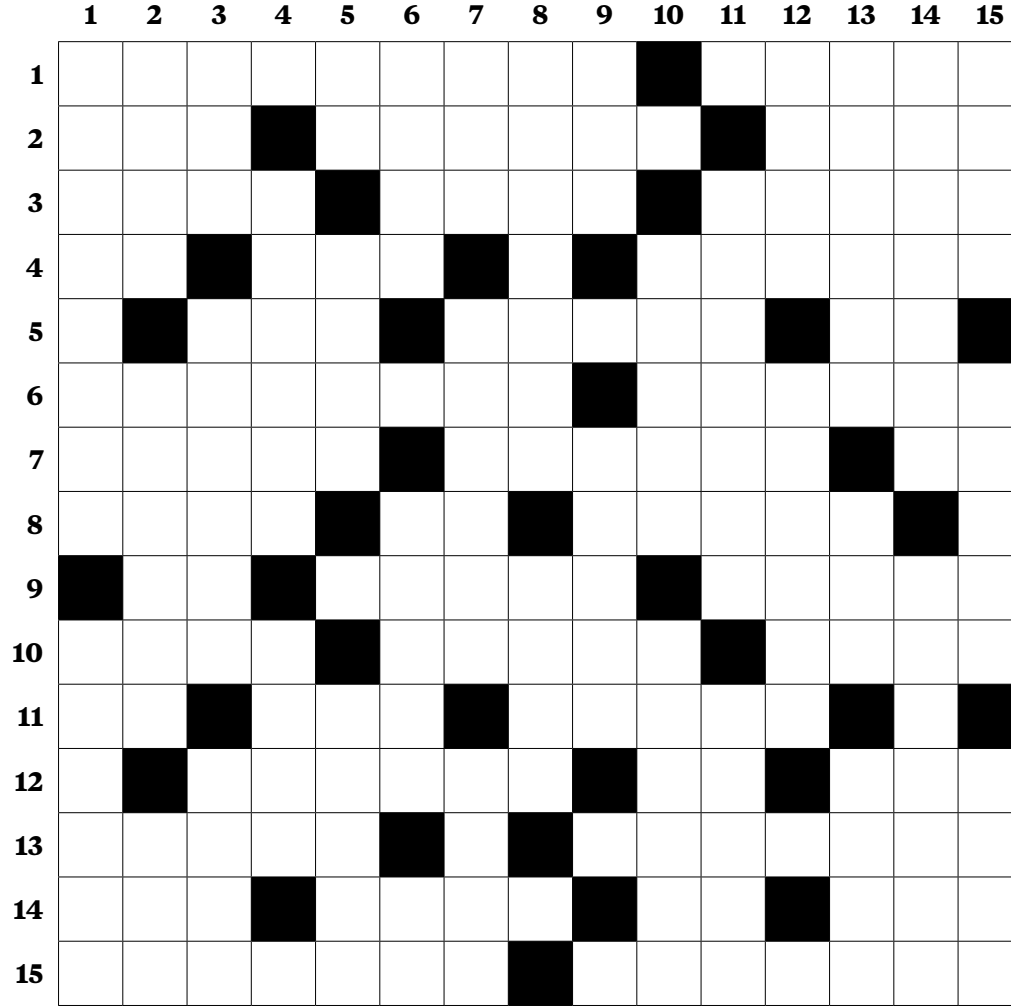
Aramızdan Ayrılanlar (Aralık-Ağustos)

- **Osman Özkanlı'83'nin annesi Sevgi Özkanlı**
- **Fehmi Emre'59**
- **Urcun Canel'90'in annesi Samra Canel**
- **Erol Tezman'71'in babası Selim Tezman**
- **Tanju Böğrün'66**
- **Ali Murat Ahman'77'in babası, Demet Ergül Sun'97 ve İrfan Melih Sun'97'un dedeleri Mehmet Halit Ahman'46**
- **Denis Siret Yurtsever'70**
- **Osman Nuri Sengel'68'in eşi Sevgi Sengel**
- **İkna Sariaslan'63**
- **Barbaros Eneç'86**
- **Herman Minasyan'61**
- **Emekli Fransızca öğretmenimiz İsak Abudaram'ın eşi Beki Abudaram**
- **Hasan Talat Hasekili'83'nin ağabeyi Mehmet Nuri Hasekili**
- **Mert Yarangümelioğlu'95'nun babası Kamil Yaramgümelioğlu**
- **Ali Erül'82'ün babası M. Ömer Erül**
- **S. Ateş Önal'76**
- **Güray Erol'96'un babası Haluk Erol**
- **Erdal Afşar'60**
- **Suat Yasa'37'nin oğlu, üyemiz Murat Yasa'70'nin kardeşi, mezunumuz İbrahim Sedat Yasa'72**
- **Yiğit Aras'09'un babası Prof. Dr Necdet Aras**
- **Ertuğrul Edgü Arpacı'56**
- **Alper Sungur'95'un babası Müjdat Sungur**
- **Güray Erol'96'un babası Haluk Erol**
- **Etkin Erbirer'77**
- **Hasan Talat Hasekili'83'nin ağabeyi Mehmet Nuri Hasekili**



- **Barbaros Eneç'86**
- **Moris Çittone'92'nin babası Albert Çittone**
- **Osman Ataman'85'in kardeşi Emel Ataman**
- **Dehan Mehmet Yazıcı'82'nin ve İstanbul Saint-Joseph Fransız Lisesi'nde öğretmenlik yapmış olan Hande Yazıcı Savaşkan'ın babası Dr. Osman Yazıcı**
- **2019 - 2024 yılları arasında okulumuzda Grafik Tasarım Uzmanı olarak çalışan İnci Aslı Özel'03**
- **Osman Ataman'85'in kardeşi Emel Ataman**
- **Okulumuzda müdür yardımcılığı ve müzik öğretmenliği görevlerinde bulunmuş Sayın Ali İhsan Aymak**
- **Ali Esat Çavuşlar'96'un babası Mehmet Cemil Çavuşlar**
- **Orhan Sanus'82'un annesi İnci Tabaklar**
- **Metin Tam'75**
- **Ali Esat Çavuşlar'96'un babası Mehmet Cemil Çavuşlar**
- **Tarkan Aymen'88'in annesi Gülen Aymen**
- **Erdem Güneş'93'in annesi Prof. Dr. Filiz Güneş**
- **Burhan Güçlü Üçer'91'in annesi Dilek Üçer**
- **Dr. Kerim Kazgan'81'in annesi Prof.Dr. Gülten Kazgan**
- **Ece Çelebioğlu'00'nun eşi Osman Şafak Albayrak**
- **Bahar Gökten'04**

BULMACA



MELİH LEVİ'78

ÖNCEKİ SAYININ ÇÖZÜMÜ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	D	O	L	A	M	B	A	Ç		K	A	N	C	U	R
2	U	Y	A	R		O	N	O	M	A	S	T	İ	K	
3	B		S	P	O	T		M	Ü	F	T		H	U	Y
4	A	M	A		T		T	A	V	A		K	A	B	A
5	R	E		Z	A	H	İ	R	E		S	İ	T	E	M
6	A	R	P	A	Ğ	A	N		L	Y	O	N		T	A
7		C	A	R		M		F	R	A	N	E	L		K
8	T	A	R		T	A	B	İ	İ		A	T	A	R	
9	E	N	A	M		K	E	N	D	İ	R	İ	K		B
10	L	İ	B	E	R	A	L		Ü	Ç		K	A	S	A
11	E	Ğ	E	R		T	E	S	L	İ	S		P	İ	R
12	Ü	N	L	E	M		D	Ü	M	T	E	K		M	A
13	T	E	L	K	A	R	İ		A		M	A	S	U	N
14		S	Ü		K	U	Y	U		N	A	M	E	R	T
15	C	İ	M	C	İ	M	E		K	O	N	A	L	G	A

Soldan Sağa; 1. Osmanlı süvarileri tarafından kullanılan, mızrak biçiminde bir tür savaş aleti - Bir tür iskambil oyunu. **2.** Çuldan yapılmış çadır - Osmanlı Devleti döneminde vergi memurlarının arazilerin yüz ölçümlerini yazdıkları defter - Kalıcı olan. **3.** Kısaç biçiminde iğne - Ölümlü - Üzerine resim yapılan, gerdirlmiş keten, kenevir veya pamuklu kaba kumaş. **4.** Azot elementinin simgesi - Evde beslenen kuş, kedi, köpek vb. hayvan - Kuramsal. **5.** Doğuştan beri geçen ve yıl birimi ile ölçülen zaman - Değişik ırkta ana babadan doğmuş olan kimse - Bizmut elementinin simgesi. **6.** Amerikalılara özgü olan - Batı ülkelerinde baron ile kont arasında bir soyluluk unvanı. **7.** Dokuma, deri, kenevir vb. maddelerden yapılan yassı ve enlice bağ - Nehirlerde genellikle nakliye işinde kullanılan, dümen yerinden kürekle sevk edilen, üzeri ince ziftle kaplanmış bir tür ince donanma gemisi - Anadolu Ajansı'nın kısa yazılışı. **8.** Şırnak iline bağlı ilçelerden biri - Germanyum elementinin simgesi - Ürenin idrarla çıkmayıp kanda birikmesi sonucu ortaya çıkan hastalık. **9.** İlaç - Bir madde üzerinde yapılan kimyasal işlemler sonucu elde edilen bir başka madde - Sayarak yoklama yapma. **10.** Gücenilen bir durumda, açıkça konuşmak yerine farklı söz ve hareketlerle yapılan tavır - Bir süs iğnesi türü - Faiz. **11.** Bir yüzeyde boy sayılan iki kenar arasındaki uzaklık, genişlik - Elektrik enerjisini kimyasal enerji olarak depolayan, istenildiğinde bunu elektrik enerjisi olarak veren cihaz - Kişinin kendisinin verdiği özgür karar. **12.** Su geçirmeyen kumaştan yapılmış, içi elyaf veya tüylü kumaşla kaplanmış, genellikle başlıklı bir tür şişme spor ceket, mont veya yelek - Tellür elementinin simgesi - Bir belleğin içindeki en küçük veri tutma birimi. **13.** Topuğu ile ayak ucu aynı düzlemde olan, topuk yükseltisi bulunmayan kadın ayakkabısı - Kızartılmış ve halka şeklinde doğranmış patateslerin üzerine kavrulmuş et ve pirincin eklenerek pişirilmesi ve tencerenin servis tabağına ters çevrilmesiyle yapılan bir tür yemek. **14.** Hitit - Sarhoş, ayyaş kimse - Voltamper'in simgesi - Bir halat oluşturan bükülmüş lif demetlerinden her biri. **15.** İpek veya ipekle pamuk karışımı bir tür çizgili kumaş - Yaklaşık üç santimetre genişliğinde yumuşak köşeli şerit.

Yukarıdan Aşağıya; 1. El ile bir tür dantel örmek için kullanılan silindirik biçimli araç - Birbirine baş başa, yan yana ve taban tabana olmak üzere ters biçimde basılmış iki pul. **2.** Çok şişman, aşırı kilolu - Çağdaş - Tanrıtanımaz. **3.** Ün - Padişah, sadrazam, vezir vb. devlet erkânının giydiği, üzerine beyaz tül bent sarılan, tepesi düz, üst kısmı daha geniş kavuk - Madenleri toz hâline getirmeye yarayan küçük çelik havan. **4.** Sarmal biçiminde olan - Ekmek kırıntısına bularak yapılan kızartma. **5.** Aktinyum elementinin simgesi - İnilit - Çoğunlukla bir direkli, ince gövdeli yelkenli. **6.** Çoğunlukla boyacılıkta kullanılan petrol türevlerinden bir tür mineral yağ -Çöp - İran'ın plaka işareti. **7.** İrlanda Cumhuriyet Ordusunun kısaltması - Serüven - Nakit para dışında belirlenmiş bir mal veya eşya olarak verilen. **8.** Hindistan'dan çıktıkları söylenen, dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan bir topluluk - Güllgillerden beyaz çiçekli bir ağaç. **9.** Yapılan iş - Fişek koymaya yarayan bölümü silindirik biçiminde ve namlu gerisinde olan, tek parçadan oluşmuş, altı tane fişek alan tabanca. **10.** Yüzün rengi, bet beniz - Çok fazla söz - **11.** Baş sağlığı - Dönüm. **12.** Testi yapılan, yeşil renkli toprak - Delgi veya küçük torna çevirmek için kullanılan ok yayı biçimindeki araç. **13.** Üzerinde su muslukları bulunan; porselen, emaye, sacdan yapılmış; el, yüz, bulaşık yıkamaya yarayan çukur yer veya eşya - Düşünce - Koku. **14.** Orta Doğu, Uzak Doğu, Orta Amerika ve Güney Amerika'da kullanılan, seramikten yapılmış bir tür flüt - Piroksenlere yakın, siyah, esmer, yeşil renkli bir silikat grubu. **15.** Enine ve boyuna motifleri olan, daha çok yolluk olarak kullanılan kilim - Giysinin içine konulmak üzere hazırlanmış kürk parçası - Kumaşla astar arasına konularak giyeceğin dik durmasını sağlayan kolalı bez.



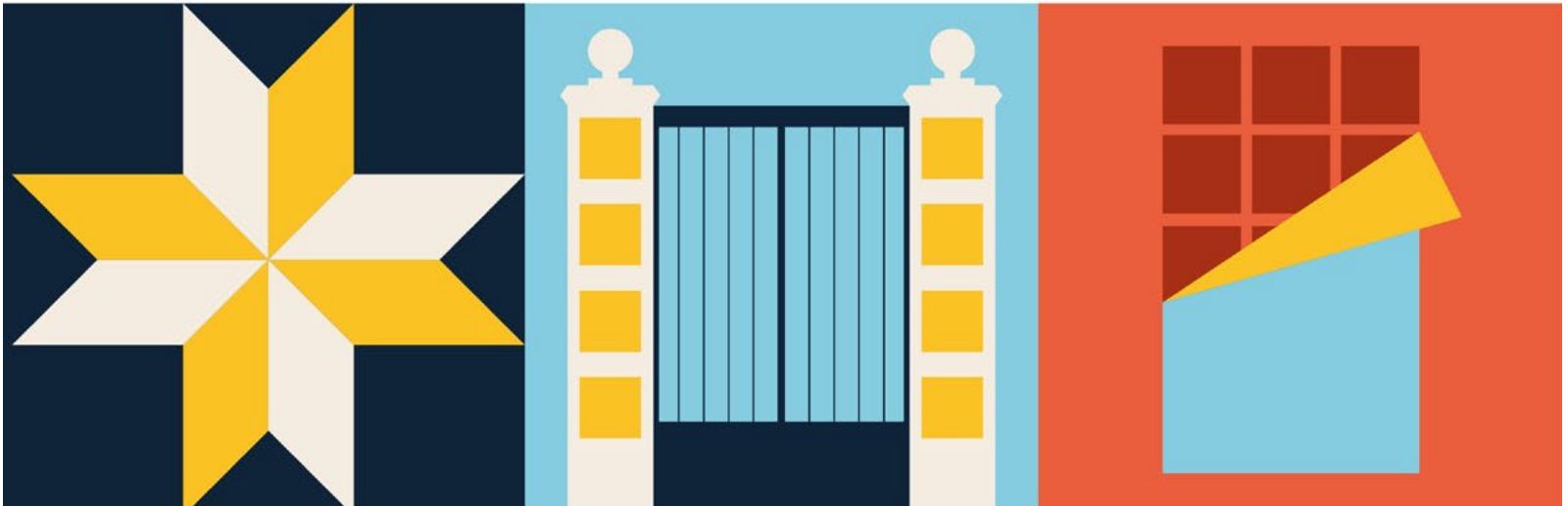
PARCOURS PRO SJ MENTORLUK PROGRAMI

PROGRAMIN AMAÇLARI:

- Belirli bir konuda desteğe ihtiyacı olan mentoré'lerle, o konuda deneyimli mentorları bir araya getirmek,
- Mentoré'nin amacına ulaşması için mentoruyla birlikte bir plan yapmasını ve bu planı hayata geçirmesini desteklemek.

ÖNEMLİ BİLGİLER:

- Programa değişik konularda hem mentor hem de mentoré olarak katılabilirsiniz.
- Belirli bir konuda desteğe ihtiyacı olan mezunlarımız ve öğrenci kardeşlerimiz mentoré olabilir.
- Uzmanlığı olan konularda mentor olmak isteyen tüm Saint Joseph'liler mentor olabilir.



**Eğitim hayatının
her adımında
yolumuzu,
bilimin ışığı ve
Atatürk'ün ilkeleri
aydınlatıyor.**



**SAINT-JOSEPH LİSESİ
EĞİTİM VAKFI
KUÇUK PRENS
OKULLARI**

Anaokulu • İlkokul • Ortaokul • Lise



**0216 622 6510
www.kp.k12.tr**



@kucukprensokullari